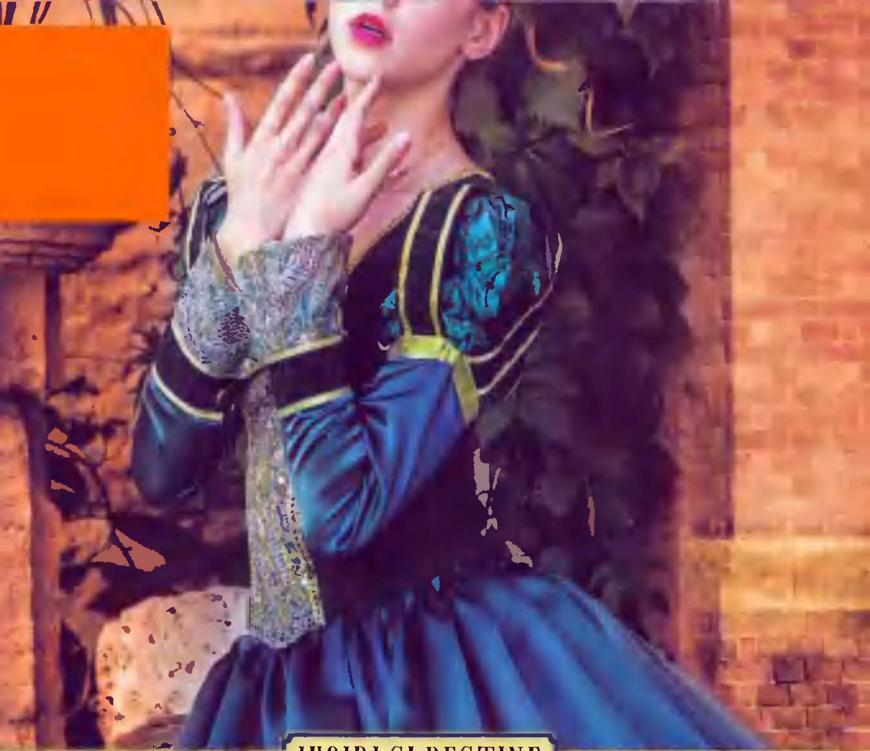

IUBIRI ȘI DESTINE

A TREIA REGINĂ

Jane Seymour și Henric al VIII-lea

CAROLLY ERICKSON

The Favored Queen
Carolly Erickson

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

A treia regină.
Jane Seymour şi Henric al VIII-lea
Carolly Erickson

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florentina Nica
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ERICKSON, CAROLLY
A treia regină. Jane Seymour şi Henric al VIII-lea /
Carolly Erickson; trad.: Graal Soft. - Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-741-402-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CAROLLY ERICKSON

A TREIA REGINĂ

Jane Seymour și Henric al VIII-lea

Traducere din limba engleză
Anca Merce

Capitolul 1

– A pierdut copilul?

Întrebarea mea pluti în aer, fără răspuns.

Cele trei moaşe din Spania, aduse special de la Logroño pentru a o îngriji pe regina Caterina în timpul acestei naşteri, a zecea pentru ea, nu îmi susţinură privirea, ci se uitară în jos, la covorul gros de la picioarele lor. Prietena cea mai apropiată a reginei şi prima doamnă de onoare, Maria de Salinas, stătea devotată lângă patul ei, cu o expresie sumbră pe chip şi adusă de umeri, înfrântă, dar nu spunea nimic. Medicii pe care-i chemase regele Henric pentru a o trata pe regină erau de negăsit.

Regina Caterina dormea în patul înalt, din lemn sculptat, cu gura deschisă şi părul rar, de un roşcat încărunţit, răsfirat pe perna garnisită cu dantelă, pătată de transpiraţie şi mototolită, la fel ca aşternuturile. Chipul ei era palid şi ostenit. Aşa cum ştiau cei câţiva dintre noi care o slujeau, se chinuise să dea naştere pruncului încă din seara precedentă şi, privind în jos la ea acum, îmi era clar că avusese nevoie de toată puterea pentru acel efort. Arăta mai degrabă ca o femeie de şaizeci de ani, nu de patruzeci, deşi nu cu mult timp în urmă întreaga curte sărbătorise ziua ei de naştere.

În timp ce o priveam, începu să murmure în somn, ca şi cum ar fi fost tulburată de vise urâte. Mâinile ei micuţe, albe şi zbârcite, cu degetele umflate şi încovoiate, strângeau convulsiv cuvertura de satin.

Mă uitai în jur, la dormitorul întunecat, la perdelele groase din damasc violet, complet trase, la mobilierul greoi, de modă veche, pe care regina îl adusese cu ea din Spania cu ani în urmă, când venise la curtea engleză ca mireasă, la icoanele şi la crucifixele de pe pereţii lambrisaţi, la scaunul de rugăciune brodat

cu iscusinţă chiar de regină, locul în care o văzusem deseori îngenunchind pentru a se ruga, la ustensilele de tortură (aşa cum le vedeam eu) folosite de moaşe şi întinse pe o masă lângă pat. Cuţite, sonde, cleme de metal, cleşti. Castroane şi prosoape, prafuri şi flacoane pline cu medicamente. Cleşti cumpliţi folosiţi, din câte ştiam, pentru a pătrunde şi a apuca un prunc rezistent care era blocat într-un pântec bolnav. Mă înfiorai şi îmi întorsei privirea de la ele.

O altă privelişte mă făcu, de asemenea, să mă cutremur. Un scrin simplu, din lemn, stătea proptit de un perete al camerei, cu capacul întredeschis. Ieşită în afară, la unul dintre colţuri, era o pânză mânjită cu sânge. Un cearşaf, mă gândii. Pesemne, auzind că mă apropii, moaşele îngrămădiseră cearşafurile pline de sânge în scrin şi lăsaseră un colţ în afară.

Mirosul puternic de levănţică umplea camera. Levănţica, o plantă care li se dădea femeilor după naştere pentru a le induce somnul şi o relaxare odihnitoare. Însă se mai simţea şi un alt miros. Duhoarea neplăcută, înţepătoare de opiu. O simțisem adeseori, deoarece doctorul îi prescrisese tatălui meu opiu pentru a-i uşura durerile provocate de gută.

Aşadar, reginei i se dăduse opiu pentru a-i alina durerile travaliului şi pentru a provoca transpiraţia care, se credea, scădea febra ce răpunea atâtea femei după naştere. Opiul, cel care ajuta mama, dar adesea (aşa cum auzisem că se întâmpla) lua şi viaţa copilului.

Încă aşteptam să mi se răspundă la întrebare. Fusese o naştere, de asta eram sigură. Dar ce se întâmplase cu fătul? Nu auzisem plânsetele nou-născutului, strigătele voioase de bun venit şi triumf ale moaşelor şi ale doctorilor văzând că pruncul e băiat.

În cameră se aşternuse liniştea, întreruptă doar de respiraţia istovită a reginei. Apoi auzii un suspin înăbuşit. Uneia dintre moaşe îi curgeau lacrimi pe obrajii măslinii.

– Nu vrea nimeni să-mi dea un răspuns clar? cerui eu. A pierdut copilul?

După o pauză, Maria de Salinas se uită la mine şi încuviinţă încet.

– A trăit o oră, spuse ea. Doar o oră. A fost botezat.

Rostind aceste cuvinte, Maria şi celelalte femei îşi făcură semnul crucii.

– Ne-am rugat, continuă Maria. Dar a fost voia Domnului să-l ia la el.

Mă cuprinse întristarea. Din nou, mă gândii. Din nou, să speri lună după lună că pruncul va trăi, apoi să fii atât de crunt dezamăgită. Îmi puteam doar imagina durerea adâncă şi groaza reginei.

– Regele a fost informat?

– Nu, domnişoară Seymour, răspunse Maria într-o engleză cu accent greoi. A fost dorinţa reginei ca regele să nu fie informat o vreme.

Dar eu aveam ordinele mele. Regele Henric insistase înainte să plece la vânătoare ca, dacă pruncul reginei avea să se nască în timp ce era plecat, un mesager să-i fie trimis de îndată. Era de datoria mea să respect ordinul regal.

Părăsii dormitorul şi îl căutai pe aprodul reginei, Griffith Richards; îi dădui veştile triste şi instrucţiuni să trimită vorbă regelui.

– Am să merg chiar eu, domnişoară Seymour, spuse el. Ştiu unde se află vânătorii astăzi.

– Nu te grăbi atunci, spusei eu şoptit. Regina nu doreşte ca soţul ei să afle curând ce s-a întâmplat.

El oftă şi încuviinţă.

– Din nou, spuse el. Din nou.

Se răsuci şi părăsi camera, şi băgai de seamă că nu avea nici un zor.

Câteva ore mai târziu, Maria de Salinas veni la mine.

– Domnişoară Seymour, Maiestatea Sa te cheamă la ea.

O urmai numaidecât în dormitorul regal unde regina Caterina, coborâtă din pat şi înveşmântată într-o rochie care-i venea foarte bine, lejeră, din lână moale de un purpuriu pal, garnisită cu blană albă, şedea în faţa unei oglinzi mari.

– Ah, Jane, spuse ea când intrai, Jane cea blândă şi bună. Consolează-mă. Piaptănă-mi părul.

– Da, Maiestate.

Luai peria moale de pe măsuţa de toaletă şi începui să o trec încet prin şuviţele rare. Văzui ochii reginei închizându-se de plăcere în timp ce făceam asta.

– Nu trebuie să-i îngădui regelui să mă vadă aşa de ostenită. Trebuie să mă străduiesc să am o înfăţişare plăcută atunci când vine şi îl întâmpin. La urma urmei, va fi obosit după vânătoare şi va avea nevoie de o gustare şi de odihnă. Nu va avea dispoziţia potrivită ca să afle veşti proaste despre copilul nostru.

– Fie ca Domnul să-l binecuvânteze pe cel mic şi să-l ia la sânul Lui! spusei.

– Amin! veni răspunsul încet al reginei.

Buzele ei subţiri se curbară într-un zâmbet şters.

– Încă un mic altar la colecţie, remarcă ea, indicând o vitrină de deasupra scaunului de rugăciune, unde ţinea opt portrete în miniatură, câte unul pentru fiecare prunc pe care-l pierduse. Deasupra fiecărui portret se afla un crucifix din argint şi sub fiecare dintre acestea, câte o plăcuţă cu numele copilului.

– Pe acesta urma să-l numim Edward, sau Isabel, dacă ar fi fost fată. După sfânta mea mamă.

Vocea ei, de regulă joasă şi plăcută, tremura uşor, iar ea vorbea atât de încet, încât îmi era greu să o aud. Aveam impresia că vorbeam cu cineva aflat într-o transă. Mă gândii la opiu, la transpiraţie..., oare regina se afla încă sub influenţa leacului puternic? Nu părea în apele ei. Deşi deseori mă onorase, făcându-mi confesiuni, felul în care vorbea acum cu mine era mai deschis şi mai fără ocolişuri decât în trecut. Ca şi cum, într-un fel, aş fi fost duhovnicul ei, fratele Diego, şi nu domnişoara ei de onoare, Jane Seymour.

Continuă să vorbească, în timp ce eu îi pieptănam şuviţele lungi de păr şi le adunam în palmă. Nu putui să nu observ că peria se umplea de părul ei; petice subţiri lăsau să se vadă pielea scalpului. Ce însemna asta, îi cădea părul?

Mă uitai în oglinda de pe perete şi văzui cum o uşoară încruntătură trecea peste chipul ei.

– Am fost atât de sigură că de data aceasta... de data aceasta... Domnul avea să-mi dea un băiat puternic. Am făcut un pelerinaj la altarul Doamnei Noastre de la Walsingham. După pelerinaj am fost atât de sigură că avea să-mi împlinească dorinţa.

Ştiam foarte bine că făcuse un pelerinaj la altar, pentru că o însoţisem. Oare uitase? Opiul era de vină că nu-şi mai amintea?

– Poate că o va face, Maiestate. Data viitoare, spusei.

Ea clătină din cap.

– Nu. Nu pot să mai trec print-un travaliu atât de groaznic încă o dată. Nu, asta a fost ultima oară.

Regina scoase un sunet abia perceptibil. Îmi dădui seama că râdea încet, ca pentru ea.

– Bătrâna mea damă de companie, *donna* Elvira, obişnuia să-mi zică, pe când eram mică, că niciodată nu ştiu când să

renunț. Făceam același lucru la nesfârșit, spunea ea, deși niciodată nu obțineam rezultatul dorit. Cred că avea dreptate.

– Maiestatea voastră a fost binecuvântată cu o fiică frumoasă și inteligentă, prințesa Mary. Nestemata și bucuria voastră, așa cum spuneți tot timpul.

– Da. Dar Mary nu e un prinț. Și Anglia are nevoie de un prinț.

Nu avui ce să-i răspund la asta, așa că tăcui. Toată lumea cunoștea situația, problema – mulți o numeau criză – succesiunii. Regele Henric avea nevoie de un fiu care să-i moștenească tronul. Dar avea doar o fiică, pe prințesa Mary, care primise titlul de prințesă de Wales, titlu acordat prin tradiție urmașului oficial desemnat, dar care nu putea să guverneze. Nici o femeie nu putea conduce răzvrătitul popor englez, asta era de netăgăduit pentru toată lumea. Cronicile povesteau despre o regină, din trecutul îndepărtat, regina Maud, care încercase să conducă, dar fusese înlăturată de la putere. De atunci, nici o femeie nu-și mai dăduse osteneala. Era mai bine ca tronul să fie ocupat de fiul nelegitim al regelui, băiatul cunoscut drept Henric Fitzroy. Dar, dacă el urma să moștenească tronul, domnia sa avea să fie contestată. Și totul avea să degenereze în haos, poate chiar în război civil, ca pe vremea bunicului regelui Henric.

Așa că supușii loiali ai regelui se rugau ca regina, în ciuda numeroaselor eșecuri din trecut, să dea în cele din urmă naștere unui băiat sănătos. Dar acele rugăciuni – inclusiv ale mele – rămăseseră fără răspuns.

– Să îi leg părul Maiestății Voastre? spusei.

– Da, Jane. Și pune-mi boneta aceea veselă, roz cu perle.

– Vă stă foarte bine cu ea.

– Aduce un pic de culoare acestor obraji palizi. Henric se plânge că arăt bolnăvicioasă. Și apoi, Jane, e vremea să le chemăm pe celelalte doamne și domnișoare de onoare. Trebuie să le dau vestea chiar eu.

Îmi dădui toată silința să-i termin de aranjat părul reginei – o sarcină de care se ocupau în mod normal coafezele ei – și să îi pun boneta. Împreună, ne uitarăm la imaginea ei reflectată în oglinda de pe perete. Regina zâmbi. Ieșise din transă. Era din nou soția regală, senină, grațioasă, stăpâna casei sale. Semnele încercării grele prin care trecuse răzbăteau încă pe fața trasă și în cearcănele negre de sub ochi, dar atitudinea ei era mai încrezătoare.

– Te rog, spune-i Mariei că sunt pregătită. Și trimite-l pe fratele Diego la mine, să-mi asculte confesiunea.

Confesiunea, mă gândii. Ce avea de mărturisit? Faptul că dăduse naştere unui făt mort, după multe ore de travaliu prin care trecuse eroic, cu siguranţă nu era un păcat. Sau îşi închipuia oare că moartea pruncului fusese o pedeapsă divină?

Ieşii din anticameră şi trecui în încăperea unde erau adunate doamnele şi domnişoarele de onoare.

– E pregătită, îi spusei Mariei de Salinas. A cerut să-l vadă pe fratele Diego ca să se spovedească, apoi va vorbi cu noi.

Îmi aduc aminte foarte bine ce s-a întâmplat mai târziu, în după-amiaza aceea. Ne luaserăm cu toţii locurile, formând un cerc cuviincios în jurul scaunului pe care stătea regina cu un calm binevoitor. Se aflau acolo doamnele ei din Spania, Maria de Salinas, Inés de Venegas, Francesca de Lima şi altele, ale căror nume abia dacă le ştiam, pentru că nu avusesem ocazia de a vorbi cu ele sau de a-mi îndeplini sarcinile alături de ele. Mai erau prezenţi şi secunzii casei, capelanii şi duhovnicul. Nu lipseau nici femeile pe care le cunoşteam cel mai bine, doamnele de onoare şi, mai ales, celelalte domnişoare de onoare.

Eram nouă în total, după cum îmi amintesc, şi destul de diferiți. Prima era Anne Cavecant, fiica lordului Cavecant şi cea mai în vârstă dintre noi, ruşinată de înfăţişarea ei (avea un chip oarecum banal, un nas lung şi ascuţit şi urme de vărsat, precum şi o expresie timidă, care parcă ascunde ceva), ba încă şi mai ruşinată de faptul că, la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, era încă necăsătorită. Se zvonea că un cavaler mai în vârstă o alesese odată să-i devină cea de-a patra soţie, dar bărbatul murise înainte de ceremonia nupţială. De atunci, aşteptase în zadar ca un alt bărbat să o aleagă.

Lavinia Terling era vicleană şi frumoasă, cu un păr care-i cădea în valuri lungi şi blonde şi cu ochi albaştri şi inocenţi, o fată bine-crescută, pe care nu o frământa decât un singur gând: cât de repede avea să se căsătorească şi cât de bogat şi de nobil avea să-i fie soţul? Jane Popyngcort, singura belgiancă dintre noi, insista să se înveşmânteze într-un stil straniu, decât să poarte rochii şi bonete englezeşti. Se spunea că fusese amanta regelui Henric în vremea tinereţii lor, iar lucrul acesta o învăluia într-o aură de mister. („Deşi nu a durat foarte mult timp", vorbeau celelalte domnişoare pe la spatele lui Jane. „Probabil că nu a ţinut foarte mult la ea.")

Dintre celelalte domnișoare, se distingeau mai cu seamă Bridget Wiltshire, micuță, sălbatică și zveltă precum un ogar, cu o limbă ascuțită și isteață, care tocmai ce devenise logodnica lordului Wingfield, și prietena ei apropiată, Anne Boleyn, sora temperamentală, oacheșă a amantei regelui, Mary Boleyn Carey, al cărei nume nu ne era permis să-l rostim în prezența reginei. Se spunea că Anne trecuse deja de vârsta la care fiica unui gentilom (și nepoata puternicului duce de Norfolk) ar fi trebuit să se căsătorească și, deși avusese cel puțin trei posibile partide, nici una nu se încheiase cu o logodnă.

Eu eram cea mai tânără dintre domnișoarele de onoare, dar – și fără lipsă de modestie, spun doar adevărul – cred că, dintre englezoaicele din casa reginei Caterina, eu eram preferata ei. Îi plăcea să mă aibă aproape, mai ales atunci când evenimente neplăcute îi puneau la încercare calmul și stăpânirea de sine. În primii ani când venisem la curte, nu puține au fost asemenea provocări. Bineînțeles că doamnele ei spaniole nu priveau cu ochi buni favoritismul pe care mi-l arăta, fiind de părere că, de vreme ce aveau în comun cu regina limba nativă și obiceiurile, ele erau îndreptățite să-i fie cele mai apropiate. Eram conștientă de aceste animozități și am făcut tot posibilul pentru a le tempera. Dar știam că Maria de Salinas și celelalte mă priveau ca pe o intrusă obraznică în mijlocul lor și își imaginau că ajunsesem să fiu favorita reginei prin șiretlicuri sau ponegrindu-le pe ele, când de fapt fusesem doar eu însămi.

Regina era pregătită să vorbească. În încăpere era liniște. Până și Bridget și Anne, ale căror chicoteli și râsete tulburau mereu ocaziile solemne, erau tăcute acum.

Toți ochii erau îndreptați spre Caterina. Apoi, cu un zâmbet grațios și dulce, ni se adresă.

– Până acum știți cu toții că Dumnezeu a considerat acest regat nedemn de un moștenitor masculin. Fiul meu, Edward, nu a trăit cât să tragă prima gură de aer.

Cuvintele ei fură însoțite de murmure cuviincioase de consolare. Regina le primi, dând din cap, și continuă.

– Rugăciunile noastre nu primesc mereu răspunsul pe care ni-l dorim, așa cum mi-a adus aminte și fratele Diego. Scopurile Domnului nu sunt ale noastre. Până la urmă, nu trupurile noastre, sau roadele lor, nu ele contează, ci sufletele noastre eterne. Așa cum citim și în Evanghelie, nu de cei care au puterea trupului trebuie să ne temem, ci doar de El, care are putere asupra sufletului.

– Mi s-a acordat iertarea păcatelor, continuă regina, şi urmează o slujbă la momentul potrivit. Până atunci, voi rămâne în odăile mele şi pretind de la voi să nu discutaţi despre ce s-a întâmplat aici în ultimele zile. Dacă cineva vă întreabă: „Ce se întâmplă cu regina?“, răspundeţi simplu: „S-a făcut voia Domnului“.

Maria de Salinas păşi în faţă ca să ne dea de înţeles că ar trebui să ne retragem, astfel că fiecare dintre noi trecurăm prin faţa Maiestăţii Sale şi făcurăm o plecăciune. „Sunt recunoscătoare pentru serviciul tău devotat“, ne spuse ea fiecăruia, sau „Îţi mulţumesc că te rogi neîncetat“.

Această ceremonie restrânsă nu începuse de mult timp, când auzirăm paşi grei în afara camerelor reginei. Paşi de cizme răsunară de-a lungul coridorului exterior, şi înainte să putem reacţiona sau să ne tragem în spate de teamă, uşile duble, grele, se deschiseră cu un trosnet de lemn despicat şi regele Henric intră în încăpere. Mai-mai să scriu că explodă în încăpere, atât de puternic era efectul creat de prezenţa lui primejdioasă, furioasă.

Purta o vestă verde de vânătoare şi o beretă cu pană, aşa cum poartă vânătorii. De vestă avea aninate frunze şi rămurele, care erau prinse şi în părul lui lung şi blond. Călărise cu mare grabă să ajungă aici, mă gândii. Nu avusese timp să se aranjeze. Cizmele lui pline de noroi lăsară urme urâte şi întunecate pe covorul imaculat, iar cuţitul lung, care-i atârna la curea, cu lama scânteind în lumina focului aprins din cameră, purta încă sângele închegat al animalelor vânate.

Din câţiva paşi mari, ajunse lângă Caterina, care şedea pe scaun.

– De ce nu mi s-au adus veştile acestea, doamnă? se răsti el. De ce nu mi s-au adus neîntârziat?

Vocea lui puternică, răsunătoare umplea camera. Cu toţii stăteam nemişcaţi, uimiţi de furia lui regală, de forţa neştirbită a prezenţei lui. Oare avea să arunce asupra noastră vina pentru că păstraserăm tăcerea despre prinţul născut mort? Simţii cum mă fac mică, ca şi cum în felul acesta, aş fi putut să evit mânia lui.

Îi aruncă o privire aspră Caterinei, care se uită în sus la el cu blândeţea-i obişnuită.

– Cred că un mesager a fost trimis la Domnia Voastră, Maiestate. Dacă aş fi fost în stare, v-aş fi adus veştile chiar eu. Dar am fost bolnavă, chiar foarte bolnavă...

– Bolnavă! Bolnavă! Întotdeauna ești bolnavă! Ești inutilă! Singurul lucru pe care ți-l cer, singurul pe care ți l-am cerut vreodată, de când te-am luat de soție – din milă –, nu ai fost în stare să-l îndeplinești!

Aproape că scuipă cuvintele, tonul lui ascuțit și agresiv rănind mai mult decât vorbele în sine. Caterina continuă să îl privească cu blândețe. El începu să străbată camera în lung și-n lat, făcând ca femeile aflate acolo să piară din calea lui când se apropia de ele. Băgai de seamă că transpira.

– Am adus doctori să te controleze, spuse el, spițeri care să-ți dea leacuri ca să te facă fertilă, ne rugăm împreună și tu vizitezi fiecare loc sfânt din lumea creștină – și ăsta e rezultatul! Un alt fiu mort! Al câtelea e acum? Al zecelea? Al douăzecilea?

Regele făcu o pauză după această diatribă și, socotind că este prilejul nimerit, mă îndreptai încet spre ușă. Și celelalte se scurgeau încet din încăpere.

Caterina întinse o mână spre mine.

– Rămâi, Jane, spuse ea încet.

– Du-te! urlă regele.

Știam că trebuie să-i respect cuvintele, așa că ieșii rapid și pe nesimțite. Dar, odată ajunsă pe coridor, afară din camera reginei, mă oprii și ascultai cearta care izbucnise – o ceartă cu mult mai veninoasă decât celelalte la care fusesem martoră, în palat sau în afara lui.

Nu eram singura care asculta. Doamnele de onoare spaniole ale reginei rămăseseră pe coridor, ca și mine, la fel și Jane Popyngcort, Bridget Wiltshire, Anne Boleyn și alte câteva domnișoare de onoare. Doamnele spaniole își făceau cruce din când în când și vorbeau între ele în limba lor. Începusem să mă îngrijorez. Ce avea să-i facă regele Caterinei? Evident că presimțise cât de furios avea să fie, de aceea o rugase pe Maria de Salinas să amâne mesajul care-l anunța pe rege de copilul născut mort. Cât de departe putea merge mânia lui?

– Destul! repeta întruna regele, cuvântul acesta ieșind în evidență iar și iar din noianul de cuvinte grele pe care le rostea.

– Într-adevăr, destul, o auzii pe Anne spunându-i lui Bridget. Toată povestea asta devine pur și simplu greu de suportat. La ce se așteaptă, de vreme ce e căsătorit cu o femeie bătrână cu un pântec uscat – doar că Anne nu folosise cuvântul „pântec", ci unul mult mai necuviincios și grosolan.

– Linişte! mă auzii spunând. Nu ai nici un simţ de datorie faţă de stăpâna ta? Cu siguranţă că biata regină merită să fie tratată cu respect, mai ales după ce a trecut prin atâtea!

Anne se întoarse spre mine şi mă privi cu ochi reci.

– Şi cine eşti tu, domnişoară Seymour, ca să-mi spui cum să mă comport? Tatăl tău e un cavaler cu pământuri, în timp ce unchiul meu, Norfolk, e cel mai mare nobil din Anglia!

Rămăsei neclintită. Poate că Anne era una dintre cele mai atrăgătoare domnişoare de onoare (deşi cu mult mai puţin decât frumoasa Lavinia Terling), cu un farmec greu de definit, dar inconfundabil – era lesne de văzut pofta în ochii bărbaţilor care se uitau la ea –, dar asta nu era o scuză pentru obrăznicia ei.

– Deseori am auzit-o pe regină spunând că bunătatea şi mila nu ţin de rang şi de origine. Domnul şi modelul nostru nu a fost un nobil, dacă îmi aduc aminte corect din Evanghelie.

Ştiam că vorbele mele sunau a făţărnicie, dar continuai, cu o voce slabă.

– Cred că tatăl tău nu e mai onorabil decât al meu, în ciuda legăturilor de familie ale soţiei lui, începui eu. Şi cum se face că nu eşti căsătorită, deşi ai cel puţin douăzeci şi cinci de ani?

Îmi dădui seama că întrebarea mea îşi atinsese ţinta. Ochii negri ai lui Anne se îngustară şi, înainte să se răsucească, îi spuse lui Bridget:

– Auzi ce spune sfrijita asta! Am auzit că...

Dar ce auzise ea şi ce-i spunea la ureche lui Bridget se pierdu atunci când vocea regelui se ridică într-un nou val de acuzaţii răzbunătoare.

– Destul! spunea el din nou. Nu vor mai exista fii morţi – şi nici fiice moarte! Te poţi bucura de patul tău în linişte – şi singurătate! Voi anunţa în această după-amiază că fiul meu Henric Fitzroy va fi numit duce de Richmond. Odată ce primeşte acest titlu, va deveni nobilul cu cel mai înalt rang în Anglia. Mai mare decât fiica ta, doamnă, şi mai mare chiar şi decât încrezutul de Norfolk! Henric Fitzroy va deveni următorul rege al Angliei, şi cu asta am terminat!

Auzind paşii regelui apropiindu-se, toţi cei care stăteam pe coridor ne-am împrăştiat ca oile din calea lupului, căutând adăpost în cotloane ferite de primejdii.

Capitolul 2

– Will! Oh, Will! Pruncul s-a născut mort. Biata creatură! Mi-e teamă că i-au dat reginei opiu şi asta a omorât fătul! Şi acum regele e furios şi a ţipat la ea!

În liniştea şi singurătatea din grădina privată, în spatele porumbarului şi la dreapta berăriei, îmi vărsai amarul în faţa lui Will, care îşi deschise braţele şi mă cuprinse cu ele. Braţe puternice. Braţe care mereu m-au alinat, încă de când eram copii şi cădeam şi îmi zgâriam piciorul sau mă băteam cu Ned sau cu vreunul dintre verişorii mei, ori tatăl meu poruncea să fiu închisă în cameră fără mâncare, pentru o zi şi o noapte.

Will cel voios, bun la suflet, Will Dormer cel cu ochii albaştri, cu care aveam să mă căsătoresc curând. Will care avea să fie tatăl copiilor noştri când aveam să ne mutăm la ţară, departe de amărăciunile şi tumultul de la curte. Aveam să trăim într-un soi de oază rurală, cu crânguri protectoare şi un pârâu susurător care să se verse într-un râu întins şi lin. Acolo unde căprioarele vin să se hrănească şi iepurii de câmp se urmăresc unii pe alţii prin tufăriş şi unde, primăvara, un covor de clopoţei – ba nu, un ocean de clopoţei – se întinde printre stejarii bătrâni şi mestecenii palizi. Acolo unde nu erau nici feţi morţi şi nici lacrimi.

– Jane! Draga mea!

Will încerca să mă trezească din visare, dar îi rezistai. Mă agăţai de el. Dormisem foarte puţin în ultimele două zile şi trauma prin care trecuse regina, deopotrivă cu cearta aceea îngrozitoare cu regele, mă vlăguiseră.

Mă mândream cu abilitatea de a-mi menţine calmul şi, de regulă, asta şi făceam. Era unul dintre motivele pentru care reginei îi plăcea să mă aibă în preajmă. Mă înduioşam, dar nu mă lăsam copleşită de sentimente. Îmi spusese odată – ştiam că intenţionase

să fie un compliment grozav – că fusesem binecuvântată cu darul seriozității și că eram aproape la fel de stăpână pe mine ca un spaniol.

Dar acum, epuizată și speriată cum eram, nu mă simțeam deloc așa. Simțeam doar nevoia de alinare.

– Ar fi trebuit s-o vezi, Will, lângă sicriul mic pentru copil. O ființă măruntă, acoperită complet în pânză purpurie... a fost atât de jalnic. Se spune că-i îngroapă pe toți, deși regele nici nu observă mormintele lor micuțe și nu le vizitează niciodată...

– Jane! Trebuie să mă asculți!

Fără voia mea, mă desprinsei din brațele lui și mă trăsei în spate.

– Știu că ești neliniștită din cauza reginei, dar trebuie să-ți vorbesc despre o problemă chiar mai urgentă, și nu am mult timp la dispoziție. Am fost chemat la Maidens' Bower, și domnul Woodshaw se înfurie când întârzii.

Mă trecură fiorii când auzii numele lui Edward Woodshaw. Will slujise în casa regelui timp de doi ani, dar noua funcție care i se dăduse la curte îmi displăcea complet.

– Urăsc faptul că îl ai pe Edward Woodshaw stăpân! Maestrul obscenităților, cum îl numesc eu. Codoșul regelui!

– Nu am ales eu funcția asta, Jane, după cum bine știi. Trebuie să profit cât pot de pe urma ei.

– Dar Maidens' Bower! Rușinea curții.

Faimoasa Maidens' Bower era camera cea mai intimă a regelui, unde erau ținute tinerele femei pe care le folosea pentru amuzamentul lui secret. Totuși nu atât de secret, de vreme ce întreaga curte era conștientă de existența bârlogului de plăceri al regelui și de faptul că Edward Woodshaw îl conducea.

Will al meu era un tânăr chipeș, abia dacă avea douăzeci și unu de ani, cu mușchi puternici și umeri lați și cu nespus de mult farmec; de aceea fusese luat din postul lui inițial, de la grajduri – iubea caii și îi făcuse plăcere să fie grăjdar – și primise o funcție printre curtenii regelui, în Maidens' Bower, unde servea sub îndrumarea stăpânului Woodshaw.

Noua funcție era considerată drept un semn din partea oficialilor superiori de la curte că îl priveau într-o lumină favorabilă. Dacă se comporta bine, putea să se aștepte la o funcție și mai înaltă în curând și la mai multe responsabilități.

– Ar trebui să fii mândră de Will, îmi zise fratele meu, Ned.

În ciuda tinereții sale (era cu patru ani mai mic decât mine), Ned fusese luat în casa marelui și puternicului cardinal Wolsey și avansase în funcție, deși nu destul de rapid cât să fie mulțumit de sine, pentru că era foarte ambițios și foarte talentat – și, trebuie să recunosc, extrem de lipsit de scrupule.

– Când tu și Will vă veți căsători, veți fi într-o poziție înaltă la curte.

– Sper să ne căsătorim cât mai curând, îi spusesem lui Ned. Sper ca nunta să aibă loc în câteva luni.

Nu menționai faptul că așteptam cu nerăbdare nunta și plecarea de la curte, nu avansarea la curte. Abia așteptam să scap de atmosfera tensionată din apartamentele reginei. Deși nutream compasiune pentru regina Caterina și eram onorată că mă alesese favorita ei și că îi plăcea să mă aibă lângă ea, adevărul era că nu agream faptul că avea atât de mult nevoie de mine sau că eram chemată atât de des să-i țin companie. Nu puteam să iau asupra mea tristețea ei și mă simțeam pustiită în prezența ei. Îi admiram curajul și o invidiam pentru credința ei, dar tânjeam după o tovărășie mai puțin complicată și după clipe mai vesele. Clipe pe care plănuiam să le petrec cu Will.

Eram nerăbdătoare să scap de prezența constantă și iritantă a doamnelor de onoare spaniole ale reginei, ale căror clevetiri și împunsături mă mâhneau. Așa cum încercasem să-i spun lui Will, femeile pot transmite multe fără a se folosi de cuvinte; spaniolii spuneau multe din priviri, prin înghiontiri necugetate, care de fapt erau intenționate, prin remarci tăioase șoptite, pe care și le aruncau unii altora. Știau cum să-ți arate lipsa de respect într-o sumedenie de moduri greu de deslușit. Nici nu mă îndoiam că voiau să plec...

– Jane!

Vocea lui Will fu mai insistentă de data asta.

– Trebuie să mă asculți, chiar trebuie.

Mă uitai la el și văzui groaza care îi adumbrea ochii albaștri, de obicei limpezi.

– Jane, am vești proaste.

– Ce e?

– Am mers să vorbesc cu părinții mei, cum am stabilit că voi face. Le-am spus că avem planuri de căsătorie și le-am cerut binecuvântarea.

– Și?

– Mi-au spus să uit orice plan mi-aş fi făcut. Mi-au zis că o căsătorie între noi doi ar fi imposibilă.

Pentru o clipă, uimirea mă împiedică să scot vreun cuvânt. Fusesem primită cu căldură în casa familei Dormer încă din copilărie, membrii ei îmi zâmbiseră şi mă acceptaseră ca pe propriul lor copil. Era de la sine înțeles că eu şi Will ne vom căsători într-o bună zi. Sau aşa crezusem întotdeauna.

– Dar mă iubesc! spusei în ele din urmă. Sunt sigură de asta.

– Da.

– Atunci de ce?

Will părea foarte stânjenit.

– La început au spus că speraseră întotdeauna să mă căsătoresc cu o femeie dintr-o familie bună, să am astfel şansa acum de a intra în familia Sidney. Că acesta e viitorul pe care şi-l doresc pentru mine. Le-am spus că nu-mi pasă de asta. Că vreau să mă căsătoresc cu tine, Jane, şi doar cu tine. Ne-am certat. M-au acuzat că nu-mi pasă de onoarea şi de averea familiei. Le-am spus că familia ta e la fel de onorabilă precum familia Sidney – ceea ce ştim cu toții că nu e adevărat. Familia Sidney e de rang superior, dar vorbeam dintr-un simț al loialității, însă în zadar. Nu erau furioşi, doar hotărâți. Mi-au spus că trebuie să mă însor cu moştenitoarea familiei Sidney. Dar apoi...

– Da?

– Acum vine partea cea mai groaznică, Jane. Eşti sigură că vrei să auzi?

– Desigur. Trebuie să aflu de ce mi se împotrivesc, după atâția ani de bunătate şi primiri călduroase.

Will îşi plecă fruntea.

– Tatăl tău şi sora mea, Margery..., spuse el cu o voce scăzută.

– Da?

– Tatăl meu i-a prins. Erau... tatăl tău era...

Înțelesei ce voia să spună, dar nu puteam să rostesc vorbele, cu atât mai puțin să le cred. Mă holbai la Will, buimacă şi uluită.

– Vrei să spui, reuşii să articulez în cele din urmă, că tatăl meu şi sora ta erau în pat împreună? Goi? Făcând... ceea ce fac un soț şi o soție?

– Era o cămară, se scăpă Will, şi stăteau în picioare, spune tatăl meu... şi erau doar pe jumătate dezbrăcați.

– Nu! Nu poate fi adevărat!

Will îşi luă capul între mâini şi îşi trecu degetele prin păr.

– Tatăl meu nu ar minți despre un lucru atât de rușinos, de păcătos, spuse el. Îl cred. Și dacă-l văd pe tatăl tău pe lângă sora mea, am să-l ciomăgesc. Dacă nu erai tu și dragostea pe care ți-o port, l-aș fi omorât bucuros.

Eu stăteam împietrită de uimire.

– Trebuie să plec, Jane. Putem vorbi mai târziu.

Mă sărută rapid pe obraz și plecă.

*

O jumătate de oră mai târziu stăteam în același loc, nevenindu-mi încă a crede. Tatăl meu, John Seymour, avea cincizeci de ani, și sora lui Will, Margery, abia dacă avea paisprezece. Greutatea rușinii – asta presupunând că era adevărat ceea ce auzisem – era de nemăsurat. Cum să fiu în stare să înțeleg așa ceva, nemaivorbind cum să trec peste întreaga poveste?

Și, cu toate acestea, mărturisirea lui Will avusese darul de a reînvia o amintire întunecată. O amintire extrem de neplăcută, una la care nu îmi permisesem niciodată să mă gândesc sau pe care să încerc a o înțelege.

Când eram copilă, avusesem o servitoare la moșia familiei, Wolfhall. O fată foarte tânără, cu părul închis la culoare, zâmbitoare, încântătoare și dornică să se facă plăcută. O adoram și deseori mă duceam jos în bucătărie ca să o caut, pentru că mi dădea grăsimea care se scurgea de pe bucățile de carne ce se roteau la frigare și bucăți de coajă de pe pâinile proaspăt coapte care se răcoreau în coșuri. Chiar și când era foarte ocupată cu sarcinile primite, se oprea să mă salute și să-mi dea ceva.

Într-o zi, tresării auzind un zgomot brusc de focuri trase. Casa era un haos, vechilul era agitat și servitoarea plângea. Îmi păru rău de necazul ei și mă îndreptai spre ea, dar apoi îmi văzui tatăl, cu o privire stranie pe chip, cu pumnii strânși. Mă oprii locului. Fata fugi rapid din casă și nu se mai întoarse. Mama mea a plâns zile de-a rândul și a refuzat să vorbească cu tatăl meu, nici măcar nu i-a aruncat o privire.

Fusesem mult prea tânără să înțeleg ce se întâmplase, dar acum mă întreb: E posibil ca tatăl meu să fi sedus alte fete tinere? Sau poate că nu fusese seducție, ci pasiune împărtășită? Pasiune care se terminase nefast, cu suferință și cu alungarea din casă?

O servitoare era una, dar sora lui Will Dormer era cu totul altceva.

Voiam să ştiu adevărul şi, cu toate acestea, o parte din mine se opunea. Eram asaltată de întrebări, nu puteam să le stăpânesc. Oare Margery dorise să-i fie parteneră? Şi dacă nu, de ce nu ţipase după ajutor? Un gând teribil: avea să rămână însărcinată? Bărbaţii nobili de la curte erau înclinaţi să-şi ia amante – la fel ca regele – şi să aibă copii cu ele. Nu doar regele Henric, dar şi ducele de Norfolk şi alţi nobili de rang mai mic. Îşi expuneau adulterele în văzul tuturor cu neruşinare. Uneori îşi aduceau amantele la curte. Se lăudau cu ele. Prietenul apropiat şi cumnatul regelui, Charles Brandon, ducele de Suffolk, deşi era căsătorit cu frumoasa soră a regelui, prinţesa Mary, de care fusese la un moment dat extrem de îndrăgostit, avea amantă o tânără fată. Şi nu era orice tânără atrăgătoare, ci una înrudită cu o doamnă de onoare a reginei Caterina. Sau aşa se spunea în apartamentele regale.

Se pare că tatăl meu îşi permitea să urmeze exemplul altora. Era un blestem al timpurilor noastre. O cangrenă care se răspândea la curte. Şi una care îmi zdrobise visul de dragoste şi îmi năruise speranţele.

Capitolul 3

Singurul zgomot din sala spațioasă a palatului Bridewell, luminată de torțe, cu coridoare late, tavan boltit în stil gotic și pereți acoperiți de tapiserii, era cel al unui băiețel care tușea.

Toate persoanele de vază de la curte fuseseră convocate în sală pentru a fi martorii unui eveniment solemn și important: învestirea fiului nelegitim al regelui ca duce de Richmond și Somerset, Înalt Lord Amiral al Angliei, duce de Normandia și Aquitania, lord de Ardres, Guines și Calais (deși regele francez, Francisc, avea să se opună acestor titluri), lord de Marches, seneșal al Gasconiei și cavaler al Ordinului Jartierei.

În această zi, băiatul, Henric Fitzroy, avea să fie ridicat deasupra oricărui alt nobil de la curte, deși avea numai șase ani și, în treacăt fie spus, nu avea o stare de sănătate impecabilă.

Tusea continua să provoace un zgomot slab în încăperea enormă și, din câte observai eu, cu cât nu contenea, cu atât mai mult regele făcea sforțări să-și ascundă iritarea, dar în zadar. Înalt, masiv, cu umerii largi și splendid înveșmântat în straie aurii, regele Henric stătea în picioare la un capăt al camerei lungi, urmărindu-l pe fiul său care se apropia și părând din ce în ce mai nemulțumit.

Nu era vorba doar de faptul că micul Fitzroy era bolnăvicios, dar pentru un copil de aproape șase ani era foarte mic de statură și palid; nici nu stătea drept pe picioare, ci aproape că se prăbușea. Picioarele lui, acoperite de ciorapi de mătase, erau subțiri și încovoiate, iar când se întinse să ia mâna lui Charles Brandon, care stătea în dreapta lui, și se uită în sus la bărbatul înalt și bine făcut, o privire arzândă de rugăminți stăruitoare răzbătu din trăsăturile palide ale chipului.

Brandon, pe care l-am considerat întotdeauna săritor și inimos, luă micuța mână albă într-a lui, care era masivă și arsă de

soare, şi îi zâmbi încurajator băiatului. Bărbatul morocănos şi cu chip de uliu, care stătea în dreapta băiatului, ducele de Norfolk, cu mult mai scund decât Brandon şi căruia îi lipsea constituţia atletică, mlădioasă şi musculoasă a acestuia, nu îi oferi lui Henric mâna lui şi se uită în altă parte.

Acum, doi duci străbăteau camera, îndreptându-se spre rege. Curând aveau să fie trei, deşi îmi fu greu să mi-l imaginez pe micul Fitzroy ca pe un mare nobil – într-adevăr, cel mai mare nobil din regat. Ştiam, totuşi, că viitorul lui era deja plănuit: moşiile unde urma să locuiască, noua gospodărie constituită cu o sută treizeci şi doi de servitori, profesorii, maestrul de călărie şi capelanii, chiar şi viitoarea lui soţie. Se spunea că, în curând, avea să fie logodit cu Mary Howard, fiica lui Norfolk şi că, în timp, sângele Tudorilor şi al celor din familia Howard avea să curgă în venele unei noi descendenţe de regi.

De unde stăteam eu, împreună cu celelalte domnişoare de onoare, vedeam foarte bine ceremonia şi pe ceilalţi oaspeţi prezenţi. La insistenţele regelui, lua parte şi regina Caterina, stăpână pe sine, demnă, cu un şal spaniol de dantelă neagră acoperindu-i boneta englezească într-un mod care îi ferea chipul de priviri indiscrete. Fiica ei, prinţesa Mary, o fetişcană frumoasă în vârstă de nouă ani, cu o siluetă delicată, dar cu mişcări stângace care îi afectau ţinuta regală, stătea în picioare cu un aer ofensat. Îl ignoră pe Henric Fitzroy, fixându-l în schimb cu privirea pe tatăl ei.

Mary era pe deplin conştientă că ridicarea în rang a lui Henric Fitzroy însemna că regele îl alesese pe el pentru a deveni următorul conducător al regatului. Mary era lăsată deoparte, dezonorată, locul ei fiind luat de un băiat nelegitim. Ba mai mult, se spunea că fusese abandonată de împăratul Carol[1], tânărul conducător al vastelor domenii habsburgice, care urma să-i devină soţ. Logodna lor fusese ruptă nu cu mult timp în urmă, iar Mary nu mai spera acum nici la tron, nici la căsătorie. Mă gândii că nu era de mirare că nici nu se uita la micul Henric Fitzroy, care păşea încet în sală.

Cardinalul Wolsey, cel mai puternic şi mai înstărit dintre demnitari şi, de asemenea, cel mai corpolent şi mai masiv, stătea lângă rege, înveşmântat în mantii purpurii din damasc şi având

---

[1] Carol Quintul a fost împărat romano-german din 1519 până la abdicarea sa în 1556; rege al Spaniei, cu titulatura „Carol I“, între 1516 şi 1556. (n.red.)

o cruce grea de aur și inele cu pietre prețioase strălucitoare. Și, aproape de cardinal, îl observai și pe Thomas Boleyn, tatăl lui Anne, despre care circulau multe zvonuri, întrucât se spunea că avea să se ridice cu mult deasupra rangului actual și avea să devină un om foarte influent și înstărit. Era doar un gentilom, nu un nobil, dar era căsătorit cu sora ducelui de Norfolk, Elizabeth, și cu ajutorul ducelui și al influenței acestuia, făcea tot posibilul să devină indispensabil pentru rege.

Toate aceste lucruri mă interesau, trebuie să mărturisesc. Fratele meu, Ned, era mereu nerăbdător să afle de la mine ce se mai spunea – de regulă pe șoptite – în camera reginei, iar el, la rândul lui, îmi împărtășea zvonurile și discuțiile servitorilor.

Oh, curtea nu pregeta să cleveteasca în acele vremuri! Viitorul era atât de nesigur și exista un sentiment de neliniște față de vremurile în care trăiam. Curtea era un stup ce clocotea de bârfe și de flecăreli, iar numirea lui Henric Fitzroy nu făcuse altceva decât să le sporească.

Avea oare bolnăviciosul și micuțul Henric Fitzroy să trăiască destul cât să devină rege? Și dacă nu, avea regele să născocească un motiv de a-și înlătura regina și de a se căsători cu o femeie fertilă? Ce aveau de spus astrologii și ghicitorii? Ce femei prefera regele să aibă alături de el, fie în camerele sale, fie în Maidens' Bower, acel cuib al plăcerilor? Oare mama lui Henric Fitzroy avea să devină din nou amanta regală?

În continuu, în toate părțile, așa circulau zvonurile, și atât de multe dintre ele îl aveau în centrul lor pe micul băiat care avea să devină duce de Richmond și Somerset.

Trompetele deschiseră fanfara și corul începu să cânte. Ghicii că regele, care era un compozitor talentat, scrisese acest imn pentru sărbătorirea numirii fiului său drept duce. Pe măsură ce vocile răsunau, băiatul și cei doi susținători ai lui ajunseră la piedestalul pe care stătea regele și urcară cele câteva trepte. Apoi, bărbații se dădură la o parte, lăsându-l pe băiat cu tatăl lui.

Coroana ducală fu adusă și regele Henric o așeză cu atenție pe capul fiului său. Pe umerii supli ai băiatului fu pusă o mantie de catifea purpurie, cu blană de hermină și prinsă cu o broșă aurie. Se spuseră rugăciunile și legămintele fură repetate. Apoi se auzi un strigăt de aclamare și un acord final de fanfară, noul duce de Richmond și Somerset fu felicitat și onorat de toți cei prezenți, iar regele se lăsă jos, pe negândite, își ridică fiul firav,

legănându-l în braţe de parcă ar fi cântărit cât un căţel, şi coborî în mijlocul mulţimii ca să se mândrească cu el. În mulţime, coroana băiatului căzu pe jos şi Thomas Boleyn, vigilent în caz de situaţii urgente, se aplecă prin marea de rochii şi pantofi şi o recuperă. I-o dădu, zâmbind, regelui, care i-o smulse din mână şi o aşeză din nou pe capul micului Fitzroy.

Dar zgomotul, mulţimea, aruncăturile exuberante şi legănările regelui îl iritau pe băiat. Eram destul de aproape cât să văd cum chipul i se schimonosi şi începu să îşi tragă nasul, apoi să tuşească.

Expresia de pe chipul regelui se întunecă. Brusc, îl dădu pe Henric celei mai apropiate femei – mama băiatului, Elizabeth Blount, mereu prezentă – şi se îndreptă cu paşi mari spre sala de banchet, unde se pregătise un festin. În timp ce mergea, începu să cânte unul dintre propriile cântece, „Spre codru să mergem", şi curând sala spaţioasă era aproape goală. Cu toate acestea, văzui că Elizabeth Blount rămăsese în sală şi stătea în linişte pe un loc de la fereastră, cu fiul ei alături, vorbindu-i pe un ton calm şi ştergându-i lacrimile de pe faţă. În timp ce mergeam spre celelalte domnişoare de onoare, la banchet, îl auzii tuşind.

Îmi comandasem deja rochia de mireasă de la domnul Skut, croitorul reginei. Ar fi fost cea mai încântătoare rochie pe care aveam s-o port vreodată, cu corsajul şi mânecile de un albastru-deschis, marin – albastrul cerului de primăvară – şi cu fusta şi jupoanele de satin crem. Domnul Skut zâmbise atunci când îmi arătase pânza albastră şi dăduse aprobator din cap.

– Da, se potriveşte, spusese el pe tonul lui obişnuit, subtil, dar îmi dădusem seama că era încântat de efect.

Fusese o după-amiază fericită. Acum, cu inima îndurerată, trebuia să-i spun domnului Skut că nu mai am nevoie de rochie, în cele din urmă.

Îi trimisesem un mesaj, rugându-l să vină în apartamentele reginei. Sosise, aducând cu el doi asistenţi şi o croitoreasă. Erau încărcaţi de coşuri cu pânzeturi, dantele şi fireturi.

– Ah, domnule Skut, îi spusei când sosise, mi-e teamă că trebuie să vă rog să nu mai continuaţi cu superba mea rochie de mireasă. Ştiţi, nu va mai fi nici o nuntă, până la urmă.

Bărbatul păru foarte surprins.

– Nici o nuntă? Dar planurile erau făcute. Sper că nu a avut loc vreun accident îngrozitor...

– Nu, nimic de genul ăsta.

– Și nici un deces în familie?

Clătinai din cap. Nu voiam să dau socoteală pentru schimbarea planurilor, până și gândul la asta mă înfuria și mă întrista deopotrivă.

Se uită la mine cu o mină serioasă.

– Dar, domnișoară Seymour, sunteți o tânără atât de încântătoare, de viță nobilă și cu maniere atât de agreabile, întru totul satisfăcătoare – cu adevărat superioară – în toate felurile.

Făcu o pauză.

– Ah, îmi pare rău. Pesemne că gentilomul a fost cel nepotrivit. Iertați-mă.

Conversația se dovedi a fi mult mai dureroasă decât anticipasem. Înghiții în sec. Simțeam cum obrajii îmi iau foc.

– Gentilomul nu e nepotrivit, vă asigur. E vorba de Will Dormer...

– Din Maidens' Bower?

Domnul Skut îmi aruncă o privire întrebătoare. Știam la ce se gândea: că Will găsise altă femeie pe care o plăcea mai mult. Că o găsise printre femeile desfrânate (cum le-ar fi numit regretata mea bunică) din Maidens' Bower.

– Will al meu e cel mai bun și mai iubitor dintre bărbați, spusei cu hotărâre.

– Atunci de ce...

– Motivul nu e important, spusei brusc, dorindu-mi ca domnul Skut să plece.

Dar el zăbovea, părând stânjenit.

– Vă asigur că rochia va fi plătită, adăugai eu, și-mi dădui imediat seama că spusesem ceva greșit.

El rămăsese nu pentru că era îngrijorat pentru plată, ci pentru mine.

– Așa cum spuneți, motivul nu e important, doar starea de bine a miresei, spuse croitorul cu blândețe. Vom pune rochia deoparte momentan. Poate fi terminată oricând, când se va anunța o logodnă mai fericită.

Bunătatea lui mă mișcă foarte adânc. Crezui că aveam să izbucnesc în lacrimi. Scuturai din cap, gândindu-mă că nu avea să existe o altă dată, o logodnă mai fericită. Dar înainte să dau

glas gândurilor, asistenţii ridicară din coşuri corsajul albastru lucrat cu grijă, o pereche de mâneci tăiate şi un jupon de mătase şi le scuturară pentru a le etala în toată splendoarea.

Văzându-le, îmi dădui seama că nu mă mai simţisem niciodată atât de nenorocită.

Chiar atunci, Bridget Wiltshire intră în cameră.

– Domnule Skut! Mi s-a părut că ţi-am auzit vocea.

Îşi trecu rapid privirea de la croitor la mine – cea îndurerată – şi apoi la corsajul complicat, la mâneci şi la jupon.

– Ce frumos! exclamă ea. Şi eu care credeam că rochia mea va fi cea mai atrăgătoare din câte ai făcut!

Nunta lui Bridget cu lordul Wingfield urma să aibă loc peste o lună, iar domnul Skut se ocupa de rochia ei.

– Jane?

Se uită la mine din nou, cu o expresie întrebătoare pe chipul ei îngust. Tot ce puteam face ca să rămân calmă era să spun, oarecum poticnit, următoarele:

– Domnul Skut lucrează la această rochie pentru mine şi e posibil să o termine mai târziu.

Cu asta plecai, încercând din răsputeri să-mi menţin calmul.

Dar Bridget era prea isteaţă ca să nu-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Reginei îi plăcea să zică despre Bridget, în parte cu admiraţie, în parte cu dispreţ, că avea nas pentru necazuri. Aveam impresia că regina Caterina nu o considera pe Bridget Wiltshire destul de feminină pentru gusturile ei, sau cu adevărat demnă să facă parte din suita ei.

– Jane! Aşteaptă!

Mă urmări în altă anticameră.

– Acea rochie minunată... e pentru nunta ta? Eşti logodită în secret?

– Nu sunt, răspunsei cu iritare. Dacă aş fi fost, familia mea ar fi anunţat deja logodna.

Nu vorbisem cu celelalte domnişoare de onoare despre Will sau despre planurile pe care le făcuserăm împreună.

Bridget se uită în ochii mei, iar când îi întâlnii privirea fixă, fui surprinsă să văd în ea nu numai curiozitate şi interes, ci şi grijă prietenească. Întotdeauna o considerasem pe Bridget nechibzuită şi frivolă, interesată doar de propriul bine şi oarbă la nevoile celor din jur. Pe Anne Boleyn o caracterizau acestea,

iar Bridget era prietena ei cea mai apropiată, așa că presupuneam că și ea era la fel.

– Dacă e vorba de plata domnului Skut, spuse ea, îți voi împrumuta cât ai nevoie.

Generozitatea ei mă irita. Scuturai din cap, fără a putea vorbi, cât pe ce să izbucnesc din nou în plâns.

– Jane?

Vocea lui Bridget era blajină. Dintr-odată, simții că ceva se rupe în mine. Simții greutatea durerii pe care o purtam și care mă apăsa cu o forță nemiloasă. Cedai. Lacrimile îmi curgeau pe față fără contenire.

Bridget scoase imediat o batistă și mă conduse spre o bancă tapisată.

– Povestește-mi tot, spuse ea, pe un ton reținut, dar și plin de compătimire. Apoi îți voi spune ce mi s-a întâmplat mie.

– Ție?

– Haide. Spune-mi.

Nu spusese „grăbește-te și termină odată", dar la fel de bine ar fi putut să o facă. Știind că era nerăbdătoare să-mi împărtășească ceva – și că avea și ea probleme – simții cum durerea mi se ușurează puțin.

– De unde să încep? mormăii eu.

– Cine e bărbatul?

– De unde ai știut...

Ea ridică din umeri.

– Eu... noi...

Rareori mi se întâmpla să rămân fără cuvinte, dar acum așa eram. Îmi dresei vocea și îmi ștersei nasul.

– Eu și Will Dormer intenționăm să ne căsătorim și ne dorim acest lucru de multă vreme, reușii să îngaim. Dar părinții lui Will vor ca el să se însoare cu Mary Sidney. Au refuzat să își dea binecuvântarea.

– Și crezi că nu vei mai putea iubi pe nimeni în afară de Will și că nu te poți căsători din alt motiv decât din iubire, așa cum o va face probabil Lavinia. Laviniei nu îi pasă decât ca soțul ei să fie bogat.

– Îl iubesc pe Will, spusei.

– Și dacă vă căsătoriți fără binecuvântarea familiei?

Scuturai din cap.

– Rușinea ar fi groaznică.

În timp ce spuneam asta, mă gândii că oricum aveam să fiu făcută de ruşine când avea să se afle despre comportamentul tatălui meu cu sora lui Will. Dar, cel puţin în cazul acesta, Will nu avea să fie rănit.

– Povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat, îi spusei lui Bridget, uşurată că puteam să mă gândesc la problemele ei şi nu la ale mele.

Auzindu-mi cuvintele, chipul îi fu cuprins de o expresie sumbră, gura îi deveni rigidă, iar privirea cruntă.

– Prietena mea, Anne, începu ea, a încercat să mi-l ia pe Richard – lordul Wingfield. A planificat cu grijă acest lucru. A mers la fratele ei, George (George face orice îi cere ea, se spune că au fost aşa încă din copilărie) şi i-a spus să-l ia pe Richard cu el la vânătoare. Richard adoră să vâneze, bineînţeles că a acceptat. Apoi a spus că vrea şi ea să meargă, şi i-a promis lui Richard că are să mă invite şi pe mine. Desigur că asta a fost o minciună. Nu m-a invitat – nici măcar nu mi-a spus că vor merge toţi trei la vânătoare.

Ascultând-o, scuturai din cap.

– O înşelătorie, spusei, iar Bridget încuviinţă.

– Ei bine, reluă ea, au ajuns la cabana de vânătoare, un loc adânc ascuns în inima pădurii, unde nimeni nu avea să-i supravegheze şi unde erau departe de rudele care i-ar fi putut stânjeni. Anne avea o servitoare cu ea, dar, aşa cum mi-a spus Richard, i-a pus piedică fetei, rănind-o, dar făcând în aşa fel să pară un accident, şi a trimis-o înapoi la Londra. În următoarele zile au fost singuri, în afară de vânători şi grăjdari.

– Şi tu nu ai ştiut nimic din toate astea? întrebai.

Bridget scutură din cap.

– Anne şi-a ales cu atenţie momentul. Ştia că urma să fiu în West Country cu unchiul şi mătuşa mea, pregătindu-mă pentru nunta verişoarei mele, în timpul călătoriei de vânătoare a lui George. A fost isteaţă... şi e în continuare. Şi diabolică. Bridget zâmbi. Aşa e ea.

– Ce s-a întâmplat în pădure?

– A mers la Richard şi i s-a dăruit cu neruşinare... dacă el îi promitea să se însoare cu ea. Richard a refuzat.

– Cu toate acestea, sunteţi încă prietene. Ai stat lângă ea în dimineaţa aceasta, în dormitorul reginei, râzând şi sporovăind ca întotdeauna. Cum ai putut să faci asta?

– N-am fost complet luată prin surprindere de faptele ei. O cunosc prea bine. E îndărătnică, așa e de când eram mici. În Brabant, unde am fost împreună, în casa arhiducesei Margaret, Anne a încercat să-l seducă pe însoțitorul nostru, seniorul Bouton. Avea doar paisprezece ani pe atunci. A făcut-o pentru că știa că sora ei se culcase cu el. Încerca mereu să o depășească pe sora ei, înțelegi? Când am ajuns în Franța, câțiva ani mai târziu, Anne și sora ei, Mary, se întreceau pentru bărbați. Erau chiar faimoase pentru asta.

Auzisem despre Anne că era o tânără depravată, ca și sora ei, de a cărei legătură cu regele nu aveam voie să pomenim în camerele reginei Caterina. Dar până acum nimeni nu confirmase acest zvon și nu auzisem vorbindu-se despre vreo competiție între cele două surori.

– Dacă ar încerca vreuna să-l ia pe Will, aș omorî-o, spusei eu pătimaș.

– Nu și dacă ai fi văzut-o încercând să facă același lucru de nenumărate ori înainte – cu o mulțime de bărbați – și eșuând. Am urmărit-o pe Anne odată, la un banchet în Paris. Întreaga curte franceză se afla acolo, de la regele Francisc și regina Claude, la pioasa și virtuoasa mamă a lui Francisc, Louise de Savoia. Ora era târzie și oaspeții începuseră să fie amețiți de vin. Noi, fetele din Anglia, eram îmbrăcate în rochii după ultima modă italiană, aduse de la Veneția – femeile din Veneția sunt foarte îndrăznețe, poate că știi, și foarte senzuale. Corsajele rochiilor erau periculos de adânci. Anne și Mary și le-au tras și mai în jos, cât au putut de mult, expunându-se privirilor într-un mod nerușinat. Privindu-le, am început să chicotesc. Nu m-am putut abține, erau atât de amuzante. Nu am fost singura care a râs. Într-un final, aproape de miezul nopții, când mulți dintre cei vârstnici, inclusiv Louise de Savoia, părăsiseră banchetul și se retrăseseră la culcare, Mary și Anne au început să se expună în moduri și mai ostentative, plimbându-se printre bărbați și aplecându-se, astfel încât cei mai tineri și mai chipeși dintre comeseni să le poată hrăni cu bucățele de prăjituri și de zahăr. Au făcut un adevărat spectacol, aplecându-se chiar mai mult, lăsându-și părul să fluture și aruncându-l de pe o parte pe alta, apoi pe spate. După ce s-a servit și ultimul fel de mâncare, ambele au început să danseze. Anne e o dansatoare extrem de grațioasă și a eclipsat-o pe sora ei.

Observasem deseori talentul lui Anne pentru dans, nu numai în privința celor de la curtea engleză, ci și a celor de la curtea franceză, cu pașii lor complicați, salturi și rotiri dificile. Priceperea lui Anne la dans mă făcea să mă rușinez de propriile eforturi neîndemânatice.

– Se făcuse extrem de târziu, spunea Bridget, era deja spre dimineață, și mulți dintre oaspeți plecaseră la culcare sau dormeau deja, sforăind, cu capul pe masă. Mary și Anne au început să le șoptească la ureche bărbaților care erau încă treji. Mary a părăsit camera cu unul dintre ei aproape imediat, în timp ce Anne trecea de la un bărbat morocănos la altul, șoptindu-le în ureche, fără succes.

– Nu era prima dată când se întâmpla asta, continuă ea. Mary, fiind cea mai frumușică dintre cele două, era aleasă imediat, în timp ce oacheșa ei soră, mai puțin atrăgătoare, nu era remarcată. Știam că asta o înfuria pe Anne, care avea o fire foarte competitivă și hotărâtă să câștige cu orice preț.

– Și și-a găsit, până la urmă, un partener în acea noapte?

– Nu știu. Am adormit și eu. Dar știu că a mers și la Richard, știind că eram logodiți și că îl iubeam, și i-a șoptit în ureche. El s-a amuzat. L-am văzut zâmbind, apoi scuturând din cap într-un mod prietenesc. Curând, Anne a renunțat.

Reflectai la tot ceea ce auzisem.

– Tot ce știu e că ar face bine să stea departe de Will al meu.

– Parcă ai spus că nu va fi al tău.

Mă încruntai la Bridget. Era prea directă, prea tăioasă.

– Oricum, spunea ea, nu trebuie să-ți faci griji. Will al tău nu e nici pe departe atât de bogat sau de sus-pus încât să fie râvnit de Anne.

Acum chiar că mă simțeam insultată. Mă ridicai în picioare (ceea ce nu înseamnă foarte mult, sunt o persoană mică de statură) și spusei:

– Dacă Anne Boleyn nu știe că o inimă afectuoasă și un caracter sincer înseamnă mai mult decât bogăție și statut social, atunci e ridicolă și nu merită să fie fericită.

Bridget îmi zâmbi cu îngăduință.

– Un discurs frumos și loial. Ești tânără, încă nu ai învățat cât de cruntă poate fi lumea în care trăim.

– Învăț chiar acum, spusei.

Nimic mai adevărat. Chiar atunci învățam despre trădare. Despre felul în care un bărbat desfrânat și libidinos de cincizeci de ani își putea trăda fiica, spulberându-i speranțele de căsătorie. Cum o tânără nechibzuită și desfrânată își putea trăda cea mai apropiată prietenă, încercând să-i fure logodnicul. Și despre felul în care un rege tiranic, nemilos, putea să trădeze loialitatea soției sale suferinde, mustrând-o și învinuind-o pentru o tragedie care nu se întâmplase din vina ei.

Lecții dure, mă gândii, pe care nu le dorisem și care îmi stârneau repulsia. Nu voiam să învăț mai multe.

CAPITOLUL 4

Will veni la mine după slujba de utrenie, îmi puse degetele pe buze și, în liniște, mă luă de braț și mă conduse în grădina privată, locul nostru obișnuit de întâlnire. Până să rostească ceva, observai emoția din privirea lui.

În noaptea precedentă căzuse multă rouă și pulpana rochiei mele se udase în timp ce Will mă trăgea după el pe gazon. Câțiva grădinari erau deja la lucru, dar nu părură să ne observe.

– Jane! Am reușit! Totul e aranjat!

Entuziasmul lui era molipsitor. Inima începu să-mi bată în piept. Reușise cumva să-i convingă pe părinții lui să se răzgândească și să ne permită să ne căsătorim? Era posibil? Îi luai mâinile într-ale mele.

– Deci ne vom căsători până la urmă?

– Nu... e și mai bine. Am aranjat să fugim!

– Cum?

– Să fugim... de la curte, de părinții mei, de tot!

Will continuă cu veselie.

– Prietena ta Bridget are un văr care pleacă spre Insulele Mirodeniilor și ne va lua și pe noi! De acolo putem merge oriunde vrem, putem face orice. Vom găsi un loc retras – atât de retras și de greu de găsit, că nici nu are un nume. Vom găsi o insulă părăsită și o vom numi Jane!

Eram prea uimită ca să spun ceva. Will găsise o rezolvare la problema noastră! Oare? Mintea începu să-mi fie asaltată de întrebări.

– Verișorul acesta, al lui Bridget, e un om în care putem avea încredere? îl întrebai pe Will.

– Ea m-a asigurat că da. A fost plecat în multe călătorii și s-a întors un om înavuțit.

– Pirații se îmbogățesc.

– Nu cred că aventurierul acesta e un pirat, Jane.

– Cât de rezistentă e corabia lui? fu următoarea întrebare.

– Se numește *Eglantine* și a făcut față câtorva călătorii.

Nu știam nimic despre corăbii, Will nici atât. Nici măcar nu știam ce să întreb. Cu toate acestea, Will mă convinse că luase deja în calcul tot ce putea merge prost, și se convinsese că urma să ne aflăm pe mâini sigure, de încredere în călătoria noastră. *Eglantine* avea să ne lase în Insulele Mirodeniilor, să preia o încărcătură prețioasă de cuișoare și scorțișoară, apoi să se întoarcă în Anglia ca să vândă mirodeniile la un preț bun.

– Am aranjat să plătesc călătoria investind în următoarea, îmi explică Will.

– Și cât va costa?

Voiam să știu, închipuindu-mi că Will avea să plătească extrem de mult pentru partea lui de afacere.

– Costul e mic, spuse el, după o pauză de o clipă, comparat cu profitul cel mai probabil.

În momentul acela, auzindu-l, îmi păru mai matur decât oricând.

– Și, pe lângă asta, ne vom avea unul pe altul, adăugă el, cuprinzându-mă în brațe și sărutându-mă prelung.

– Nu spune nimănui despre planurile noastre, Jane, mă avertiză el la despărțire. Nimănui. Adună-ți lucrurile în secret și împachetează-le într-un cufăr mic. Plecăm în șase zile. Să fii gata!

Încuviințai nerăbdătoare, în timp ce gândurile mă năpădeau. Cum aveau să încapă toate lucrurile dragi mie într-un cufăr mic? Cum puteam să-mi părăsesc familia și prietenii fără un singur cuvânt de rămas-bun? Îl iubeam pe Will, de asta eram sigură. Poate că altceva nici nu conta. Poate că, într-o bună zi, când eu și Will vom fi fost căsătoriți de ani și ani, trăind pe insula noastră îndepărtată, când vom avea copii și vom dori ca ei să-și cunoască rudele, ne vom întoarce.

Atentă să nu dezvălui această răsturnare spectaculoasă a planurilor mele de viitor și să ascund zâmbetul care mi se ivea pe buze de fiecare dată când mă gândeam la călătorie, la felul în care aveam să las în spate toate grijile și răspunderile, începui a-mi împacheta în secret lucrurile și a mă pregăti pentru plecare.

Din încăperile de depozitare de la castelul Baynard scosei un cufăr care nu mai fusese folosit de atât de mult timp încât

iniţialele aurite MP de sub lacătul vechi aproape că se şterseseră. În el pusei cartea de rugăciuni pe care o aveam de când eram mică, o miniatură a mamei mele şi una a bunicii, cea mai straşnică pelerină pe care o aveam, jupoane şi cizme de călărie, câteva pături pentru copiii pe care speram să-i am – una dintre ele mă încălzise pe mine în leagăn – şi un săculeţ cu monede de argint, toată agoniseala mea. Deşi, la drept vorbind, mă întrebai la ce aveau să-mi folosească monedele de argint într-un loc atât de îndepărtat, că nici nume nu avea. Încredinţai cufărul unui luntraş de pe Tamisa, care îmi promisese să-l ducă la bordul navei *Eglantine* în noaptea de dinaintea plecării.

Apoi încercai să mă liniştesc şi să aştept scurgerea celor şase zile. Îmi era greu să dorm, eram atât de nerăbdătoare. Când, după o noapte albă, izbutii în sfârşit să mă pierd în lumea viselor, visai oceanul, albastru, adânc şi liniştit, şi pe Will spunându-mi „ne vom avea unul pe celălalt" cu vocea lui care-mi dădea siguranţă.

În cea de-a patra zi de veghe primii o scrisoare. Mă surprinse, deoarece fu adusă în camerele reginei de un servitor de la mănăstirea Sf. Agnes, care se afla nu departe de capitală. Voiam s-o citesc în singurătate, aşa că o pusei în buzunarul fustei şi aşteptai până la sfârşitul zilei pentru a o deschide.

„Jane, te rog, ajută-mă!" citii. Literele erau scrise cu o mână tremurândă şi înclinate. Recunoscui scrisul. Scrisoarea era de la cumnata mea, Cat, soţia fratelui meu, Ned. „Toată lumea din familie s-a întors împotriva mea", scria ea. „Vino la Sf. Agnes cât poţi de repede şi am să-ţi povestesc totul. Sora ta, Catherine Fillol Seymour."

Nu ştiam ce să înţeleg din scrisoarea scurtă, dar nu puteam s-o ignor. Soţia lui Ned era cu mult mai în vârstă decât mine – cu aproape şapte ani – şi nu fuseserăm niciodată prietene cu adevărat, deşi păstraserăm întotdeauna aparenţa unei călduri familiale când ne întâlneam. Căsătoria lui Ned cu Cat fusese aranjată de cele două familii, nu el o alesese pe ea. Era o femeie înaltă, simplă, ale cărei maniere şi ţinută denotau cunoaşterea de sine şi faptul că era pe deplin conştientă de lipsa farmecului şi a frumuseţii. Purta rochii costisitoare, dar în culori închise, terne. Nu încercase să-şi găsească un croitor iscusit, care să-i pună în evidenţă silueta uscăţivă sau care să-i sugereze o paletă de culori mai atrăgătoare. I-am povestit de mai multe ori de domnul Skut şi m-am oferit să-l trimit la ea, dar mi-a dat de înţeles că nu

are de gând să-l angajeze, deși mi-a mulțumit că m-am gândit la ea și că am vrut s-o ajut.

La drept vorbind, bănuiam că se considera o femeie nevrednică. În mintea ei, considera că valoarea ei se reducea la moștenirea ei, care era considerabil de mare și care creștea sub mâinile dibace ale lui Ned. Fără acea moștenire, Ned nu s-ar fi căsătorit cu Cat, pentru că nu simțea nimic pentru ea, eram sigură. Dar, pe de altă parte, nu cred că Ned iubise vreodată o femeie. Iubirea, spunea el, este o capcană și un obstacol în calea rațiunii. Trece rapid și lasă doar amărăciune în urmă. Când îl auzeam spunând asta, îmi părea rău pentru Cat. Totuși, îmi imaginam că înțelesese că mariajul la curte este deseori doar o chestiune de bani, pământuri, influență și rang. Erai un naiv să crezi altceva – sau un visător.

În timp ce citeam rugămintea îngrijorătoare și urgentă a lui Cat și faptul că întreaga familie se întorsese împotriva ei, regretai că nu petrecusem mai mult timp cu ea în trecut, că nu o cunoscusem mai bine. O vedeam foarte rar. Stătea la țară, la moșia lui Ned, aproape mereu, în timp ce Ned se dedica îndatoririlor sale de la curte. Cat trăia o viață liniștită și retrasă. Una care i se potrivea, sau cel puțin așa crezusem întotdeauna.

Răspunsei fără să stau pe gânduri chemării disperate a lui Cat. Călării până la mănăstire și ajunsei chiar când maicile cântau vecernia; o găsii pe Cat așteptându-mă acolo. Era păzită. Cei doi băieți ai lui Cat, Henry și John, dormeau pe un morman de pături, într-un colț al camerei modest mobilate și pline de lumânări.

Cat aproape că alergă spre mine, nerăbdătoare să-mi povestească despre problemele ei. Nu o văzusem niciodată atât de tulburată.

– Ce e? De ce ești aici? o întrebai. Lasă-mă să te duc acasă.

– Nu pot să merg acasă! izbucni ea. Ned nu mă lasă. M-a trimis aici și le-a plătit pe maici să mă izoleze și să nu mă lase să plec cât voi trăi.

– Ce l-a apucat să facă ceva atât de îngrozitor?

– Crede că am distrus onoarea familiei Seymour – că sunt unealta diavolului, cum a zis chiar el.

Scuturai din cap, nevenindu-mi a crede.

– Jane, te implor, ascultă adevărul! Dumnezeu să mă trăsnească pe loc și să mă omoare dacă mint! Tatăl tău m-a făcut amanta lui – împotriva voinței mele, jur. A amenințat că-mi ia copiii și

că nu mă lasă să-i mai văd dacă nu eram de acord să mă culc cu el. A trebuit să o fac. Îţi jur că nu mi-am dorit asta nici o clipă!

Simţii cum o parte din mine se lupta să rămână insensibilă, o forţă la fel de grea precum granitul. Îmi doream din toată inima să rezist în faţa faptelor tatălui meu – care profita de tinere femei. Întâi sora lui Will, acum cumnata mea. Oare câte mai fuseseră înainte? Câte aveau să mai fie, dacă nu era oprit?

– Ned ne-a găsit împreună, spunea Cat. Era furios. Tatăl tău l-a minţit şi i-a spus că nu sunt cu nimic mai bună faţă de o târfă de tavernă, că mă ofer oricărui bărbat care m-ar accepta. A spus că nu sunt vrednică să-i fiu soţie lui Ned şi nici mamă fiilor noştri.

Mă uitai la băieţii care dormeau, nepoţii mei, atât de mici şi de vulnerabili.

Cat începuse să plângă.

– Ned spune că nu sunt fiii lui. Acum, că a aflat adevărul despre mine, nu ştie cine e tatăl lor. Dar se înşală, Jane. Fiii noştri s-au născut cu mult înainte ca tatăl tău să-mi ceară să mă culc cu el. Şi am fost întotdeauna o soţie credincioasă.

– Voi vorbi cu Ned, spusei.

Cat îşi lăsă capul în jos.

– Nu va asculta.

– Voi face tot posibilul.

– Jane, nu lăsa să se întâmple ceva copiilor mei. Îi iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

– Ştiu. Eşti cea mai bună dintre mame.

Cat se îndreptă spre mormanul mic de pături unde dormeau băieţii şi le mângâie părul cu mâna.

– Sunt dezmoşteniţi de propriul tată – dar sunt sângele familiei Seymour, ţi-o jur.

– Nu pot rămâne aici cu tine?

Cat scutură din cap.

– Numai pentru câteva zile.

Planurile mele cu Will, speranţele mele pentru căsătoria noastră începuseră să se destrame sub ochii mei. Dacă nu reuşeam să-l conving pe Ned să-şi tempereze pornirile nesăbuite, sau dacă nu găseam pe altcineva din familie dornic să-i primească pe copii în casă, trebuia să devin chiar eu protectoarea tinerilor mei nepoţi. Oftai.

– Voi avea grijă de ei, Cat, spusei. Indiferent ce se întâmplă.

*

– Nu am timp acum să vorbesc cu tine, Jane, spuse Ned cu asprime de îndată ce mă văzu intrând în biroul lui și apropiindu-mă de masa lui de scris enormă, plină de documente și cărți, bucățele de hârtie și călimări.

Nici măcar nu-mi aruncă o privire, ci își făcu de lucru, examinând documentele și scriind pe un sul mare, ținut întins de sigilii grele. Știam că urmărea să mă țină la distanță. Dar nu avea să reușească.

– Am fost s-o văd pe Cat, începui eu. Felul în care te porți cu ea e nedrept și lipsit de afecțiune. Cred că a căzut pradă poftelor trupești ale tatălui nostru și nimic mai mult. Merită milă și compasiune, nu pedeapsă!

– Chiar așa? Și ce știi tu despre pofte trupești, surioara mea neprihănită?

– Știu că tatăl nostru a sedus-o pe sora lui Will Dormer.

– Familia Dormer încearcă să convingă lumea întreagă de asta, ca să poată ascunde adevărul – fata e o stricată mânată de pofte trupești.

– Ned! Are doar paisprezece ani! Și tatăl nostru cincizeci!

Văzui că sprâncenele i se ridicaseră ușor. Era clar că nu știa cât de tânără e Margery Dormer. Dar nu spuse nimic.

Un mesager intră grăbit în cameră și îi înmână lui Ned un document sigilat, menționând „pentru cardinal" și plecă. Ned rupse sigiliul și se uită atent la document – sau doar se prefăcu. Se încruntă, concentrat, citind cuvintele din fața lui, mișcând din buze. Așteptai să termine, dar după câteva clipe îmi dădui seama că nu avea să o facă. Avea să continue lectura, menținându-și concentrarea asupra documentului din mâna sa tremurândă, până când aveam să-i dau pace.

Dar nu aveam nici o intenție să fac asta.

– Mama știe că ți-ai închis soția la Sf. Agnes? insistai eu.

Băgai de seamă, după modul în care-și încleștă maxilarul, că pusesem o întrebare nepotrivită.

– Nu acum, Jane.

În timp ce vorbea, un alt bărbat intră în cameră. Ned îi dădu instrucțiuni și îl trimise afară.

– Trebuie să știu. Ce să-i spun mamei când o văd?

– Am spus nu acum.

Pentru prima dată, Ned mă privi – sau mai degrabă îmi aruncă o privire răutăcioasă – şi observai că iritarea se prefăcea în mânie.

– Nu vezi că suntem preocupaţi de Marea Problemă a regelui? Nu înţelegi nimic?

– Sunt la fel de coaptă la minte ca şi tine, Ned, după cum bine ştii. Şi nu discutăm despre un fleac, ci despre soţia ta, despre familia ta, despre fiii tăi.

Ned aruncă documentul pe care-l ţinea în mână.

– Nu sunt fiii mei! Nimeni nu ştie cine e tatăl lor... sau taţii.

– Nu poţi să-ţi dezmoşteneşti copiii! Nu trebuie să faci asta!

– Nu pot fi responsabil pentru păcatele soţiei mele, rosti Ned printre dinţii încleştaţi.

– Henry şi John nu sunt păcate, sunt copii. Îţi seamănă – nu şi la temperament, sper – cu siguranţă la înfăţişare. Fac parte din familia Seymour. Şi dacă ai de gând să-i abandonezi, ei bine, eu nu voi face asta.

– Nu vreau să-i mai văd niciodată în faţa ochilor pe bastarzii soţiei mele. Acum trebuie să duc actele astea cardinalului.

Cu asta, Ned ieşi din cameră, cu un mers hotărât şi cu maxilarul încleştat. Tot ce puteam face era să-l privesc cum pleacă şi să-i blestem cruzimea. Soarta micuţilor Henry şi John era în mâinile mele.

Îmi recuperai cufărul de la barcagiul de pe Tamisa şi fui pregătită să-l dezamăgesc pe Will, spunându-i că, până la urmă, nu puteam să merg până la capăt cu planurile pe care le făcuse. Dar, după cum se dovedi, explicaţiile mele nu mai erau necesare. Will veni să mă vadă, descurajat şi dezamăgit, în noaptea de dinaintea plecării noastre.

– Nu mai putem fugi, Jane, îmi spuse cu tristeţe. *Eglantine* nu era o navă atât de rezistentă pe cât am crezut. S-a scufundat lângă Shoebury Ness acum două zile, în timpul unei furtuni. A dispărut în adâncuri şi nimeni nu a mai văzut nici măcar o bucată de lemn din ea de atunci.

Capitolul 5

Din câte se pare, peste noapte, Anne Boleyn devenise subiectul preferat la curte.

Circula zvonul că vânătorul principal al regelui le spusese grăjdarilor şi hăitaşilor că, în timpul şederii la casa lui de la ţară, regele Henric îi trimisese lui Anne un căprior pe care-l vânase în acea zi. Şi însoţise darul cu o scrisoare de dragoste, sau cel puţin aşa spunea mesagerul (în şoaptă, bineînţeles).

Nu se răspândi bine zvonul acesta, că alte veşti fură picurate în urechile tuturor: regele îi trimisese lui Anne mai multe daruri, se spunea, şi mai multe mesaje, iar ea, la rândul ei, răspunsese acestui gest prin daruri şi scrisori.

Curând se bârfea pe la colţuri că se întâlniseră în secret, la o casă bine păzită, ascunsă în pădure, şi că se sărutaseră – şi chiar mai mult decât atât.

La aceste poveşti – încredinţate celorlalţi cu cel mai mare entuziasm – se adăugau şi altele: regele Henric se întâlnea cu consilierii lui legali şi îi cerea papei anularea căsătoriei cu regina Caterina. Solicita, de asemenea, ca el să fie declarat burlac şi să fie liber să-şi aleagă soţia pe care o dorea.

Aceasta era Marea Problemă a regelui, cum îl auzisem pe fratele meu numind-o. Cea mai importantă şi grozavă chestiune de la curte.

Din toate cele câte auzisem puteam trage doar o concluzie. Anne Boleyn avea să devină noua soţie a regelui după ce Caterina va fi fost repudiată. Şi toate privirile se îndreptară acum spre Anne.

După câte ştiam eu, nimeni nu o considerase vreodată frumoasă. Lavinia Terling, Bessie Blount, Mary, sora regelui, acestea erau adevăratele frumuseţi de la palat. Anne nu era nici fermecătoare, ca Mary, sora ei tandră, cu ochii blajini şi silueta rotunjoară, sau ca voluptuoasa Bess Holland, sau ca Margaret Aylesford,

fosta amantă a cardinalului Wolsey, care trăia la curte, de vreme ce fratele ei era unul dintre duhovnicii reginei Caterina.

Bărbaţii admirau blondele cu piele deschisă la culoare şi cu ochii albaştri, femeile atrăgătoare cu voci suave şi cu fire timidă. Anne avea pielea închisă la culoare asemenea unei ţigăncuşe, ochii precum cărbunii, păr des şi negru şi temperamentul unei vulpi care-şi arată colţii (atunci când era furioasă, ceea se întâmpla deseori). Mai mult decât atât, se spunea că era deformată, că tenul ei măsliniu era afectat de aluniţe. Unul dintre degetele ei era despicat în vârf, astfel că păreau a fi două degete, nu unul.

– Semnul diavolului, spuse Maria de Salinas, iar celelalte doamne de onoare ale reginei încuviinţară.

Îmi adusei aminte ce-mi povestise Bridget despre Anne, mai ales despre rivalitatea cu sora ei. Mary Boleyn Carey fusese amanta regelui timp de câţiva ani. Oare Anne încerca să-l seducă pe rege în numele unei competiţii cu Mary? Din câte spusese Bridget, era destul de neruşinată pentru a face asta. Era şi suficient de atrăgătoare? La cei aproape douăzeci şi cinci de ani, încă nu se căsătorise. (Gurile rele spuneau că era mai în vârstă.) De ce? Oare unchiul ei, puternicul duce de Norfolk, plănuise, în tot acest timp, să o mărite cu regele, aşa cum pusese la cale ca Henric Fitzroy să se însoare cu fiica sa, Mary? Crezuse ducele că regina Caterina nu avea s-o mai ducă mult, trupul ei fiind sfârşit din pricina numeroaselor naşteri, şi că, atunci când avea să moară, Anne avea să devină soţia regelui?

Se făceau nenumărate presupuneri şi aprecieri în privinţa lui Anne – multe dintre acestea din invidie –, iar Anne, extrem de conştientă de toată atenţia pe care o primea, deveni, în mod vădit, mult mai indiferentă, afişând un aer de superioritate. Purta o brăţară de aur pe care i-o dăruise regele, gravată cu două inimi împletite, un arc şi o săgeată. O flutura destul de mult, asigurându-se că era văzută de toată lumea. Când era întrebată despre brăţară, nu spunea nimic, doar zâmbea atotcunoscătoare, cu ochii ei negri scânteietori, apoi dădea din cap şi pleca în grabă.

În acele zile se vorbea numai despre Anne, dar eu continuam să-mi alin rănile şi să mă gândesc la mine. Sufeream. Îl pierdusem pe Will. Eram extrem de dezamăgită şi nu credeam că mai am vreun viitor. Din ce în ce mai mult mă credeam nedreptăţită. Îmi învinuiam tatăl. Doar pasiunile lui dezmăţate şi lipsa de

moralitate și de cumpătare aruncaseră rușinea asupra familiei noastre și mă lăsaseră pradă celor mai sumbre perspective.

Nu îl iubisem niciodată, fusese un părinte mult prea dur și sever pentru a-mi putea trezi sentimente de iubire. Acum îl uram, așa cum nu mai urâsem pe nimeni în viața mea. Mă irita peste măsură până și să fiu în aceeași cameră cu el. Imaginea lui – era, trebuie să recunosc, un bărbat chipeș, deși grosolan și necioplit – și vocea lui puternică și stridentă, faptul că îl atingeam din greșeală în timp ce treceam pe lângă el, toate acestea îmi hrăneau furia, mai ales când urla și își arunca pe spate capul acela mare și coama de păr spicat alb cu gri, râzând. Întreaga lui ființă mă dezgusta și mă umplea de (Dumnezeu să mă ierte!) gânduri sângeroase.

Nemulțumirile mele erau multe. Poftele trupești ale tatălui meu se puseseră în calea căsătoriei mele și distruseseră, totodată, viața lui Ned și a copiilor lui. Minciunile lui distruseseră reputațiile a cel puțin două femei, nemaipunând-o la socoteală și pe tânăra servitoare, și bănuiam că mai existau și altele. Credeam în nevinovăția lui Cat și eram înclinată să cred și în cea a surorii lui Will. O consideram și pe ea victima pretențiilor tatălui meu.

Singura mea consolare era faptul că suferea constant din cauza gutei și durerea se înrăutățea. Plânsetele agonizante și țipetele de durere deveneau din ce în ce mai zgomotoase.

– Se poate muri de gută? îl întrebai pe doctorul lui.

Acesta își drese glasul și tuși, șovăind.

– Nu am auzit să se fi întâmplat vreodată, spuse el în cele din urmă, dar nu e imposibil.

„Nu e imposibil". Răspunsul nu mă satisfăcu. Cel puțin, mă gândii eu, dacă durerea pricinuită de gută avea să devină destul de cruntă, nu avea să mai seducă alte femei și nici nu avea să-și mai impună năravul cu de-a sila.

Când mama mea venea la curte, și asta se întâmpla rareori, abia dacă eram în stare să mă uit la ea. Ce știa sau ce bănuia în legătură cu faptele tatălui meu? Fără îndoială că o mințise și pe ea, așa cum făcuse și cu Ned, iar ea își dorise să-l creadă. Cu toate acestea, știam că ținuse la Cat și chiar mai mult la cei doi nepoți. Sigur le duce dorul, mă gândii.

Dar nu am auzit-o nici măcar menționându-le numele.

Micuții mei nepoți trăiau în secret la Croydon, într-o casă ce aparținea unui bun prieten al regelui și o persoană de încredere, nobilul curtean Thomas Tyringham. Aranjasem ca nepoții mei

să fie adăpostiţi acolo, iar numele lor adevărate să fie ţinute ascunse. Servitorilor li se spusese doar că băieţii erau copiii orfani ai unei ajutoare de bucătăreasă care se îmbolnăvise şi murise. Se mai spunea şi că erau îngrijiţi prin bunăvoinţa regelui.

Angajasem o bonă şi două servitoare care să aibă grijă de băieţi şi îi vizitam cât de des îmi permiteau sarcinile pe care le aveam în casa reginei. Henry abia dacă avea trei ani, iar John numai doi, erau prea mici pentru a înţelege orice altceva în afară de faptul că le era dor de mama lor. Bona îmi spusese că plângeau în fiecare noapte din cauza asta. Nu puteam cu adevărat s-o înlocuiesc pe Cat, dar băieţii zâmbeau de fiecare dată când îi vizitam şi erau încântaţi de dulciurile şi jucăriile pe care li le duceam. Îi îmbrăţişam şi le spuneam că-i iubesc, încercând să le ofer mângâiere maternă.

Deseori m-am întrebat ce viitor puteau să aibă cei doi, cum şi când aveau să afle adevărul despre adevărata lor identitate, dar nu am găsit nici un răspuns, ci mai multe întrebări. Ca şi mine, păreau să plutească la voia întâmplării, iar cursul vieţii lor era nesigur.

Fuseseră dezmoşteniţi de tată, mama lor fusese îndepărtată de ei şi nimeni altcineva din familie nu îi ajuta, nu aveau pe nimeni în afară de mine. Mi-am jurat să nu-i abandonez niciodată şi nici să nu dezvălui lumii ostile cine şi unde erau.

– Unde e doamna mea?

Vocea puternică şi răsunătoare a regelui Henric, mai degrabă jovială decât autoritară, se auzi în camerele reginei.

– Unde e doamna mea, unde e Anne? Bucuria mea, lumina mea?

Tresării.

Regele veni în paşi săltăreţi în camera unde regina Caterina lucra la o broderie, iar domnişoarele ei de onoare şedeau într-un semicerc în jurul ei. Jane Popyngcort, recitatoarea ei preferată, ne citea cu voce tare din Vieţile Sfinţilor în timp ce coseam.

Jane se opri auzind vocea regelui, şi noi îngenunchearăm.

Regele Henric întinse o mână spre Anne, iar ea îi aruncă o privire scurtă reginei – care nu îngenunchease şi continua să brodeze, aşezată pe scaun, ignorându-şi soţul şi pe Anne, deşi obrajii ei palizi se împurpuraseră. Anne se ridică în picioare cu îndrăzneală şi luă mâna plină de inele a regelui. Acesta făcu un semn spre bărbaţii care aşteptau pe coridor să intre, şi ei se supuseră,

aproape o duzină de muzicieni, cu tobe, harfe şi viole. Începură să cânte o melodie dansantă, iar Henric o prinse pe Anne la dans, sărind şi săltând cu energia unui bărbat care avea pe jumătate anii lui, şi arătând extrem de încântat în timp ce o ţinea pe Anne şi o conducea, zâmbind, de-a lungul paşilor răsuciţi şi şerpuitori.

– Ce melodie încântătoare, o auzii pe regina Caterina spunându-i soţului ei când îşi ridică privirea de la cusătură. E o compoziţie a ta?

Regele o ignoră.

– Dansează bine, bucuria mea, ciupercuţa mea, nu-i aşa? întrebă Henric retoric.

– Ca o târfă de cârciumă, o auzii pe Maria de Salinas mormăind ca pentru sine.

Regele Henric îi dădu drumul lui Anne şi ajunse rapid în faţa Mariei.

– Ce-a fost asta?

Maria de Salinas nu era o laşă. Îşi ridică privirea înveninată spre rege.

– Nu am spus nimic, răspunse ea cu vocea clocotind de indignare şi cu un accent spaniol exagerat, sau cel puţin aşa mi se păru mie. Am strănutat.

– Strănuţi la doamna mea? insistă regele, cu o neaşteptată ferocitate.

În loc de răspuns, spanioloaica trase aer în piept şi strănută zgomotos şi ofensator în direcţia lui Anne.

– Afară! strigă regele, arătându-i uşa.

– Dar, lordul meu... dădu să spună Caterina.

– Linişte, femeie!

Maria de Salinas se ridică greoi şi se îndreptă spre Caterina. Dar regina clătină din cap aproape imperceptibil. Maria se opri, proferă un blestem şi părăsi camera.

– Asigură-te că femeia aceea părăseşte curtea, se răsti regele către aprodul reginei, Griffith Richards, care se înclină în faţa lui, încuviinţând.

Între timp, Anne, conştientă că este ţinta tuturor privirilor, păşi spre locul unde şedea regina, care încă împungea cu acul pânza ţinută strâns în ramă, apoi trăgea acul din nou.

– Încă o ţesătură pentru altar? întrebă Anne pe cea mai blajină voce, păşind de o parte a Caterinei şi trăgând alene de colţul

pânzei care era întinsă în poala reginei. Sau poate un acoperământ nou pentru scaunul de rugăciune?

Anne zâmbi. Expresia ei mi se păru mai degrabă un rânjet decât un zâmbet.

– Lui Dumnezeu îi place broderia fină! spuse Anne, lovind uşor pânza.

– Lui Dumnezeu îi plac virtutea şi modestia, remarcă regina, fără să-şi ridice privirea de la cusătură.

– Şi rodnicia, replică Anne. Rodnicia la o femeie, mai presus de toate.

Caterina se uită cu înţeles la pântecul lui Anne şi zâmbi uşor. Şi noi, şi Anne îi surprinserăm privirea.

– O femeie de douăzeci şi cinci de ani, interveni Inés de Venegas, trebuie să aibă un soţ ca să poată fi rodnică. Asta dacă nu are, cumva, vreun defect. Îşi ridică mâna sus. Cum ar fi prea multe degete. Nici unui bărbat nu-i place o astfel de soţie, spuse ea şi strănută, după care începurăm toate să strănutăm.

– Destul! strigă Henric şi le făcu un semn muzicienilor care începură din nou să cânte.

Regele o luă pe Anne în braţe şi o ţinu şi mai strâns ca înainte în timp ce se legănară şi se balansară, schimbând intenţionat paşii dansului cu propriile mişcări, într-o coregrafie mai degajată şi mai sugestivă. Henric o trase pe Anne spre el, atât de strâns încât sânii ei fură zdrobiţi de pieptarul lui, apoi o eliberă în aşa fel că Anne aproape căzu pe spate, pe jumătate râzând din cauza şocului provocat de mişcarea neaşteptată. Regele se aplecă deasupra ei şi îşi trecu buzele peste obrazul ei, apoi îi şopti la ureche, ţinându-i mâinile împreunate atât de strâns, încât ea deveni prizonieră în îmbrăţişarea lui.

Îmi întorsei privirea, nu puteam să asist la spectacolul stânjenitor, nu pentru că era, fără doar şi poate, destrăbălat şi indecent, ci pentru că regele şi Anne o umileau intenţionat pe Caterina, expunând legătura dintre ei (cum mai putea pune cineva la îndoială de-acum faptul că erau amanţi după un asemenea spectacol?) şi provocând-o pe regină să îi dojenească sau să-i insulte, aşa cum o făcuseră Maria de Salinas şi cealaltă doamnă spaniolă.

Nu eram ruşinoasă, eu şi Will ne cunoşteam trupurile destul de bine, deşi nu făcuserăm dragoste; păstraserăm acel moment ca o desfătare supremă pentru noaptea nunţii. Dar noi fuseserăm

intimi în particular, pe când regele şi Anne se expuneau în public. Iar scopul spectacolului era să rănească.

– Doamnă, tu ce crezi despre dansul nostru? spuse Henric, adresându-se soţiei sale când melodia încetă.

În ciuda eforturilor sale, nu părea deloc obosit, în vreme ce Anne, care stătea lângă el, gâfâia şi era roşie în obraji, iar ochii ei negri străluceau de entuziasm.

Răspunsul reginei veni rapid.

– Regele le face o onoare domnişoarelor mele invitându-le la dans, spuse ea pe un ton moderat. Şi astfel mă onorează şi pe mine!

Regina se întoarse la cusătura ei, iar noi, pentru că ne ridicaserăm din genunchi în timpul dansului, îi urmarăm exemplul după ce regele Henric îşi săltă mâinile exasperat şi părăsi camera, urmat de muzicieni.

Anne rămase în picioare, cu superioritate, dând din picior cu nerăbdare. Imediat fluieră după micul ei câine, care îi sări în braţe şi începu să o lingă pe faţă.

În tăcerea care urmă, strănutai. Curând, şi celelalte începură să strănute, întâi Bridget, apoi doamnele de onoare din Spania, apoi celelalte domnişoare. Caterina nu-şi putu reţine zâmbetul la acest semn al devotamentului nostru. Anne bătu din picior.

Apoi, la semnalul reginei, Jane Popyngcort continuă să citească din Vieţile Sfinţilor, spunându-ne povestea Sfintei Clothilde, o creştină care trăise printre francii păgâni, în vremurile de demult, şi care îndurase cu o răbdare miraculoasă şi cu tărie de caracter toate cruzimile şi umilirile la care o supuseseră barbarii, zâmbind neîncetat, iertându-şi duşmanii şi încredinţându-i milei lui Dumnezeu.

– Prinţul! Faceți loc pentru prinţ!

Nori grei de praf se ridicară în timp ce doi călăreţi galopau de-a lungul drumului îngust, ţipând şi fluturându-şi bicele, dând la o parte toate obstacolele din cale – căruțe umplute până la refuz şi vânzători care-şi târşâiau picioarele, săteni care mergeau pe jos şi pelerini care se îndreptau spre altarul Sfintei Hertha.

Eram în drum spre moşia Croydon a lui Thomas Tyringham, pentru a-mi vizita nepoţii, când călătoria îmi fu brusc întreruptă de călăreţi şi urletele lor răguşite. Îmi îndreptai calul spre tufişurile de pe marginea drumului şi lăsai iapa să pască iarba

uscată. Curând, după ce praful începu să dispară, privirilor li se dezvălui o mică procesiune venind pe drum.

În frunte se afla un crainic, înveşmântat vitejeşte, călărind la fel de curajos şi purtând livreaua regelui. Urmau cinci halebardieri călare, care încercau să rămână în formaţia de falangă, deşi drumul era prea îngust şi pe mijloc se adâncea brusc. Halebardierii escortau o lectică argintie, strălucitoare, metalul fiind lucrat într-un model complicat. Călătorul din lectică era ascuns de perdeluţe din catifea violet tivite cu fir de argint, dar nu avea să rămână aşa pentru mult timp. De îndată, perdelele de catifea se desfăcură uşor şi văzui, iţindu-se, chipul palid al unui băieţel. Îl recunoscui pe Henric Fitzroy, care, din ordinul regelui, era numit „prinţul" acum, deşi avea doar rangul unui duce.

Splendida lectică era, într-adevăr, demnă de un prinţ, dar chipul palid al băiatului nu exprima nimic maiestuos: arăta bolnăvicios şi speriat. Îmi imaginai că legănatul şi săltatul lecticii pe drumul brăzdat de făgaşe îi provocaseră greaţă.

– Lăsaţi-mă jos! strigă el cu un glas stins.

La început nu fu auzit, zarva formată de cârâitul păsărilor şi răgetele măgarilor, de vocile zgomotoase şi de huruitul roţilor caleştii îi înghiţi cuvintele. Dar după ce urlă de câteva ori, lectica fu într-un final aşezată jos.

Dădu perdelele la o parte şi se împletici afară. Îşi închise ochii şi se ghemui în praful de pe drum, nepăsându-i de ciorapii de mătase crem şi de pantofii cu catarame de argint lucrate cu grjă, de cămaşa din pânză fină, albă, atât de subţire încât i se vedea pielea prin ea. Pălăria decorată cu pietre preţioase şi pene colorate îi căzu de pe cap, iar podoabele i se murdăriră curând de colbul de pe drum.

Continuam să-l privesc în timp ce şase bărbaţi care fuseseră mai în spate în timpul procesiunii călăriră până în dreptul lui, descălecară şi îl încercuiră pe băiatul chircit. Îl auzeam cum tuşea.

Întreaga procesiune se opri, iar bărbaţii – pe care-i recunoscusem ca fiind doctorii familiei regale, însoţindu-l pe Henric Fitzroy oriunde mergea – îşi examinau pacientul şi se sfătuiau. În cele din urmă, încălecară, iar şirul de oameni şi de cai îşi continuă călătoria într-un ritm mai domol. Mă alăturai şirului, nu departe de lectica argintie, îngrijorată că aveam să înaintez şi eu cu încetineală şi că John şi Henry, care se ataşaseră foarte mult de mine, aveau să fie tulburaţi şi să plângă dacă nu ajungeam la ei.

După puţin timp, procesiunea se opri din nou şi, fără să mai aştepte ca doctorii să descalece şi să-i vină în ajutor, tânărul Fitzroy ieşi grăbit din lectică şi fugi împleticindu-se spre marginea drumului, unde îşi deşertă stomacul.

Nimeni nu îl ajută.

Golindu-şi stomacul, se clăti pe faţă într-un izvor noroios şi reuşi să urce înapoi în vehiculul care se balansa.

Resemnată deja la gândul că aveam să întârzii la întâlnirea cu nepoţii mei, atinsei calul cu biciul şi acesta sări în faţă, trecând de crainicii care continuau să le ceară, strigând, tuturor celor de pe drum să se dea la o parte şi să-i facă loc prinţului. Dădui ghes calului şi curând acesta alerga la trap într-un ritm vioi spre Croydon.

Capitolul 6

După ce *Eglantine* se scufundase, Will nu mai spusese nimic despre planul nostru de a fugi împreună într-un loc îndepărtat, dar nu-şi pierduse cu totul speranţa. Refuză să cedeze insistenţelor părinţilor lui de a se căsători cu moştenitoarea familiei Sidney şi îmi spunea deseori că mă aşteaptă şi că nu ar fi putut să iubească pe nimeni altcineva în afară de mine. Auzindu-l, mă emoţionam până la lacrimi, dar în timp ce plângeam, scuturam din cap, întrucât raţiunea îmi spunea că totul era împotriva noastră. Mă războiam cu mine însămi; temerile mele despre viitor erau de nezdruncinat, deşi mai exista o rază de speranță, pentru că-mi doream din tot sufletul să cred, în pofida tuturor dovezilor, că mai aveam o şansă, că puteam să ne clădim o viaţă împreună, departe de constrângerile de la curte şi de părinţii noştri.

Eram pe deplin conştientă că, alegând să am grijă de nepoţii mei, îmi asumasem tocmai acele responsabilităţi care mă legau şi mă constrângeau, dar, cu toate acestea, în momentele mele de optimism puteam să văd dincolo de ele. În ciuda tuturor dificultăţilor, Henry şi John creşteau viguros. Deşi le era dor de mama lor, nu mai plângeau după ea în fiecare noapte; cât despre tatăl lor, fratele meu Ned fusese întotdeauna rezervat faţă de fiii săi, abia văzându-i, deoarece era aproape întotdeauna la curte, preocupat constant cu sarcinile pe care le avea faţă de cardinalul Wolsey şi cu propria avansare. Băieţii îl uitaseră, sau cel puţin aşa mi se părea. În orice caz, nu-i rosteau numele niciodată.

Asta mi s-a părut straniu – dar şi mai ciudat mi s-a părut faptul că doicile mă asigurau că deseori plângeau după mama lor, nopţile, dar în prezenţa mea nu-i rosteau numele.

Renunţasem la orice gând de a-l convinge pe Ned să-şi refacă familia, să-şi elibereze soţia din captivitatea de la mănăstire

și să-i recunoască pe băieți drept propriii lui fii. Biata mea cumnată, Cat, se ofilea în izolare zi după zi, lună după lună, iar mie nu-mi era nici măcar permis să o vizitez sau să-i scriu. Nimeni din familie, nici măcar servitorii noștri nu-i menționau numele, iar Ned vorbea, într-adevăr, despre o nouă soție. Precum regele Henric, și el căuta o metodă prin care să anuleze primul mariaj („anulare", în limbajul avocaților, cu ai căror termeni ne obișnuiserăm cu toții, pe măsură ce Marea Problemă a regelui devenea din ce în ce mai importantă). Dar știam că soția lui nu era nevrednică, și nu o uitasem, nu încetasem să mă gândesc la ea și la încercările grele prin care trecea.

Între timp, regele Henric o asediase pe Caterina și lua cu asalt zidurile demnității ei invincibile în fiecare zi. Îl auzeam cu toții, cerând insistent și aducând argumente în încercarea de a doborî rezistența reginei și de a-i zdrobi mândria.

– Doamnă, trebuie să asculți vocea rațiunii, insistă el. Trebuie să te retragi de la curte și să te călugărești. Nu ai ce căuta aici! Legal, nu ești soția mea!

Auzirăm răspunsul aproape șoptit al reginei, deși fu destul de greu să-l înțelegem.

– Am trăit amândoi în păcat atâția ani! continuă el. Trebuie să te căiești – între pereții unei mănăstiri, unde te poți ruga pentru iertare și îți poți îndrepta viața.

Întotdeauna, același discurs. Regele argumenta, solicita, insista, pe tonul lui viguros, iar ea rezista ca o stâncă mută. Îl făcea să-și iasă din fire până când începea să devină zgomotos.

– Nu ți-am spus de o sută de ori că întregul cler din Anglia m-a acuzat că provoc judecata Domnului, căsătorindu-mă cu soția fratelui meu decedat? „Dacă un bărbat o ia pe nevasta fratelui său este necurăție", cită el. „A descoperit goliciunea fratelui său: nu vor avea copii." Așa se spune în Cartea Leviticului.

Dar capelanii reginei, care se pricepeau la citate din scriptură, o îndrumaseră să-i răspundă cu un alt pasaj, și o auzirăm făcând asta pe un ton neobișnuit de strident.

– Deuteronomul e și mai clar în această privință, începu ea. „Când frații vor locui împreună, și unul din ei va muri fără să lase copii, nevasta mortului să nu se mărite afară cu un străin, ci cumnatul ei să se ducă la ea, s-o ia de nevastă." Ai fi păcătuit, lordul meu, dacă nu te-ai fi căsătorit cu mine după ce fratele tău, Arthur, a murit, dacă m-ai fi lăsat să rămân văduvă.

La acest răspuns, Henric blestemă şi urlă, şi ceru din nou ca regina să se retragă la o mănăstire. Dacă ar fi fost ducele de Norfolk sau fratele meu, Ned, în locul lui, mă gândii, nu s-ar fi certat cu regina, pur şi simplu ar fi trecut la fapte. Ar fi pus ca soldaţii să o ia cu forţa pe regină şi să o târască în chilia unei mănăstiri. Dar nu era genul acesta de bărbat. Nu era o brută, nu era bădăran. Şi se spunea că trăise în bună înţelegere cu regina, timp de aproape douăzeci de ani.

Şi mai important decât asta, din câte spunea Ned – sursa mea pentru toate informaţiile importante de la curte, mai ales în ceea ce priveşte Marea Problemă a regelui – era faptul că nepotul reginei Caterina era cel mai puternic om din Europa: împăratul Carol al V-lea. Conducător al unui vast imperiu, comandant al unor vaste armate şi posesor al unei comori imense din minele de argint ale Americii. Împăratul Carol, protectorul reginei Caterina – sau, cel puţin, aşa credea ea. Regele Henric nu ar fi îndrăznit să o întemniţeze sau să-i facă rău fără să-şi atragă asupra sa mânia temutului împărat şi a armatelor lui, nu câtă vreme propria lui trezorerie era aproape goală, după spusele lui Ned, iar propria forţă militară era cu mult slăbită, tocmai din această cauză.

Regele Henric nu îşi rănea soţia, cel puţin nu fizic. Dar o făcea să sufere, oricum. Le alungase de la curte pe doamnele ei de onoare spaniole, iar pe altele le trimisese înapoi în Spania. Regina plânse zile la rând. Jeli pierderea lor, fuseseră tovarăşele ei de o viaţă şi cele mai dragi prietene şi confidente (deşi eu rămăsei confidenta ei şi se încredea în mine). Şi, cel mai sfâşietor, regele o trimisese şi pe prinţesa Mary de la curte. Era într-adevăr un act de cruzime să desparţi o mamă de fiica ei, iar regina suferea. Suferea, nu numai pentru că iubita ei Mary, comoara şi bucuria ei, fusese îndepărtată de ea, ci şi pentru că se temea că despărţirea avea să fie permanentă.

– Nu-mi va îngădui să o mai văd niciodată, îmi spuse, scuturând din cap cu tristeţe. Nici dacă fac ce-mi cere. Şi nu o voi face. Nu pot. Biata, draga mea copilă. Ce se va întâmpla cu ea?

*

Acceptase Anne să se mărite cu regele sau nu?

Aceasta era chestiunea dezbătută la nesfârşit în camerele în care noi, domnişoarele de onoare, ne adunam pe la colţuri pentru a împărtăşi între noi tot ce ştiam sau bănuiam. Regina era

încă regină, dar poate că nu pentru multă vreme, dacă avocații regelui și cardinalul Wolsey reușeau să-și ducă planul la bun sfârșit. Exista vreo înțelegere tainică între rege și noua lui amantă? O înțelegere de căsătorie? Oare aveam să fim forțate curând să ne plecăm în fața lui Anne, așa cum o făceam acum în fața reginei, și să o respectăm și să o slujim la fel cum făceam cu regina noastră de acum?

Gândul era straniu, într-adevăr. Regina Caterina era o prințesă de viță regală prin naștere, și mai presus de noi în rang, atât cât putea o femeie să fie. Anne era doar o copilă, ca noi, de la curtea reginei. Familia Boleyn nu avea descendență regală. Mama lui Anne provenea din familia Howard și era sora nobilului duce de Norfolk. Dar familia Howard nu era casa Tudor. Cu certitudine, Anne nu avea comportamentul cerut unei doamne din familia regală – nu era grațioasă, îngăduitoare sau generoasă cu cei inferiori ei. Evlavioasă. Demnă. Nu deținea nici pe departe aceste calități.

Dar, șușoteam între noi, domnișoarele de onoare, putea fi rodnică. Într-adevăr, privind talia lui Anne, putea să poarte, în orice moment, în pântec fiul regelui.

Bridget, care devenise Lady Wingfield și nu mai era domnișoară de onoare, ci avansase în rang, ca doamnă de onoare, rămăsese prietena lui Anne – cea mai apropiată prietenă pe care o avea la curte. Se pare că uitase trădarea lui Anne, care încercase să-l seducă pe Lordul Wingfield și, dintre noi toate, cel mai probabil că ei îi împărtășea Anne secretele. Cu toate acestea, susținea că Anne nu îi spusese nimic despre momentele de intimitate cu regele și nici despre speranțele ei pentru viitor.

Lucrul acesta ne nedumeri. Anne era lăudăroasă, nu secretoasă. Căuta să fie în centrul atenției.

– Probabil că regele i-a spus să păstreze tăcerea, ne spuneam una alteia. Trebuie să fi fost un ordin regal.

Anne era tăcută, dar comportamentul ei vorbea de la sine. O trata pe regina Caterina cu tot mai mult dispreț, râdea batjocoritor și chicotea, ne privea pe toate cu superioritate, ca de la o mare înălțime – înălțimea tronului, gândeam eu.

Apărea în public încărcată de perle de mărimea unui ou de porumbel și rubine mai mari decât văzusem la orice femeie, rubine care puteau fi găsite doar în tezaurul regal, depozitat în turn. În părul bogat și negru al lui Anne și la gâtul ei străluceau

diamante, presărate şi pe corsajele rochiilor ei. Diamante de la rege, daruri pentru femeia pe care intenţiona să o ia de soţie.

Cu toate acestea, Caterina era încă regina noastră, şi multe dintre noi îi eram încă loiale. Când Anne o trata cu dispreţ, strănutam – semnalul nostru secret de dezacord şi dezgust –, iar când îşi expunea bijuteriile splendide, ne loveam de ea şi o făceam să verse vin pe jupoanele rochilor. Eram meschine, răutăcioase. Răspândeam zvonuri, şuşoteam împreună şi râdeam, uitându-ne ostentativ la Anne, dându-i clar de înţeles că ne amuzam pe seama ei. Înscenam mici ciocniri dureroase, izbindu-ne de ea sau punându-le piedică servitorilor ca să cadă în calea ei. Ne asiguram că făceam asta destul de des ca Anne să fie mereu învineţită, aşa cum fusesem şi eu când venisem prima dată la curte, şi doamnele spaniole ale reginei Caterina mă îmbrânciseră şi mă înghiontiseră. Lăsam câinii de companie ai reginei să treacă cu labele murdare de noroi pe cuverturile brodate de pe patul lui Anne, şi să se scarpine, atrăgând purici lăsaţi în urmă, între pliurile murdare de satin.

Anne ne ocăra, se îmbufna şi se plângea, dar eram prea viclene pentru ea. În mare parte, scăpam de pedepse, dar toate aşteptam, nerăbdătoare, veştile pe care urma să le auzim negreşit, că regele găsise o modalitate de a o repudia pe regină şi de a se însura cu Anne Boleyn.

Apoi, într-o zi, observai că Jane Popyngcort, aristocrata belgiană din rândul nostru, despre care se zvonise că fusese amanta regelui în trecut, pe când regele era un tânăr care se războia cu Franţa şi benchetuia în Flandra, apăru în public purtând o podoabă surprinzătoare: un pandantiv greu de aur, cu un rubin mare şi un granat. O bijuterie care rivaliza cu giuvaierele scumpe pe care le purta Anne.

– Doar nu crezi că s-a întors la ea, îmi spuse Anne Cavecant în timp ce Jane intră în cameră. Sau poate are două amante acum, una nouă şi una veche, Anne şi Jane, spuse ea chicotind.

Jane se aşeză printre noi şi îşi luă gherghefuI. Mă uitai în jur după Anne, pentru a-i observa reacţia, dar nu era în apropiere. Voiam să ştiu mai multe despre Jane şi bijuteria costisitoare pe care o purta, aşa devenii şi mai curioasă a doua zi, când Jane apăru din nou împodobită peste măsură. De data aceasta purta o cruce mare din aur pe un lanţ gros de aur – un alt dar generos, bănuirăm toate.

– Ești logodită, Jane? întrebă Anne Cavecant. Aceste bijuterii sunt daruri încântătoare de la viitorul tău soț? El e din Țara de Jos de peste mare sau de aici, din Anglia?

– Mă întorc acasă, fu tot ce spuse Jane, într-o engleză stricată de accentul ei puternic. După ce ajung, nu știu.

– Trebuie să ai un plan în minte, interveni și Lavinia Terling. Părinții tăi și familia ta trebuie să-ți fi aranjat o căsătorie. Și o zestre considerabilă, nu?

– Nu știu. E posibil.

Jane nu ne privea când o chestionam. Era secretoasă, și întrebările noastre îi trezeau suspiciuni. Cu toate acestea, cu cât se apropia plecarea ei, cu atât era și mai împodobită cu bijuterii neprețuite. Daruri de la un bărbat care era deja căsătorit? ne întrebam una pe cealaltă, schimbând priviri cu înțeles. Sau, poate, o moștenire neașteptată?

Recent descoperitele bogății ale lui Jane ne stârneau curiozitatea, sporită de tăcerea pe care o păstra despre proveniența lor. Era un mister, o diversiune de la nesfârșitele zvonuri, povești și supoziții privind relația regelui cu Anne.

Nu după mult timp, misterul se adânci. Jane Popyngcort plecă spre curtea flamandă, și nu ne spuse mai nimic, dar petrecuse ultima oră înainte de plecare închisă într-o cameră cu regina. La sfârșitul acelei ore, îl văzui pe Ned venind după Jane, cu o escortă de valeți în livrele, care să o însoțească până la treptele de lângă râu, unde o barcă aștepta să o ducă pe corabie.

Devenii interesată și stătui în fața unei ferestre cu grilaj de la care vedeam râul și privii micile bărci venind și plecând. În câteva minute, Ned și valeții intrară în raza mea vizuală, împreună cu Jane, îmbrăcată în pelerina ei de călătorie. Cuferele ei fură urcate în barcă și, odată cu ele, o casetă mai mică, atât de grea încât fu nevoie de doi oameni ca să o ridice.

Mai târziu, le relatai lui Anne Cavecant și Laviniei Terling ce văzusem.

– Ce crezi că era în caseta grea? mă întrebai cu voce tare.

– Bijuteriile și lanțurile alea ale ei, spuse Lavinia. Trebuie să fi avut mai multe.

– Monede, anunță Bridget, venind spre noi. Am smuls adevărul de la una dintre servitoarele ei flamande. Fata era îngrozită. Aflase ceva ce nu trebuia să știe. A auzit-o pe Jane vorbind în

engleză și a înțeles. Jane credea că servitoarea nu știe limba engleză. Era vorba despre rege și despre mama lui Anne Boleyn. Că fuseseră amanți acum multă vreme.

Ochii lui Bridget se măriră și râse răutăcios.

– Imaginați-vă ce scandal ar ieși!

Mă gândii la tatăl meu și la Cat. Da, îmi puteam imagina scandalul. Dar trebuia să aflu mai multe.

– Regele a plătit-o pe Jane să păstreze tăcerea despre relația lui din trecut cu mama lui Anne? S-a culcat și cu Anne, și cu Mary, și cu mama lor?

– Asta a auzit fata. Și Jane a fost plătită, într-adevăr, dar nu derege.

– Atunci de cine?

– Fata nu știa. De cineva de la curte.

– De cardinal, spuse Anne Cavecant. E bogat.

– Sau de tatăl lui Anne? speculai eu.

Încercam să dezleg întreaga poveste. Henric le sedusese pe toate femeile din familia Boleyn (așa ceva nu mai întâlnisem), și Jane știa asta. Probabil că amenințase să spună ce știa, și ceruse bani pentru a păstra tăcerea. Dar secretul lui Jane trebuie să fi însemnat mai mult decât amenințarea cu un scandal, pesemne că amenința șansele de reușită a Marii Probleme a regelui. Trebuie să fi fost o cale prin care Jane, dacă dezvăluia adevărul, să fi pus în pericol anularea căsătoriei sau să-l fi împiedicat pe rege să o ia de soție pe Anne, în caz că planurile acestuia reușeau. Dacă acesta era într-adevăr planul. Îmi propusei să-l întreb pe Ned despre asta.

Între timp, priveam, așteptam și ne spuneam una alteia ce știam sau ce bănuiam. Auzeam de evenimente importante ce se petreceau în lumea de dincolo de hotarele englezești: de o victorie îngrozitoare a armatelor turcilor păgâni asupra creștinilor într-un loc numit Mohács, de distrugerea Romei, inima și centrul lumii creștine, de către soldații nepotului reginei Caterina, împăratul Carol, și de capturarea și întemnițarea papei. Iar în teritoriile nordice, imperiale, de o răscoală extinsă în care țăranii se ridicaseră împotriva stăpânilor lor. Auzind asemenea grozăvii, mulți credeau că se apropie sfârșitul lumii. Cu siguranță că venea apocalipsa biblică.

Dar pentru noi, în acele zile tensionate, previzibilul sfârșit alxmariajului dintre regele Henric și regina Caterina conta mai

mult decât orice. Eram îngrozite că mica noastră lume avea să se sfârşească, acolo, în camerele reginei, şi că tot ce ne era drag şi familiar şi ni se părea drept avea să fie distrus.

Lavinia Terling fu prima care începu să tremure şi să se înfierbânte, să se plângă de lipsa de aer şi de necesitatea unei băuturi reci.

Soarele de iunie ne ardea de pe un cer fără de nori, şi eram cu toţii încinşi în timp ce ne pregăteam să părăsim Greenwich şi să pornim spre Waltham Abbey, în Essex, pentru a deschide sezonul de vară.

Se crease o mare confuzie în timp ce servitorii împachetau în cufere şi coşuri toate lenjeriile de pat, tapițeriile, platourile şi covoarele, oalele, hainele şi echipamentele de vânătoare. Câinii lătrau, iar caii, care nu suportau căldura, dădeau din copite şi nechezau agitaţi.

Iar Lavinia tremura.

Ne dădurăm seama că nu-i mai era cald. Era rece. Avea frisoane. Ochii ei albaştri erau înceţoşaţi, iar gura ei, ca o panglică, tremura, buzele erau strânse într-un mod neplăcut. În timp ce o priveam, chipul începu să i se împurpureze, apoi deveni roşu de-a dreptul. Părul ei blond se umezi sub bonetă şi broboane de sudoare i se prelingeau în jos, pe gât, spre corsajul rochiei.

– Jane!

Văzui teamă în privirea ei. Se întinse spre mine, rostindu-mi numele, iar eu mă trăsei înapoi, din instinct.

– Ajută-mă, Jane! Mi-e atât de cald!

Toate hainele îi erau umede.

Brusc, toată lumea se trase înapoi şi ne îndepărtarăm de Lavinia.

– Sudoarea! Sudoarea morţii! E bolnavă!

– Îndepărtați-vă de ea! Plecaţi! Fugiți!

Sudoarea engleză era o năpastă care făcea ravagii, lăsând mulţi morţi în urmă. Era mult mai groaznică decât ciuma, deşi apărea mai rar. Dar, odată apărută, se răspândea cu iuţeală, făcând nenumărate victime. Toată lumea care se îmbolnăvea murea, sau aproape toată lumea. Era o moarte înfiorătoare. Dureroasă. Şi rapidă! Sănătoşi la prânz, morţi înainte de cină, aşa spunea un cântecel pe care-l învăţasem toţi de mici. Sănătoşi la cină, morţi înainte de miezul nopţii.

Iar acum sudoarea îşi făcuse apariţia printre noi.

Instinctul puse stăpânire pe noi şi o luarăm la fugă.

Regele urla.

– Fitzroy! Duceţi-l pe Fitzroy în nord! Grăbiţi-vă, grăbiţi-vă!

Abia aruncându-ne o privire, încălecă rapid şi galopă în depărtare.

Servitori, gărzi, valeţi, toţi fugeau. Căruţele erau răsturnate, iar caii îngroziţi erau prinşi în capcana harnaşamentelor, nechezând, încercând să se elibereze. Din butoaie sparte curgea făină, şi din altele curgeau râuri de bere care se îmbibau în pământul însetat. Găinile cârâiau şi se zburleau, pe jumătate fugind, pe jumătate zburând.

– Sudoarea e în palat! se auzeau voci peste tot în jurul meu. Evacuaţi palatul!

În mijlocul agitaţiei, văzui doi bărbaţi prinzând-o pe Lavinia şi punând-o pe un cal, apoi biciuind bietul animal până când fugi, cu crupa plină de sânge, spre câmpurile deschise.

O pornii rapid în direcţia opusă, spre malul râului, gândindu-mă – deşi eram prea năucită pentru a gândi raţional – că aş putea găsi un barcagiu care să mă ducă departe, oriunde, departe de ameninţarea morţii.

Apoi, dintr-odată, Will fu lângă mine.

– Mulţumesc cerului că te-am găsit, spuse el, apucându-mă de umeri, cu ochii plini de îngrijorare.

Mă cercetă îndeaproape.

– Ţi-e cald? Transpiri?

Clătinai din cap.

Îmi ridică braţele, şi în ciuda mânecilor strâmte, smulse pânza care îmi acoperea subsuorile.

– Bun, spuse el. Nu sunt inflamaţii.

Bolnavii de sudoare aveau băşici mari şi dureroase pe piele, deseori la subsuori sau în zona vintrelor.

– Şi tu, Will? Cum eşti?

– Bine. Erai cu Lavinia, spuse el.

– Da. Ne pregăteam să plecăm, eu, Lavinia, Anne, Bridget...

– Dar Lavinia e singura care avea semnele bolii.

– Din câte mi-am dat seama, da.

– Ascultă-mă, Jane, spuse el, apucându-mă mai strâns de umeri, şi cu o voce alarmată pe care nu o mai auzisem până acum. Nu eşti în siguranţă niciunde. Trebuie să te întorci în palat.

– Dar e boală acolo!

Will clătină din cap.

– Trebuie să te duci înăuntru, să te închizi cu regina în camerele ei şi să blochezi toate uşile şi ferestrele. Nu lăsa pe nimeni înăuntru. Pe nimeni. M-ai înţeles?

Încuviinţai.

– Şi mai presus de orice, nu lăsă să intre nimeni care are sudoare pe frunte, haine umede sau care arată slăbit. Este mâncare în cămările castelului. Ia-o sus cu tine, în camerele reginei. Şi apă. Apă din belşug. S-ar putea să trebuiască să stai acolo un timp. Dacă oricine din camerele reginei se îmbolnăveşte, fii necruţătoare. Aruncă-i pe geam, în şanţ. E singura ta şansă de supravieţuire, Jane.

– În şanţ?

Un gând îngrozitor, unul pe care nu mă aşteptam să-l aud din gura lui Will. Cu siguranţă că nu vorbise serios. Sau?

– Dar regina are un doctor, începui eu.

– E posibil s-o fi abandonat deja. Oricum, doctorii nu prea au ce face împotriva sudorii.

Un gând oribil îmi trecu prin minte. Dacă Will se îmbolnăvea? Dacă murea?

– Dragul meu Will, dacă ţi s-ar întâmpla ceva... n-aş putea... nu cred că aş putea...

– Ba ai putea. Bineînţeles că ai putea. Eşti puternică. Şi tocmai de aceea vei rămâne sănătoasă şi în siguranţă, aici, cu regina.

Vocea îi era tăioasă, ca şi cum ar fi fost furios. Se încăpăţâna şi provoca soarta. Spunea că, dacă avea să moară, eu aveam să găsesc putere înăuntrul meu să continui fără el. Nu permitea gândurilor morbide, de înfrângere, să-l slăbească sau să mă înspăimânte. Şi avu efect; mă înviorai datorită optimismului lui hotărât.

– Voi merge la Croydon ca să mă asigur că Henry şi John sunt bine şi în siguranţă. Îşi voi trimite de veste imediat ce aflu că sunt bine.

– Şi Cat?

Will încuviință.

– Voi încerca să aflu dacă măicuţele de la Sf. Agnes au fost afectate.

Ne croirăm drum înapoi spre intrarea în palat, prin haosul din curte.

Oamenii se luptau şi urlau. În mijlocul dezordinii şi al vacarmului, bărbaţii se atacau unii pe alţii, luptându-se pentru cărucioarele distruse, urmărind cai îngroziţi care săreau, se cabrau şi galopau încoace şi încolo. În toiul vălmăşagului şi al zgomotului, palatul arăta părăsit, neprotejat. Nu era nici un soldat de gardă care să ne împiedice să pătrundem prin şirul de porţi, nici un valet care să ne blocheze intrarea la etaj, spre camerele reginei. După ce se asigură că aveam să fiu bine, Will se întoarse spre mine, mă cuprinse în braţe şi mă sărută. Un sărut lung şi intens. Încercai să nu mă gândesc că era, poate, ultimul nostru sărut.

Will mă îmbrăţişă cu ardoare, ne urarăm reciproc noroc şi făcui sforţări să zâmbesc vesel şi curajos în timp ce fluturam mâna de rămas-bun.

– Curând, Jane, strigă Will în timp ce se depărta. Păstrează-mă în inima ta.

– Pe veci.

După ce plecă, mă sprijinii de perete, închizând ochii şi simţind greutatea propriei oboseli. Picioarele îmi tremurau. Eram ameţită. Oare erau acestea semne că mă îmbolnăveam de sudoare?

Nu-mi era cald. Faţa nu-mi era umedă şi hainele îmi erau uscate. Intrai în camerele reginei, fără ca nimeni să mi se împotrivească. Nici un soldat de gardă nu stătea în faţa uşii, nici o doamnă sau domnişoară de onoare nu era înăuntru să mă întâmpine. O găsii pe regina Caterina îngenuncheată pe scaunul de rugăciune din dormitorul ei, rugându-se şoptit, implorând milă. În faţa portretelor micuţe ale pruncilor morţi ardeau lumânări. Un Hristos neînsufleţit atârna de un crucifix enorm de lemn pe unul dintre pereţi.

Ajută-ne, mă rugai în tăcere. Ajută-ne acum.

– Sper că nu te simţi bolnavă, regina mea?

– Nu, Jane.

Dormitorul regal şi camerele adiacente erau aproape părăsite, doar Griffith Richards, loialul aprod al reginei, stătea lângă uşa dormitorului, cu o sabie scurtă la cingătoare. O păzea pe regină – deşi nici el, nici sabia lui, nu ar fi putut s-o apere de cumplita boală. În spatele lui, într-o mică anticameră, jumătate de duzină de servitori tremurânzi stăteau ghemuiţi. În timp ce-i priveam, îmi dădui seama că se examinau unii pe alţii. Oricine, oricând, putea să capete semnele vizibile ale sudorii, la fel ca Lavinia. Se urmăreau

unii pe alții, căutând cel mai mic semn. Un tremur. Un zvâcnet. Un miros. O umezeală.

Mă îndreptai spre aprod.

– Trebuie să fim atenți, îi spusei în șoaptă. Nu trebuie să lăsăm pe nimeni să intre, dacă nu-i cunoaștem, dacă arată bolnavi.

Verificai ca toate ușile și ferestrele să fie închise, așa cum mă sfătuise Will. Puținii servitori fură trimiși jos, în cămările palatului, pentru a aduce butoaie de carne sărată, ovăz, zahăr, miere și bere blondă englezească.

Îmi amintii ce-mi spusese Will, să arunc pe oricine suferea de boală pe geam, în șanț. Mi se păruse o sugestie prea bizară ca să fie luată în considerare. Dar cu cât mă gândeam mai mult la pericolul în care ne aflam, cu atât mai mult o luam în serios. Mare parte dintre ferestrele din camerele reginei erau mici, prea mici pentru a împinge un trup prin ele. Mă dusei spre cea mai mare fereastră și apucai barele de fier vechi care formau un grilaj protector deasupra ei. Trăsei. Imediat simții zidăria cedând. Dacă un bărbat precum Griffith Richards ar fi tras de ele cu putere, mă gândii, ar fi cedat complet. Era posibil deci să tragem grilajul, astfel încât să împingem pe geam un trup care se zbătea. Până la șanțul de dedesubt era o distanță considerabilă.

O tăcere mormântală se așternu peste camerele reginei. Dinspre curte nu se mai auzea nici un zgomot, cu excepția câte unui strigăt stins sau a unei copite de cal. Auzirăm primele tânguiri sleite dinspre satul de dincolo de zidurile palatului, ca de la o mare depărtare, jelanii pentru cei morți.

Sănătoși la prânz, morți înainte de cină.

Amurgul lung de vară făcu loc nopții. Servitorii aduseră o cină modestă și o așezară în fața reginei. Caterina ciuguli puțin. Nimănui nu îi era foame. Cu toții așteptam, într-o atmosferă de groază, ca unul dintre noi să înceapă să tremure, apoi să cadă pradă febrei și să ceară apă rece. Ne urmăream unii pe alții cu teamă.

Într-un final, după lăsarea întunericului, o ajutai pe regină să se pregătească de culcare.

Nu voia să vorbească. Era îngrijorată, amorțită chiar, de evenimentele neașteptate din cursul zilei.

– Henric, Henric, Mary, repeta în continuu în șoaptă, cu ochii pironiți în gol.

De îndată se întinse în pat pentru a se odihni, iar Griffith Richards stătea de gardă la uşa ei.

După miezul nopţii, se auzi o bătaie la intrarea apartamentelor regale, unde două uşi groase de stejar separau camerele regelui şi ale reginei de aripa în care se aflau birourile şi camerele funcţionarilor regali şi ale vizitatorilor.

Aruncai o privire prin crăpătura dintre uşi.

– Da? Ce e?

În faţa intrării stătea un bărbat care gâfâia şi tuşea.

– Sunt doctorul Lawrence Barchwell, spuse el. Din casa cardinalului.

– Eminenţa Sa e bine?

– Da, Doamne ajută! Dar mare parte dintre servitorii lui au murit. Şi, de asemenea, unul dintre fiii săi.

Cardinalul Wolsey, de bună seamă, avea o amantă şi copii care trăiau undeva în nordul capitalei.

– M-a trimis să aduc veşti despre Lavinia Terling, spuse doctorul.

– Lavinia!

Biata Lavinia, care ultima dată când o văzusem era îngrozită, avea chipul roşu şi îi era greaţă, plină de broboane de sudoare, întinzându-se spre mine, implorându-mă să o ajut. Mă cutremurai la acea amintire.

– A fost găsită. A murit într-o pădure lângă Clopsfield.

Sănătoşi la prânz, morţi înainte de cină.

– Era singură?

Doctorul încuviinţă.

– Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei, spusei şi îmi făcui semnul crucii.

– Sunteţi bolnav? îl întrebai pe doctor.

– Nu, răspunse el şi îmi aruncă un zâmbet stins. Nu acum. Dacă aş fi, mi-aş da seama imediat. Şi nu aş fi pătruns în aceste încăperi.

Încercai pe cât posibil să-i examinez chipul prin crăpătura îngustă a uşii. Nu observai semne de transpiraţie pe fruntea lui. Mă gândii că spune adevărul. Riscai şi îi oferii o parte din mâncarea noastră, iar el intră în camera dinspre exterior.

– Rămâneţi peste noapte să vă odihniţi? îl întrebai, dar el clătină din cap.

– Mulţumesc, dar nu, spuse. Sunt mulţi care au nevoie de mine. Nu cutez a mă odihni până nu le acord tot ajutorul meu.

Apoi, mulţumindu-mi încă o dată, luă ce-i oferisem şi se îndreptă călare spre satul abia luminat.

După ce doctorul plecă, mă întinsei şi încercai să dorm. Dar imaginea chipului răvăşit al Laviniei nu-mi ieşea din minte. Cea mai frumoasă dintre noi, sluţită de o boală nemiloasă şi apoi smulsă din rândul nostru cu atâta cruzime, cât ai clipi.

Aveam oare să supravieţuim?

Mă dusei la scaunul de rugăciune al reginei şi îngenuncheai. Perniţa mai păstra încă din căldura corpului reginei. Trecu mult timp până să mă ridic din nou şi să mă duc în pat, unde mă întinsei în întuneric. Cruţă-ne, cruţă-ne, cruţă-ne, doar la asta mă puteam gândi. Ajută-ne să trecem de noaptea asta. Cruţă-ne!

CAPITOLUL 7

Ne trezirăm în sunetele obişnuite ale dimineţii.

Clopotele băteau neîncetat, iar sunetul lor lugubru ne amintea întruna că eram înconjuraţi de moarte – şi ameninţaţi de ea.

Cărucioare cu munţi de cadavre huruiau în curtea palatului, îndreptându-se încet spre câmpurile necultivate unde, în fiecare an, în sezonul ciumei, se săpa o groapă enormă pentru a depune trupurile celor morţi. Cărucioarele erau urmate de îndoliaţii care boceau, unii cu solemnitate, alţii în pragul isteriei şi înnebuniţi de durere.

Rămăsei în camerele reginei, aşa cum îmi spusese Will să fac, dar de la ferestre vedeam, pe domeniul palatului şi de-a lungul malului, săteni care treceau, mulţi cu copii în braţe. Unii veneau la palat şi încercau să intre cu forţa, dar eram baricadaţi şi în siguranţă. Nimeni nu reuşea să intre.

Nimeni până la sosirea lui Anne Boleyn.

Anne nu fusese cu noi când Lavinia Terling se îmbolnăvise şi teama de sudoare începuse a se răspândi. Fusese cu regele, şi plecase devreme în acea dimineaţă pentru a călări cu el. Nimeni nu o văzuse de atunci. Nu fusese cu regele atunci când el se întorsese din plimbarea de dimineaţă – exact în momentul în care zvonurile despre boala Laviniei începuseră să circule. Regele intrase călare în curtea palatului chiar atunci când se stârnise panica. Şi plecase tot atunci.

Acum Anne se întorsese şi cerea să intre în palat.

– Bineînţeles că trebuie să o lăsăm să intre, spuse regina când o adusei la o fereastră înaltă şi o văzu pe Anne, auzindu-i plânsetele zgomotoase.

– Dar, Maiestate, nu putem să lăsăm pe nimeni să intre aici. E posibil să fie bolnavă.

– Dacă ar fi bolnavă, ar mai fi în stare să facă atâta tărăboi cu pumnii în ușă și să strige cu atâta putere?

Anne făcea într-adevăr o gălăgie îngrozitoare și nu dădea semne să înceteze.

– Mă voi ocupa de ea, spuse Griffith Richards, mângâindu-și sabia care-i atârna la cingătoare.

Știam că nu o îndrăgea pe Anne. O învinovățea că l-ar fi sedus pe rege și l-ar fi împins să comită adulterul, deși era conștient, ca toată lumea de altfel, de faptul că regele Henric avusese numeroase amante înainte de ea, inclusiv pe sora lui Anne și – dacă era s-o credem pe Jane Popyngcort – pe mama lui Anne.

– Unde e regele? Știu că e acolo și mă așteaptă. Lăsați-mă să intru! Cer să-l văd! Cer să fiu lăsată să intru chiar acum!

În cele din urmă, și doar după ce regina îi ordonă, Griffith Richards o lăsă să intre pe furibunda Anne, care, în starea deplorabilă în care se afla, cu hainele și cizmele murdare de praful drumului, cu părul încâlcit și negru căzându-i peste chip, cu fața mânjită și ochii săgetând de mânie, semăna leit cu un cotoi zburlit. Când intră cu pași apăsați în camerele reginei, văzui câteva servitoare chicotind pe seama ei, ceea ce o scoase complet din minți.

– Unde e? Unde e regele?

Dacă gărzile ar fi fost aici, nu i-ar fi permis un atare comportament, mă gândii.

O urmai pe Anne în timp ce îl căuta pe rege din cameră în cameră, oftând exasperată. Într-un final, ajunse în dormitorul reginei. Caterina stătea la masă și citea.

– Unde e regele? Ce i-ai făcut?

Caterina luă o scurtă pauză înainte de a-i răspunde, fixând-o cu privirea pe Anne.

– Obișnuim – sau mai bine zis, e de datoria noastră – să ne plecăm în fața reginei, îi zisei lui Anne pe un ton aspru. Și așa cum bine știi, noi, domnișoarele de onoare, nu îi vorbim reginei decât dacă ea ni se adresează. Ai uitat?

Anne îmi aruncă o privire fugitivă, apoi se întoarse spre regină.

– Soțul meu nu e aici, spuse Caterina încet. Fără îndoială că se află într-un loc izolat, așa cum și trebuie. Pentru a se asigura că viața lui prețioasă va fi cruțată în aceste timpuri de restriște.

– Ar trebui să fie cu mine! izbucni Anne. M-a scos la o plimbare călare. Apoi a plecat de unul singur. M-a părăsit!

Vocea îi tremura, şi nu mai era vocea unei femei capricioase, ci a unei copile speriate.

– El e regele, spuse Caterina pe un ton blajin. Nu eşti singura lui grijă.

Cuvintele reginei ascundeau o notă de cruzime, ceea ce mă surprinse. Dar Anne nu părea s-o audă. Parcă intrase într-o stare de reverie, cu acea voce răsunătoare.

– Nu mi-a zis nimic, doar s-a îndepărtat. Eram lângă o fermă, am mers acolo, dar mi-au zis ca boala se răspândeşte. Mi-am imaginat că avea să se întoarcă după mine. De ce nu s-a întors?

Anne părea sincer uimită. Pesemne că era foarte obosită, de îşi permitea să vorbească astfel cu regina, mă gândii.

– De ce nu te-ai dus la Hever? o întrebai.

Castelul Hever era reşedinţa principală a familiei Boleyn.

– Am vrut, dar am auzit că sudoarea s-a răspândit în Kent, atât de multă boală...

– Dar nu ţi-ai făcut griji, nu voiai să afli dacă familia ta a fost lovită de boală?

Anne se răsuci şi mă privi, o privire pe care nu o putui pătrunde la început. O umbră se aşternu peste chipul ei şi expresia i se schimbă.

– Sora mea e bolnavă, soţul ei e mort. Fratele meu probabil că e pe moarte deja. Nu am nevoie să ştiu mai mult.

Se aşeză, apoi continuă.

– Boala e peste tot. Toţi călăreţii cu care m-am întâlnit mi-au spus asta. „Nu te duce spre Canterbury! Nu te duce spre Londra", spuneau ei. „Nu te duce spre nord." M-am gândit că aş fi putu ajunge la Croydon, dar apoi am aflat că Thomas Tyringham e pe moarte, şi că mulţi alţii din casa lui muriseră şi fuseseră îngropaţi. Aşa că m-am întors aici. Eram sigură că regele mă aşteaptă aici! Unde e?

– Thomas Tyringham? A murit de sudoare?

Anne încuviinţă.

– De ce e important pentru tine?

Muşchii îmi împietriră de teamă. Nepoţii mei. Will. Erau la Croydon, pe moşia stăpânului Tyringham. Trebuia să mă asigur că nu erau printre cei bolnavi.

– Eşti sigură ?

Anne dădu din umeri. Arăta sfârşită şi îşi trecu mâna peste frunte.

– Drumurile sunt pline de povești. Bârfe de cârciumă. Toată lumea se teme.

Se opri, apoi spuse:

– Trebuie să mă întind.

Deși aveam puțină apă, Caterina insistă ca Anne să se spele și îi spuse lui Griffith Richards să-i aducă un lighean și un urcior cu apă. El se supuse, dar în silă. O condusei pe Anne, care dintr-odată deveni ascultătoare, dispărând orice urmă de furie, în camera unde dormeau de obicei domnișoarele de onoare și îi împrumutai câteva haine curate de-ale mele. Știam că nu aveau să-i vină. Anne era mai înaltă decât mine și mult mai bine legată.

Griffith Richards aduse apa și o lăsarăm pe Anne să se spele în intimitate.

– E atât de înfricoșată, îi spusei lui Richards în timp ce așteptam împreună în camera de alături.

– Și are motive să fie, răspunse el. Nu numai din cauza sudorii. Știe că toată lumea e împotriva ei.

– Toată lumea, mai puțin regele.

– Ah, dar regele e capricios. Nu te poți baza pe el. Și nu are la cine altcineva să apeleze. Toți cei care o iubim pe buna noastră regină trebuie să o disprețuim pe Anne. Până și unchiul ei, Norfolk, îi critică aroganța.

Unchiul lui Anne începuse să o vorbească de rău și vorbele lui se răspândeau. Are o părere prea bună despre ea, spunea Norfolk. Poartă prea multe bijuterii. Își dă aere. Îi vorbește pe un ton prea familiar regelui. Își imaginează că într-o zi va deveni cea mai importantă femeie de la curte. Ducele dorea cu totul altceva. Dorea ca fiica sa, Mary, să fie ridicată la cel mai înalt rang, pe cea mai importantă treaptă a puterii și să le influențeze pe celelalte doamne de rangul ei. Ea avea să se mărite cu Henric Fitzroy, iar acesta din urmă avea să devină rege într-o bună zi. Până atunci, Anne Boleyn avea să fie dată uitării, iar regina Caterina va fi trăit de mult în anonimat, într-o mănăstire. Regina Mary avea să fie deasupra tuturor femeilor, iar fiul ei și al lui Henric Fitzroy urma să moștenească tronul. Iar ducele de Norfolk avea să devină noua sursă de putere.

– Unchiul ei o acuză că e prea arogantă, îi spusei aprodului, și cu toate acestea nu se face vinovată decât de faptul că dă ascultare dorințelor regelui. Poruncilor lui regale.

Richard nu era convins.

– Orice ar spune sau ar face regele, suntem cu toții stăpânii propriului suflet. Trebuie să răspundem în fața lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. Putea să nu accepte să fie curtată de el. Putea să fugă, să se adăpostească la familia ei.

Scuturai din cap.

– Aceeași familie care a tolerat – ba nu, a încurajat – relația surorii ei cu regele? Nu cred că ar fi fost o idee bună. Familia Boleyn a avut numai de câștigat de pe seama păcatelor celor două surori, așa cum pui tu problema. Thomas Boleyn pare hotărât să-și urmărească propriul interes.

– Cu atât mai rău pentru ea, mi-o reteză Richards. O păcătoasă dintr-un bârlog de păcătoși.

Nu-mi putui reține zâmbetul, ca și cum i-aș fi rănit orgoliul.

– Și tu ești fără de păcat?

Nu avu ce să-mi răspundă, dar își menținu expresia de dispreț de pe chip.

Dădui din umeri și trecui peste acest moment. Eram la fel de dură în felul în care-mi judecam tatăl, precum era și Griffith Richards cu Anne. Iar eu, Jane Seymour, eram eu fără de păcat?

Mersei în camera în care Anne, după ce se spălase, se întinsese pe pat și adormise, cu gura deschisă și buzele subțiri fremătând ușor, de parcă ar fi visat.

Mă uitai în jos la ea, întrebându-mă de ce mai că îi luasem apărarea în fața lui Griffith Richards. Nu o iubeam și nu o respectam mai mult decât el. O consideram o fată obsedată de sine, vulgară, lipsită de respect, a cărei cruzime față de regina noastră admirabilă era demnă de dispreț. Cu toate acestea, mi se păru că observasem, în teama ei ingenuă de mai devreme, ceva vulnerabil, ceva care anula celelalte defecte ale ei și o făcea mai puțin neplăcută.

Chiar și dacă era imperceptibil.

Mă gândii că, așa cum spusese și Griffith Richards, își tăiase toate punțile de legătură: de la surorile ei dintre domnișoarele de onoare (cu excepția lui Bridget) la ceilalți curteni, la toți cei care o iubeau și o compătimeau pe Caterina. Faptul că era amanta regelui o izola de toți ceilalți, mai ales de când Marea Problemă a regelui împărțise curtea în două tabere, cei a căror dorință de a-l servi pe rege era mai importantă decât orice și oricine și cei care erau devotați reginei și cauzei ei.

Cât despre familia lui Anne, nu îi observasem pe nici unul îndeaproape și nu puteam să spun dacă i-ar fi sărit în ajutor, în caz că i-ar fi chemat. Ea și sora ei Mary erau rivale, sau cel puțin așa credea Anne, conform celor spuse de Bridget. Pe ceilalți nu îi cunoșteam, deși îl văzusem deseori pe Thomas Boleyn la curte, pășind grăbit, de obicei purtând cu el o tolbă plină de hârtii, aplecat asupra diverselor sarcini și arătând de parcă nici o forță pământeană nu ar fi putut să-l oprească din a-și urmări scopul.

Griffith Richards pufni. Mormăi „cu atât mai rău pentru ea" și plecă, lăsându-mă să o privesc pe Anne care dormea și să îi cumpănesc cuvintele. Avea dreptate, regele Henric era, probabil, singurul aliat al lui Anne. Un protector puternic, într-adevăr, pentru moment. Dar în viitor? Dacă împăratul Carol decidea să-și trimită armatele să invadeze Anglia și să o salveze pe regina Caterina de anularea mariajului? Avea Henric s-o abandoneze pe Anne, așa cum făcuse în timpul plimbării lor călare? Așa cum o lăsase să se descurce de una singură în timp ce sudoarea temută se năpustea asupra Angliei, aducând cu ea atâta frică, durere și moarte?

O cină frugală fu servită și regina se așeză la masă, insistând să-i țin companie.

– Nu mai putem să ținem cont de protocolul obișnuit în condițiile de față, Jane, spuse ea. Voi fi încântată să îmi ții companie cât iau cina.

Nu după mult timp, auzirăm un cal în galop pătrunzând în curte. Era un mesager trimis de Will, ca să îmi spună că nobilul Thomas Tyringham murise, dar că el părăsise moșia și se afla la o alta, în apropiere de Woldringham, cu cei doi tineri prieteni.

Știam, desigur, cine erau „cei doi tineri prieteni": nepoții mei, Henry și John.

– Și sunt bine? îl întrebai pe călăreț.

– Cred că da, doamnă, veni răspunsul. Deși multe suflete sărmane sunt bine dimineața și în sicriu seara.

– Ce se aude despre boală în Woldringham? cerui să știu.

– Asta nu pot să zic. Dar mi s-a spus să vă informez că măicuțele de la Sf. Agnes sunt bine, iar oaspetele lor o duce bine.

Deci Cat supraviețuise bolii. Era o mare ușurare, și preferai să cred că Will, Henry și John erau sănătoși.

Îi mulţumii mesagerului şi îi aruncai o monedă, apoi revenii la masa reginei.

A doua zi dimineaţă, Anne se ridică cu greutate şi doar ciuguli din mâncare. Se mai însufleţi puţin când, cu o oarecare agitaţie în curte, Bridget Wingfield sosi la palat şi, de vreme ce nu prezenta semnele bolii, i se permise să ni se alăture în camerele reginei. Regina era încă în dormitor, dar restul casei veni de îndată să o întâmpine.

Ne bucurarăm văzând că adusese cu ea provizii şi alimente, butoaie cu vin şi ulei, făină, peşte sărat şi câteva coşuri cu legume de pe moşia Wingfield din Darenth. Aduse şi veşti.

– Regele e cu tine? o întrebă Anne pe Bridget imediat.

– A fost, dar acum s-a dus la Tittenhanger, la turnul lui de acolo. E singur în camera turnului. Coboară un coş jos pe fereastră de patru ori pe zi şi primeşte mâncare. Îşi petrece timpul citind şi născocind noi leacuri pentru sudoare. Între noi fie spus, e îngrozit de boală. Mai îngrozit decât oricare dintre noi.

– Oh, şi Jane, continuă ea, soţul meu a primit o scrisoare de la fratele tău Edward. Mare parte din familia ta e destul de bine, dar tatăl tău e bolnav.

– E posibil să moară? întrebai.

Bridget scutură din cap.

– Nimeni nu poate spune. Dar majoritatea mor odată ce încep să miroasă. După ce apar inflamaţiile.

Dumnezeu să mă ierte, dar mărturisesc că m-am rugat ca tatăl meu să moară. Dacă, aşa cum spuneau mulţi, sudoarea era o pedeapsă divină, atunci nimeni nu o merita mai mult ca el.

– Am o scrisoare pentru tine, Anne. De la Maiestatea Sa.

– Citeşte-o, te rog, Bridget.

Bridget păru stânjenită.

– Nu vrei s-o citeşti tu, în intimitate?

– Sunt obosită, spuse Anne, şi, într-adevăr, vocea îi era vlăguită. Se sprijini într-un cot.

– Citeşte-o. Nu-mi pasă cine aude.

„Draga mea, începea scrisoarea, nu-ţi fie teamă de această nenorocire trecătoare. Dacă suntem prevăzători şi avem grijă, nu vom fi afectaţi. Femeile nu sunt afectate atât de des, precum bărbaţii. Ia manus Christi, oţet şi pelin, apă de trandafiri şi firimituri de pâine coapte şi amestecă-le. Miroase acest amestec des şi mănâncă moderat. Purifică-ţi camerele în fiecare zi cu foc. Dacă

poți să pui păianjeni vii într-un săculeț și să-l porți în jurul gâtului, otrava nu-ți va pătrunde în inimă. Ți-aș trimite mai multe poțiuni, dar spițerul meu, Sartorius, e bolnav și e pe moarte. Să nu adormi! Altfel, poate nu te mai trezești niciodată.

Al tău, din inima unuia care te dorește mai presus de orice și care curând îți va trimite o mănușă de protecție pentru arc, să o porți atunci când vom merge la vânătoare. Nu te teme de foamete, postul alungă boala.

Al tău, Henric, cu tot sufletul!"

Observai că Anne picotea în timp ce Bridget îi citi scrisoarea. Regele o avertiza să nu doarmă. Mă întrebai dacă să o trezesc. Mă întinsei s-o ating pe umăr, s-o scutur ușor și s-o trezesc.

Umărul îi era umed.

Scosei un icnet. Nu mă putui abține. Știam cu toții ce însemna umezeala. Sudoare!

– Anne, trezește-te! Anne!

Ea murmură câteva cuvinte.

Mă trăsei în spate.

– E umedă. Pielea îi arde, spusei.

Cu un curaj care mă surprinse și pe mine, o apucai de mâini și le ridicai, așa cum făcuse Will cu mine când venise la Greenwich și teama de sudoare se răspândise în palat și în oraș. Căutam inflamații, bășici, semne ale bolii.

Într-adevăr, în adânciturile axilelor lui Anne se aflau pustule roșii, mari. Începu să tremure.

– Dumnezeule, o auzii pe Bridget strigând. Dumnezeule, ai grijă de ea! Salvează-ne pe toți!

– Șanțul! strigă Griffith Richards. Arunc-o în șanț.

Merse la cea mai mare fereastră din camerele regale și, apucând barele de fier, trase cu putere. Se auzi un tosnet de zidărie căzută în timp ce pietrele vechi și mortarul cedară, lăsând în urmă o deschizătură îngustă. O deschizătură prin care aproape că ar fi încăput o femeie măruntă.

Dar Anne nu era mică de statură, mă gândii. Cu toate acestea...

Griffith Richards o ridică pe Anne și se grăbi spre fereastră. Ea lovea și se zbătea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

– Nu, așteaptă! spuse Bridget. Nu face asta!

– E singura cale, insistă Richards. Altfel vom muri cu toții. Vrei să ne ai pe conștiință?

– Nu mai aştepta! strigau într-un glas servitorii.

Chipurile lor nu reflectau nici un sentiment de groază, doar o satisfacţie crudă. Griffith Richards avusese dreptate. Anne era dispreţuită.

Dacă Will ar fi fost cu noi, nu ar fi ezitat să facă ceea ce trebuia, să ne salveze pe toţi. Da, mă gândii. Fă-o. Fă-o şi termină cu ea...

Richards încerca să îndese trupul tremurând al lui Anne prin deschizătura din zidărie. Anne lovea în zadar şi striga după Henric.

– Opriţi-vă!

Auzind vocea reginei, aprodul ezită şi se uită peste umăr la stăpâna lui regală. Dar apoi îl auzii zicând „nu" şi continuă să împingă şi să înghesuie prin deschizătură trupul rigid al lui Anne.

– Opreşte-te în momentul acesta! Îţi poruncesc în calitate de regină! Soţul meu nu ar permite niciodată una ca asta!

Văzui cum mâinile masive ale lui Griffith Richards îşi pierdură din putere. Îşi lăsă capul în jos, deşi încă ţinea de rochia voluminoasă a lui Anne.

– Suntem creştini, nu sălbatici! spunea Caterina. Dă-i drumul femeii aceleia de îndată!

Richards o eliberă pe Anne şi se dădu în lături. Îl văzui punând mâna pe sabia scurtă.

Suspinând şi transpirând, Anne reuşi să se tragă înapoi în cameră. Nimeni nu o ajută. Ne era tuturor prea teamă de boală.

– Vino cu mine, spuse regina pe un ton calm, îndreptându-se spre uşă. Îţi voi pregăti un pat în spălătorie. Îţi voi aduce chiar eu mâncare, dacă nimeni altcineva nu o va face. Cu mila lui Dumnezeu, se poate să te însănătoşeşti cu ajutorul leacurilor regelui. Şi Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău!

Capitolul 8

Nu aveam doctori care s-o trateze pe Anne, care se afla acum în camera ei din capătul opus al palatului. Se plânse că odaia, care era în spălătorie, printre căzile de baie, era întunecoasă şi umedă, deşi, mă întrebam în sinea mea, cum putea să-şi dea seama de umezeală când ea era leoarcă din cauza sudorii? Mă mustrai pentru un asemenea gând şi încercai să urmez exemplul atitudinii caritabile a reginei. Pentru că regina, ştiam cu toţii, îi salvase viaţa lui Anne. Porunca dată lui Griffith Richards venise în ultimul moment. Dacă nu ar fi intervenit regina, Anne s-ar fi înecat în şanţul care înconjura castelul.

Şi, deşi nimeni nu afirmă, cu toţii o admiram pe Caterina pentru atitudinea ei miloasă faţă de femeia care era amanta soţului ei. Femeia cu care acesta intenţiona să se căsătorească.

Nu trecu mult timp şi cardinalul Wolsey, care, aşa cum îi plăcea fratelui meu Ned să spună, avea ochi şi urechi peste tot, află că Anne era bolnavă de sudoare şi îl trimise pe doctorul Barchwell la palat să o trateze.

Era un bărbat înalt, masiv, al cărui păr grizonant se rărise şi care mirosea a unguentele şi poţiunile pe care le purta cu el în sacii cu leacuri. Cizmele i se scorojeau din pricina noroiului şi mantia de călătorie îi era murdară de pe drum. Îl conduserăm în palat şi îi oferirăm mâncarea de care ne puteam lipsi. Vorbi puţin, dar mâncă mult, încruntându-se când îi spuserăm că avem foarte puţin vin şi că trebuie să-l consumăm cu măsură.

– Pentru Lady Anne şi pentru ceilalţi care s-ar putea îmbolnăvi, îi explicai.

– Asta dacă nu îl beau servitorii, veni răspunsul cinic al doctorului. Am nevoie de un pat unde să mă întind, spuse el aspru. Nu am dormit de două zile.

Griffith Richards îl duse într-o anticameră unde se putea odihni.

– Foc, auzii mormăind. Aprindeţi focuri în camera bolnavei, unde se află Lady Anne. Cât de multe puteţi.

Apoi se întinse şi se culcă.

Aprinserăm focuri în spălătorie, aduserăm cât de multe lumânări puturăm găsi, până când toată încăperea fu luminată. Se credea că focul alungă boala şi că, de asemenea, induce o stare ca de transă în care corpul se vindecă mai rapid.

Când doctorul Barchwell se trezi, se spălă şi se îmbrăcă în grabă, apoi, luându-şi sacii cu leacuri, merse jos, în spălătorie, să o vadă pe Anne. Îl însoţii. Anne tremura sub pături, vizibil mai slăbită decât ultima dată când o văzusem, şi era clar că ceda înfrântă de boala oribilă. Ochii îi erau bulbucaţi şi plini de teamă.

Doctorul scoase un săculeţ de piele şi se grăbi într-un colţ al camerei, unde se întindeau pânze de păianjen în pâlcuri întunecate, lipite de pereţi. Fără a lua în seamă pericolul de a fi muşcat, ridică o parte dintre pânze şi le puse în săculeţ, apoi trase şnurul lung de piele, astfel încât păianjenii să nu poată ieşi.

– Pune-i asta în jurul gâtului, îmi spuse, dându-mi săculeţul.

Anne purta un lanţ de aur şi atârnai săculeţul de el, lângă gâtul ei.

– Ai pâine? Pâine neagră, nu albă.

Îl asigurai că aveam. Încă nu mâncaserăm toate franzelele pe care le adusese Bridget cu ea. Mă dusei la etaj să iau pâinea şi când mă întorsei o mărunţii, cum mă sfătuise doctorul. El puse împreună firimiturile cu ierburi şi lichide şi le amestecă.

În următoarea oră, după ce Anne leşină şi camera se umplu de mirosul înţepător al oţetului şi al apei de trandafiri, de mosc şi pelin, şi de alte mirosuri necunoscute mie, doctorul prepară un leac puternic

– E formula regelui, spuse el. Jură că vindecă sudoarea. Numai pe spiţerul lui nu l-a salvat. Bietul om a murit.

Doctorul puse amestecul puternic mirositor lângă patul îngust pe care zăcea Anne.

– Acum aşteptăm, spuse el.

– Nu ar trebui să o trezim, să o obligăm să bea leacul?

– Nu. Mirosul e cel care vindecă.

Nu mă îndoii. Stătui pur şi simplu la căpătâiul lui Anne, cu doctorul lângă mine, aşteptând cu interes o schimbare în înfăţişarea ei. Din când în când doctorul îi atingea braţul.

– E manus Christi, spuse la un moment dat. Își face efectul. Se usucă. O vindecă, Domnul fie lăudat!

Și chiar înainte de miezul nopții, când lunga noastră veghe se sfârși, doctorul Barchwell îmi spuse că nu mai are nevoie de ajutorul meu.

– Va supraviețui, spuse el, și văzui, pentru prima dată, un zâmbet aproape imperceptibil pe chipul lui.

Parcă întreg chipul i se relaxă, iar ridurile provocate de tensiune de pe frunte și din jurul gurii nu mai erau atât de adânci.

– E bine, adăugă el. Regele va fi încântat.

Doctorul mai stătu cu noi câteva zile, continuând să vegheze modul în care Anne își revenea și pregătind noi variante ale leacurilor vindecătoare care o salvaseră.

Orele lungi de veghe încordată îi afectaseră trupul. Arăta slăbit și vlăguit, cu ochii încețoșați și încercănați, de parcă ar fi trecut prin grozăvia bolii chiar el. Deși îl rugarăm să se odihnească înainte să plece, refuză, spunând că atâția alții îl așteptau să-i vindece. Ne asigurarăm că avea provizii la el și apoi îl trimiserăm în drumul lui, epuizat și slăbit cum era, spre următoarea misiune caritabilă.

Știam că mulți oameni mureau. Îmi făceam griji necontenit că aveam să primesc vești groaznice despre moartea lui Will. În schimb, avusei un vis.

Fu mai mult decât un vis, fu o premoniție. Visai că nepotul meu John era bolnav.

Mă trezii din vis și plecai aproape imediat spre Woldringham, fără să mă îndoiesc de faptul că regina mi-ar fi urat drum bun, dacă i-aș fi cerut permisiunea înainte să plec.

Călării cât de iute putu calul, pe drumuri prăfuite și înguste și peste pajiști pe care ultimele flori sălbatice încă înfloreau, deopotrivă cu iarba și buruienile. Știam că Will îi dusese pe băieți pe o moșie lângă oraș, dar care? Ajunsă în vecinătatea orașului, începui să întreb. Curând aflai răspunsul.

– Ah, vă referiți la casa lui Peregrine Lavington, mi se spuse. Toți copiii bolnavi sunt duși acolo.

Dacă John era într-adevăr bolnav, mă gândii că era posibil să fie acolo. Urmai indicațiile primite și curând călăream pe un drum printre livezi, unde pomii miroseau dulce și erau încărcați de fructe. Soarele de iulie era fierbinte și un val de căldură se ridică din pământ; aproape că-mi doream să plouă, cât să mai

domolească vipia. De îndată, o casă destul de mare apăru în faţa mea – un conac, dărăpănat, dar încă solid, cu ziduri galbene care se năruiau, cu ţiglele acoperişului care începeau să se crape şi să se depărteze unele de altele. Case ţărăneşti cu acoperişuri din paie, acoperite de muşchi verde înconjurau casa veche. Gardurile vii, odată cu frunziş luxuriant, şi pajiştile care se întindeau în jur erau părăginite.

– Ne-ai mai adus unul? întrebă o femeie care veni la uşă după ce bătusem, cu o privire îngrijorată.

Nu purta bonetă, părul ei creţ şi grizonant era prins într-un coc dezordonat, şi şorţul pe care-l purta peste corsaj şi rochie nu era prea curat. O luai drept o spălătoreasă.

– Nu am adus nimic, spusei. Doar pe mine. Sunt domnişoara Seymour din anturajul reginei, şi îi caut pe Will Dormer şi pe băieţii care călătoresc cu el, Henry şi John.

– Scumpă domnişoară Seymour, spuse femeia cu bunătate în ochi. Nu ar trebui să fii aici. E boală în această casă. Te implor, găseşte un alt loc.

Chiar atunci apăru Will în pragul uşii, cu un copil în braţe. Era o fată. Will arăta epuizat, dar când mă văzu zâmbi.

– Jane! Draga mea! Văd că ai făcut cunoştinţă cu Peregrine, un suflet altruist. Şi-a deschis casa copiilor. Celor bolnavi, celor care au rămas orfani din cauza bolii. Toţi cei nedoriţi, ale căror familii au murit. E compasiunea întruchipată.

Peregrine Lavington dădu din umeri.

– Toate mănăstirile sunt pline, nu mai pot primi bolnavi. Aşa că această casă a devenit un spital. E un scop bun.

– Am avut un vis, le spusei. Se făcea că John era bolnav. E aici, cu voi?

Atât Peregrine, cât şi Will tăcură pentru o clipă. Schimbară o privire. Apoi Peregrine vorbi.

– Îmi pare rău, domnişoară Seymour, dar micul tău prieten, John, e într-adevăr, foarte bolnav. Înţeleg acum de ce-ai venit, în ciuda bolii. Haide, te voi duce la el.

O urmai pe Peregrine în casă, şi groaza mă cuprinse. Avusesem dreptate. John era bolnav şi avea nevoie de grija şi iubirea mea.

Conacul vechi şi răcoros se dărâma. Pereţii erau plini de frunze de pelin şi miroseau a mucegai, dar trestiile de pe podea erau curate şi simţii un iz de ierburi proaspete, în ciuda mucegaiului. Mai multe voci de copii răzbătură până la noi când

urcarăm scările, unii țipau, alții plângeau, câțiva chicoteau și chiar cântau. Prin fiecare cameră prin care treceam se aflau multe paturi, și în fiecare dintre ele, câțiva copii. Unii erau doar prunci, alții, bănuiam că aveau aproape treisprezece sau paisprezece ani – destul de mari încât să vâneze ciori pe câmp sau să ajute la strânsul apropiatei recolte.

Într-un pat mic, un copil zăcea nemișcat, iar corpul lui alb era înfășurat în cearșafuri răsucite de către două femei. După ce terminară sarcina neplăcută și duseră trupul neînsuflețit al băiatului pe coridor, patul fu schimbat, și Will o puse în el pe fetița pe care o purta în brațe și o acoperi cu o pătură subțire.

– Avem atât de mulți bolnavi aici, domnișoară Seymour. Nu toți cei care vin aici mor, dar prea mulți nu rezistă! O parte își revin și rămân să aibă grijă de alții. Le sunt recunoscătoare pentru ajutorul lor. Cum îi sunt și lui Will.

Îi zâmbi lui Will, apoi mă conduse într-o altă cameră gălăgioasă.

Nepotul meu, John, zăcea în pat, ghemuit, ca un cățel bolnav, cel mai prăpădit dintre născuți.

– E cu noi de câteva zile, îmi spuse Peregrine. A rezistat până acum. E un semn bun.

– Tizul bunicului său, spusei. Micul John Seymour.

Mă așezai pe patul jos și îmi pusei mâna pe fruntea umedă alui John. Nu mă ferii să-l ating, la fel cum făcusem cu Lavinia și cu Anne. Nu-mi păsa în acel moment dacă mă îmbolnăveam sau nu. Nu-mi făceam griji decât pentru băiat. John scoase un sunet slab, un mormăit stins. Nu-și deschise ochii.

– Fratele lui e foarte îngrijorat din pricina lui, îmi spuse Will. Dar l-am ținut pe Henry departe de aici ca să-l cruț de sudoare. L-am dat în ucenicie la un arcaș din garda regală. Stă cu familia arcașului.

Nepotul meu, Henry, era un băiat vânjos, înalt pentru vârsta lui și deja un atlet la cei șase ani pe care-i avea, un bun călăreț, care se descurca să mânuiască mica lui arbaletă cu oarecare îndemânare.

– Ai fi mândră de el, Jane. Poartă tolba pentru stăpânul lui și învață să își strunească calul de bătaie. Are să fie soldat în armata regelui într-o zi. E puternic și neînfricat.

– Și nu s-a îmbolnăvit.

– Nu.

Eram îngrijorată pentru Henry, bineînţeles, dar din momentul în care îl văzui pe John mă concentrai asupra lui. Îi frecai trupul cu un unguent pe care mi-l dădu Peregrine, un amestec de pelin şi melasă, apă de trandafiri şi un leac bine-cunoscut numit Pastile Rasis. Îi alinai capul inflamat cu infuzie din frunze de părăluţe. Încercai să-l ţin treaz, amintindu-mi de avertizarea din scrisoarea regelui către Anne, deşi picotea. Mă străduii să-i dau napi să mănânce, despre care se spunea că ajută la întărirea celor bolnavi şi la vindecarea lor, dar îi scuipă şi plânse. În cele din urmă, renunţai.

Oră după oră, rămăsei la căpătâiul lui, alinându-l, cântându-i, rugându-mă deasupra lui şi zâmbindu-i, sperând ca prezenţa mea să-l liniştească. Din când în când venea şi Peregrine, şi mă uimi atenţia neobosită cu care se ocupa de toţi copiii pe care-i avea în grijă, nemaivorbind de faptul că reuşise să evite molima.

– Cum se face că nu te îmbolnăveşti, Peregrine? o întrebai. Ce te ţine sănătoasă, când atâţia alţii cad pradă bolii?

– Cu greu am rezistat, răspunse ea aspru. Am fost bolnavă. Ca şi restul. Dar mi-am revenit.

– Dumnezeu a cruţat-o, remarcă Will, ca să-i ajute pe cei mici.

În acele zile triste, mă apropiai de Will mai mult ca niciodată şi deseori mă duceam la el, căutând compasiune şi alinare. Mă cuprindea în braţele lui, iar eu îmi puneam capul pe pieptul lui şi îmi închideam ochii, gândindu-mă cât de recunoscătoare eram pentru că mă iubea. Stăturăm neîncetat de veghe împreună lângă patul lui John când dormea – pentru că, inevitabil, dormea – şi ne acordarăm ajutor reciproc în sarcinile pe care le aveam: să-i hrănim pe cei bolnavi, să-i spălăm când erau primiţi prima dată în casă (mulţi dintre ei erau murdari, dormiseră în şanţuri în timp ce călătoriseră de unii singuri), să-i înfăşurăm în cearşafurile mici când orice şansă îi părăsea.

Făcui tot ce-mi stătu în putinţă şi jelii. Eu şi Will jelirăm împreună şi ne oferirăm unul altuia mângâiere.

Will veni la mine şi îşi trecu un deget peste obrazul meu, cu tandreţe.

– Regreţi că ai venit aici, draga mea Jane?

Scuturai din cap.

– Nu, spusei eu încet. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu-mi pare rău. Sunt cu tine.

Îl sărutai pe obraz.

– Şi e atât de multă dragoste în locul acesta. Atât de multă compasiune. E frumos să vezi aşa ceva, să iei parte la asta.

Conacul lui Peregrine era mai mult decât un adăpost, era o comunitate mică, un sat, o familie mare, unită, care se ridica din ruinele unui dezastru. Copiii se susţineau unii pe alţii, fără să se certe, fără să se lupte. Nu existau străini printre ei, doar familie. O familie reunită de nevoie – şi de milostenie.

Dormii pe podelele tari, de lemn, lângă salteaua de paie a lui John, şi încercai să ignor propriile simptome care, speram, nu erau de sudoare, ci de febră. O febră obişnuită, una care nu avea să mă omoare.

Mă dureau capul şi stomacul. Tot ce puteam să fac era să beau un bol de supă. Muşchii îmi erau chinuiţi de durere şi mă dureau oasele. Îmi era atât de teamă!

Îl urmării pe Will, căutând semne ale bolii sau ale oboselii, dar, la fel ca Peregrine, părea să reziste cu încăpăţânare, dormind puţin noaptea şi concentrându-se pe copii şi pe nevoia de a-i alina şi de a-i mângâia, astfel încât să îndure atacul violent al bolii şi să-şi revină.

În a patra zi petrecută la Woldrigham realizai, în sinea mea, că micuţul meu nepot nu avea să mai supravieţuiască mult timp. Aveam impresia că nu aşteptam ca lui John să-i revină puterea de a trăi, ci speram ca lupta lui curajoasă să se termine. Timpul părea suspendat. Nu mai existau minute sau ore, doar aşteptarea ca el să-şi dea ultima suflare, o aşteptare infinită.

Totul în mine plângea. Parcă toate durerile lumii se adunaseră în trupul slăbit al unui băieţel lipsit de apărare, care nu avea nici mamă, nici tată şi care se afla în grija unor străini.

Şi, totuşi, nu erau străini. Ceilalţi copii, care scăpaseră vii şi nevătămaţi din chinul sudorii, ca şi cum ar fi ştiut ce se apropia, formară un cerc în jurul nostru. În jurul lui John, care zăcea în tăcere pe patul lui de paie, cu braţul mic vlăguit odihnindu-se pe după gâtul meu. În jurul lui Will, care era lângă mine, aproape de mine, înecat în lacrimi, aproape incapabil să înfrunte ultimele clipe de viaţă ale nepotului meu.

Ne încercuiră, tăcuţi, cu bunătate, şi aşteptarăm împreună.

Mă năpădiră gânduri de tot felul. Îngeri, mă gândii, în timp ce încercam să-mi şterg lacrimile. Există îngeri pe pământ. Care ne ajută, în timp ce îngerul morţii trece pe deasupra noastră.

Inima îmi fu zdrobită în acel moment, pentru că simţii cum mâna lui John alunecă de pe braţul meu şi el căzu în nesimţire, în nefiinţă. Nimic mai mult decât o suflare de vânt. Un cerc de fum. O petală căzută. Un clopot îndepărtat. O viaţă măruntă care nu mai era.

Sezonul sudorii trecuse. Morţii fură îngropaţi şi, pe măsură ce vremea răcoroasă se instala, numărul deceselor scăzu, iar viaţa începu, încetul cu încetul, să reintre pe făgaşul ei obişnuit.

Moşia lui Thomas Tyringham de la Croydon trecu în alte mâini, iar sarcinile lui Edward Woodshaw de la Maidens' Bower fură preluate de Henry Norris, şi apoi de alţii mai puţin apropiaţi de rege. Sora lui Anne Boleyn, Mary, îşi jeli soţul mort, pe Will Carey, şi se spunea că îşi găsise alinare în braţele altui bărbat, un soldat din garda regală. Regele angajase un nou spiţer şi îşi înlocuise şi curtenii care muriseră din cauza sudorii. Anne reuşi să-şi găsească o nouă servitoare şi uită imediat numele celei vechi, care murise.

Un singur lucru nu uită: cu câtă grabă şi entuziasm o prinsese Griffith Richards atunci când era limpede că se îmbolnăvise şi cu câtă putere încercase să o împingă afară, pe fereastra palatului. Aveam impresia că nu-l mai privise niciodată pe Richards aşa cum îl privea acum şi băgai de seamă că se ţinea departe de el pe cât posibil; niciodată nu se apropia de fereastra înaltă din camerele reginei, cea de la care fuseseră rupte barele şi care avea o deschizătură suficient de largă pentru ca un trup să încapă prin ea.

În câteva săptămâni, totul reveni la normal. Will mă duse înapoi la Woldringham, să-l vizitez pe Henry, iar eu îl îmbrăţişai, bucurându-mă să văd cât de mult crescuse şi ce băiat puternic şi curajos devenea. Mă arătai foarte încântată că Henry o ducea bine şi era în viaţă, dar încă îl jeleam pe John. Şi, în durerea mea – Dumnezeu să mă ajute! –, îl blestemai pe Dumnezeu pentru că îl cruţase încă o dată pe mizerabilul meu tată (care, până la urmă, scăpase cu viaţă) şi îl lăsase să moară pe nepotul meu cel nevinovat.

Îl blestemai pe Dumnezeu, blestemai sudoarea, viaţa însăşi, pentru că îmi dădeam seama că o întunecime fusese dezlănţuită asupra vremurilor noastre, una de care trebuia să ne temem pentru că, în cele din urmă, puteam cădea sub mâna ei nemiloasă.

Capitolul 9

Cardinalul de Sf. Anastasia, Lorenzo Campeggio, ajunse în Anglia odată cu prima chiciură din toamna anului 1528, trimis de papă să țină o întrunire privind chestiunea importantă a anulării căsătoriei regelui.

În sfârșit, un om cu o autoritate extrem de importantă, cu o poziție foarte înaltă în rândul Bisericii, alături de papa însuși, era printre noi și îndoielile din ce în ce mai mari ale regelui despre căsătoria lui cu Caterina aveau să fie confirmate. Apoi, regina Caterina avea să fie înlăturată pentru a-i lăsa calea liberă femeii preferate de regele Henric, Anne Boleyn.

Mă îngrozeam la gândul că regina ar fi putut fi repudiată, dar știam că decizia pe care avea să o ia cardinalul Campeggio nu avea să fie una de ordin teologic, ci una la care se ajunge în urma unui proces de putere. Puterea regelui Henric și a aliaților pe care reușea să îi asmută împotriva autorității împăratului Carol și a prizonierului său, Papa Clement.

Noi, domnișoarele de onoare, îl vedeam deseori pe cardinalul de Sf. Anastasia, pentru că era oaspetele regelui la banchete și la alte adunări oficiale, cu robele lui superbe din satin roșu, cu ochii triști și cu pomeții căzuți, chipul ridat, îmbătrânit, care se remarca printre consilierii regelui și cei din clerul englez, care îl susțineau cu atâta ardoare. Cardinalul Campeggio fu, pentru o vreme, cel mai important om de la curte, chiar mai important decât colegul său cardinalul Wolsey, care, pe lângă faptul că era membru marcant al unui partid clerical, era și cancelarul întregului regat. Sute de călăreți făceau parte din cortegiul imens al cardinalului Campeggio, cruci enorme de aur aduse de la Roma erau purtate înaintea lui oriunde mergea. Bărbații și femeile de pe tot cuprinsul Angliei îngenuncheau când trecea și își făceau

cruce, cerându-i binecuvântarea, iar el încuviinţa cu un aer obosit – deşi era evident pentru toată lumea că nu era obosit, ci suferea.

Distinsul vizitator de la Roma era chinuit de gută (la fel ca şi tatăl meu) şi, de câteva ori, stând la un banchet sau la vreun eveniment oficial, îl văzurăm strângând deodată braţul omului de lângă el cu o grimasă de suferinţă pe chip. În astfel de momente trebuia ajutat să iasă, şchiopătând, din încăpere.

Ştiam că suferea din pricina unei dureri cumplite, intense în degetul de la picior, durere care deseori se răspândea la picioare şi aducea cu ea o febră mistuitoare. Când apăreau astfel de episoade, nu putea face nimic, doar să zacă în tăcere în camera întunecată – întotdeauna avea pregătită o cameră, în caz de nevoie. După câteva zile era de obicei gata reia locul onorabil de la curte, dar nu ştia niciodată când avea să-l cuprindă durerea din nou.

– Tot ce ştiu este că guta aia a lui ar face bine să nu mai fie cauza amânării acestei întruniri pe care trebuie să o prezideze, anunţă Anne, punându-şi mănuşa de piele pentru arc pe care i-o dăruise regele şi ridicând-o ca să poată fi admirată.

Şi era admirabilă, într-adevăr, îi venea ca o a doua piele suplă.

Ned râse când îi repetai cuvintele lui Anne, făcând comentarii dispreţuitoare la adresa ei pentru faptul că se gândea doar la problemele personale, aşa cum făcea de obicei.

– Cardinalul va proceda cât mai încet posibil, remarcă isteţul meu frate. Şi din motive mult mai importante decât sănătatea lui şubredă. Trebuie să acţioneze cu grijă ca să nu-l jignească pe împăratul Carol, mai presus de orice, pentru că împăratul stăpâneşte acum peste Oraşul Sfânt. În plus, trebuie să evite a aduce vreo ofensă regelui francez, care a devenit acum prietenul şi aliatul împăratului. Cu astfel de constrângeri, e greu să ne dăm seama cum poate cardinalul să îl împace pe regele nostru şi să se pronunţe în favoarea lui.

Ned îmi explică cum semnarea tratatului de pace dintre regele francez şi împărat fusese o lovitură pentru speranţele regelui Henric, pentru că lăsa Anglia fără aliat. Vulnerabilă în faţa unui atac din partea armatei imperiale. Dar era un mare avantaj pentru regina Caterina – un răspuns la multele ei rugăciuni.

– Înţelegi, Jane, cum toate lucrurile merg în favoarea celor care îl iubesc pe Dumnezeu, îmi spuse regina, chipul strălucindu-i de speranţă şi încredere. Întâi o mare epidemie a fost abătută asupra Angliei pentru a o chinui şi pentru a ne pedepsi

din pricina vicleniei regelui nostru şi a adulterelor comise de el. („Şi pentru toate cărţile luterane pe care familia Boleyn şi neamul lor le citesc şi le împart altora", adăugase Ned.) Acum guta îl chinuie pe cardinal şi îi împiedică lucrul pe care ar trebui să îl facă în favoarea papei.

Și, într-adevăr, din câte părea, exact în acel moment, regele Henric era mai puţin sigur de reuşita anulării căsătoriei. Prea mulţi factori erau împotriva lui. Se vorbea mult de schimbare – o schimbare radicală – de la cel mai înalt nivel la cel mai de jos în modul în care oamenii se priveau unii pe ceilalţi. Călugări precum Martin Luther îl sfidau pe papă şi erau ocupaţi cu organizarea unei noi biserici, aşa se spunea. Ţăranii din zonele în care se vorbea limba germană răsturnau ordinea socială şi se răzvrăteau împotriva stăpânilor. Scrieri sfinte, care în mod obişnuit erau redactate în limba latină şi puteau fi înţelese doar de o mână de oameni învăţaţi şi de foarte puţine femei, erau traduse în limba de rând pentru ca toţi să le poată citi şi înţelege. („Şi să dezbată asupra înţelesului lor", veni comentariul sarcastic al lui Ned.)

Unde aveau să ducă toate acestea? Nimeni nu putea spune, dar toţi cei de la putere erau tulburaţi de schimbările pe care le simţeau.

Și, în lumina acestor schimbări, regele Henric părea mai puţin nerăbdător decât înainte să se separe o dată pentru totdeauna de soţia sa. Desigur, o săruta şi o mângâia pe Anne în prezenţa cardinalului, tratând-o cu un grad de afecțiune şi gingăşie în public, ca şi cum ar fi fost căsătoriţi deja. Dar, înxacelaşi timp, îi permise Caterinei să-şi ducă mai departe viaţa la curte – după ce renunţase să o forţeze a se călugări – şi îi oferea un loc de onoare la banchete, tratând-o cu respect. După izbucnirea sudorii, nu îl mai auzisem ridicând vocea la ea, deşi îmi aminteam bine că, atunci când regele plecase de la curtea Palatului Greenwich, singura lui grijă fusese pentru siguranţa fiului său, Henric Fitzroy, şi nu pentru soţia sa, iar pe toată durata epidemiei nu îi trimisese nici măcar o scrisoare Caterinei, ci doar lui Anne.

La fel ca şi cardinalul Campeggio, regele fu chinuit de o boală dureroasă în acea toamnă, care continuă până în iarnă. Auzirăm că noul său spiţer îi trata o inflamaţie puternică la vezică, şi se zvonea că suferea de boli şi mai grave. Bârfele care circulau printre curtenii săi, aflaţi, desigur, într-o poziţie care le permitea

să ştie adevărul, vorbeau despre posibilitatea ca regele să sufere de o tumoare la testicule; se ştia că amesteca ierburi şi experimenta noi combinaţii, în căutarea unui leac, şi trimisese chiar şi un mesager la marea universitate din Bologna pentru a avea acces la cele mai bune cunoştinţe medicale.

Ca întotdeauna, succesiunea trezea griji. Dacă regele suferea într-adevăr de o tumoare, una care l-ar fi împiedicat să mai facă alţi copii, atunci anularea căsătoriei şi-ar fi pierdut importanța. Nu ar mai fi avut nevoie să se despartă de Caterina. Anne putea pur şi simplu să-i devină amantă şi tronul avea să-i revină, în timp, prințului Henric Fitzroy. Henric Fitzroy cel slab, mereu bolnav, a cărui absență de la banchete şi alte evenimente publice la care era invitat cardinalul Campeggio nu trecea neobservată.

Trecură luni la rând şi nu se făcu nici un progres în privința întrunirii pentru anularea căsătoriei.

– Vezi, Jane, se adevereşte ce spuneam eu întotdeauna, îmi zise Caterina într-o seară, după ce se întâlnise cu cardinalul Wolsey şi cu o parte dintre cei mai îndârjiţi susţinători ai cauzei sale. Toate merg bine pentru cei care îl iubesc pe Domnul.

– Şi pentru cei care sunt susținuți de armatele imperiale, adăugă fratele meu Ned.

Ned stătea mereu la dreapta cardinalului şi se spunea că în curând avea să intre în cursa pentru o poziţie importantă în casa regală. Nu era o persoană la fel de importantă precum Thomas Cromwell, avocatul cardinalului Wolsey de la Hanul Gray. Cromwell, maestrul dezbaterilor şi al disputelor, întotdeauna rece şi lipsit de emoții, supraveghea curtea regală precum un vultur care abia aşteaptă să se pogoare asupra prăzii. Nu-i scăpa nimic, urmărind momentul în care avea să lovească – şi când lovea, se spunea că victimele lui se zbăteau în zadar. Wolsey mă dezgusta, dar de Cromwell îmi era teamă, pentru că avea o minte ageră şi cuvintele îi erau iscusite, iar inima îi era un sloi de gheaţă ascuns în pieptul lui gros, aşa îmi imaginam.

Când, după aproape nouă luni istovitoare, solemna curte papală fu în cele din urmă convocată, cu cardinalul de Sf. Anastasia în frunte şi împreună cu toţi episcopii şi arhiepiscopii, oficialii de la curte, consilierii legali şi avocaţii, când întreaga suflare fu prezentă, toţii ochii fură aţintiţi nu asupra regelui şi a reginei, ci asupra lui Anne Boleyn.

Asupra pântecului său, mai exact. Era însărcinată sau nu? Ambasadorul francez porni un zvon conform căruia era însărcinată, ambasadorul spaniol nega acest lucru, episcopul de Rochester afirma că nu-și cobora cugetul la astfel de lucruri sordide, iar Anne, căreia îi făcea plăcere să fie în centrul atenției, zâmbea în sinea ei și nu spunea nimic.

Nu suportam să o privesc și îmi dădui seama că și celelalte domnișoare de onoare – aveam câteva nou-venite printre noi – erau la fel de stânjenite în prezența ei. Din pricina bănuielii ce plana asupra ei că era amanta regelui, toate eram suspectate. Îmi trecuseră pe la urechi bârfe printre curteni despre domnișoarele de „dezonoare“ și mă simții jignită. Speram că nimănui nu-i putea trece prin cap că aș fi putut s-o trădez pe regină.

Regina Caterina, grațioasă și demnă ca întotdeauna, intră în curte la brațul lui Griffith Richards și dădu glas unei pledoarii elocvente în fața soțului ei, jurând că nici o urmă de incest nu pângărea căsătoria lor, de vreme ce ea și fratele lui Henric, Arthur, nu împărțiseră niciodată un pat, ca soț și soție.

Sinceritatea ei era copleșitoare, argumentele convingătoare. Dar atenția spectatorilor din sala cea mare era îndreptată în altă parte. Creștea următorul rege al Angliei chiar atunci în pântecul Annei? Era irascibilă, așa cum erau femeile însărcinate deseori? Era roșie la față? Purta o nouă bijuterie, una pe care regele ar fi putut să i-o dăruiască când îl anunțase că urma să fie tată?

Curtea fu reconvocată zi după zi, și zvonurile continuară să circule, până când trecu mai mult de o lună și încă nu exista o rezolvare a problemei centrale. Veștile care soseau din Italia erau sumbre. Puterea împăratului creștea, domina totul. Iar el, prin intermediul papei, dăduse porunca supremă: nu avea să se ia nici o decizie în Anglia în legătură cu procesul de anulare. Doar papa putea judeca Marea Problemă a regelui. Și avea să o facă – atunci când decidea împăratul.

Cardinalul de Sf. Anastasia, cu o voce stinsă din cauza încordării și cu o privire de înfrângere în ochii reumatici, suspendă curtea papală fără să se fi luat vreo decizie și ieși șchiopătând din marea sală, trăgându-și robele roșii, de satin, după el. Câțiva dintre spectatorii șocați îngenunchează în semn de respect sau își făcură cruce, ori strigaseră către el, rugându-l să-i binecuvânteze. În schimb, dinspre familia Boleyn și susținătorii regelui se auziră doar sâsâituri zgomotoase și strigăte de disperare.

Iar eu zâmbeam. Zâmbii toată ziua şi, în următoarea, când Anne îmi arunca câte-o privire răutăcioasă, zâmbii şi mai mult. Mi se părea că binele triumfase, cel puţin pentru moment, şi că clevetitorii şi urmăritorii de pântece trebuiau să mai aştepte pentru a se bucura.

Jane Popyngcort murise.

Murise în Flandra, la sute de kilometri depărtare.

Primirăm veştile chiar când curtea se pregătea de o nouă convocare. Se spunea că Jane călărea cu câteva persoane din casa unui nobil flamand când fuseseră atacaţi de hoţi. În haosul creat, doar câteva dintre femei reuşiseră să scape.

– Crezi că a fost siluită? întrebă Bridget pe o voce şoptită.

Anne Boleyn îşi întoarse capul, ca şi cum nici nu ar fi vrut să se gândească la ceva atât de îngrozitor. Celelalte domnişoare de onoare, dintre care multe nu o cunoscuseră pe Jane, se uitau cu ochii măriţi de teamă şi uimire, dar Anne Cavecant abia dădu din umeri.

– Bineînţeles, îmi pare rău dacă a suferit, spuse ea, dar trebuie să recunoaşteţi că nu a fost niciodată una de-a noastră. Era prea rece şi purta întotdeauna hainele acelea ciudate, şi era atât de rezervată...

– Poate era timidă, sugeră cineva. Nu vorbea engleza atât de bine.

– Nu, insistă Anne Cavecant. Nu era timidă. Era mândră. Se uita de sus la noi. Se uita de sus la toţi englezii.

– Şi de asta s-a întors la Mechelen?

– Nu, spuse Bridget cu infatuare, s-a întors...

– Pentru că a trebuit s-o facă şi gata, ne întrerupse deodată Anne Boleyn. A fost problema ei de ce a plecat, nu a noastră.

Anne îi aruncă lui Bridget o privire tăioasă.

– Nu putem decât să ne rugăm ca sfârşitul să-i fi fost rapid şi fără durere, veni răspunsul evlavios al reginei Caterina când află veştile înfiorătoare despre moartea lui Jane. Mi-a fost prietenă timp de peste douăzeci de ani. A intrat în suita mea acum mult timp, când m-am căsătorit cu regele Henric. Mi-a fost mereu loială, extrem de devotată. Îi voi cinsti memoria. Cu toţii trebuie s-o facem şi să lăsăm nerostite acele lucruri care acum nu se mai pot îndrepta.

Nu mai auzii nimic despre moartea lui Jane, dar mă gândii la împrejurarea stranie și mă întrebai dacă nu cumva fusese vorba de mai mult decât un simplu atac întâmplător al unor tâlhari. Băgai de seamă că regele nu spusese nimic despre moartea lui Jane, chiar dacă la un moment dat – dacă era să dăm crezare poveștilor – el și Jane fuseseră amanți. Jane fusese destul de importantă pentru el. Și îi cunoscuse secretele, inclusiv faptul că fusese intim cu mama lui Anne Boleyn. Secretul care o făcuse pe Jane să ne părăsească, ducând cu ea un cufăr plin de monezi, cum spusese Bridget.

Era evident că veștile privind moartea lui Jane îl stânjeniseră extrem de mult pe rege, dar nu-mi puteam da seama dacă asta se datora faptului că o iubise sau altui motiv. Regelui nu-i făcuse niciodată plăcere să gândească sau să vorbească despre moarte, sau să audă vorbindu-se despre ea. Nu își învinsese teama de sudoarea fatală. Se cutremura când își amintea de boală și se temea de momentul în care avea să revină. Regina Caterina îmi mărturisise că purta un săculeț cu păianjeni vii în jurul gâtului pentru a ține boala departe.

Îmi adusei aminte că Jane nu fusese foarte clară în privința planurilor ei după ce părăsea Anglia. „Mă duc acasă“, spusese ea, atât. Nu avea planuri stabilite. Își petrecuse ultimele ore în compania reginei. Doar ele două, singure. Oare erau nostalgice sau discutaseră despre viitor?

Cumva, eram convinsă că moartea lui Jane avea legătură cu procesul de anulare al regelui și cu impetuoasa plecare a cardinalului Campeggio.

Cât de tulburați și neliniștiți ne simțirăm cu toții în acea vară! (vara anului 1529). Unii spuneau că sudoarea avea să revină fără îndoială, alții, că soldații împăratului aveau să invadeze Anglia, pentru a o apăra pe regina Caterina. Oastea noastră locală era instruită abia acum și era înarmată cu cuțite ruginite și săbii scurte, iar în unele cazuri doar cu furci, așa cum spuneau țăranii răsculați. Se vehiculau tot felul de zvonuri și povești, și nu puteam scăpa de sentimentul omniprezent al unei schimbări, al unui asalt asupra vechilor puteri în stat și a tradițiilor.

Mersei să-mi vizitez familia la Wolfhall și fui întâmpinată doar cu tensiune și stânjeneală. Nu îndrăznii să pomenesc despre Cat sau despre tânărul Henry, sau despre bietul John care era mort și se afla în groapa comună pentru copii de la Woldringham.

Aveam impresia că prezența mea nu era dorită – față de primirea zgomotoasă și plină de entuziasm de care avu parte Ned când ajunse la conac. Părinții mei vorbeau doar despre Ned, despre cât de bogat devenise (într-adevăr, cu cât avansa mai mult în serviciul cardinalului, iar regele îl remarca și îi încredința anumite îndatoriri, Ned purta haine din ce în ce mai rafinate), cât de chipeș devenise, ce om important era la curte, și așa mai departe. Încuviințai și zâmbii, dar nu deschisei gura prea des.

– Când vom avea o nuntă, Ned? întrebă mama mea cu un zâmbet larg. Am auzit că te interesezi de anumite fiice ale nobililor.

– Nu are nici o grabă, femeie, interveni tatăl meu. Trebuie să se gândească la îndatoririle pe care le are la curte. Lasă-l să se căsătorească când o avea case și terenuri bune și un grajd plin de cai splendizi, și cufere cu aur sub pat.

Nu-mi venea să cred că vorbeau astfel, ca și cum Cat și fiii ei nu ar fi existat niciodată. Știam că Ned nu pregetase să anuleze căsătoria lui cu Cat, dar asta nu ștersese și anii în care ea fusese alături de familie, anii în care toți o iubiseră și avuseseră grijă de copii. Mama mea, mai cu seamă, fusese bucuroasă să le fie bunică lui Henry și John. Știam că îi îndrăgise pe amândoi.

Auzind acele lucruri, îmi veni să urlu la ei pentru faptul că erau haini și că Ned era extrem de crud. Mă simțeam exclusă din familie, din cauza legăturilor mele neîntrerupte cu Cat, la Sf. Agnes, și cu nepotul meu Henry, care era ucenic, a grijii ce le-o purtam și din cauza înverșunării pe care o nutream pentru tatăl meu.

Dar mă liniștii. Îmi dădui seama că nimeni din familie nu ar fi tolerat astfel de acuzații și manifestări din partea mea.

Văzui cum mă privesc și știam ce gândeau: e prea bătrână ca să fie tot necăsătorită. (În vara acelui an împlinisem douăzeci și trei de ani.) Le era milă de mine. Auzii fără să vreau remarca grosolană a tatălui meu că nu era de mirare că nu aveam un soț, pentru că nici nu aveam ce să-i ofer unui bărbat, nici nu eram frumoasă și nici nu aveam o siluetă atrăgătoare.

– Lavinia Terling, îl surprinsei spunându-i proprietarului unei moșii din apropiere, în timp ce se plimbau pe câmp. Ei bine, da, femeia aceea era un trofeu. Chip de înger, corp ca al Evei în grădina Edenului.

Îi auzii râzând și mă gândii cum s-ar fi simțit oare dacă le-ar fi auzit pe femei vorbind despre ei în același fel?

În sânul rudelor mele nu aveam parte de afecțiune sau de mângâiere, și când mă întorsei la curte, descoperii că mă aflam din nou în hățișul unor sentimente tensionate între regină și Anne. Împunsăturile ascuțite, loviturile accidentale, care ne făceau zile fripte se dezlănțuiră cu toată forța. Susținătorii reginei din suita ei strănutau când o vedeau pe Anne și găseau din ce în ce mai multe modalități prin care să-i arate lipsa de respect, fără a face însă ceva cu adevărat fățiș. Familia Boleyn și acoliții ei – din ce în ce mai mulți, în mod evident – contracarau cu remarci crude și ocheade malițioase.

Îl auzisem pe regele Henric adresându-i-se lui Anne cu „ciupercuța mea", și acum îi ziceam cu toții așa, în batjocură, pe lângă alte porecle: țigancă, vulpe, lupoaică, talpa iadului. Ne uitam la alunițele ei și chicoteam. Vorbeam despre „semnul diavolului" – degetul ei despicat – când își punea mănușa de vânătoare sau când atrăgea atenția asupra mâinilor ei ca să se laude cu inelele prețioase costisitoare. Ne holbam la pântecul ei. Ea ne săgeta cu priviri tăioase și ne numea în feluri mult mai groaznice, dar noi ieșeam învingători. Sau cel puțin așa credeam.

Nu aveam de unde ști ce ne rezerva viitorul.

CAPITOLUL 10

O furtună se apropia, ştiam asta cu toţii. Aerul nu se mişca, era greu, umed, încărcat din cauza căldurii şi îmbibat de miresmele prea dulci ale miezului de vară. Furtuna se dezlănţuise deja în josul râului, înspre Greenwich; vedeam, în depărtare, dâre albe lăsate de fulgere şi auzeam bubuituri slabe de tunete.

Stăteam în casa lui William Skeffington aflată în apropierea Tamisei, un curtean al regelui, şi pentru că nu aveam mare lucru de făcut, eram arţăgoase şi stânjenite.

Casa era plăcută, mare şi bine întreţinută, înconjurată de pajişti verzi care se întindeau până la malul fluviului şi, pe toate laturile, eram înconjuraţi de păduri. La cererea regelui, mare parte dintre servitori fuseseră trimişi acasă, şi doar eu, Bridget, Anne Cavecant şi încă o domnişoară de onoare – o copilă palidă şi retrasă pe nume Margaret – primiserăm ordinul de a o însoţi pe Anne, alături de tovarăşele şi servitoarele ei. Da, servitoare! Nouă, care făcuserăm întotdeauna parte din suita reginei, ni se cerea acum, pentru câteva zile cel puţin, să facem parte din suita lui Anne, care fusese ridicată la un statut mai înalt decât al nostru.

Era ciudat şi jenant, asta ne umplea de venin, să fim pentru Anne ceea ce ea însăşi trebuia să fie pentru regină. Ne ocupam de hainele ei, o ajutam să-şi facă toaleta şi aşteptam după ea – pur şi simplu stăteam şi aşteptam – să ne dea ordine, să îndeplinim vreo sarcină măruntă.

Întrucât nu se simţea confortabil în noul ei rol, Anne era prost dispusă şi autoritară. Adoptase un aer de demnitate rănită, ca şi cum nimic din ce făceam noi nu o satisfăcea.

Bridget se adaptase la noua situaţie mai bine decât noi celelalte. Cred că, de fapt, chiar o amuza să vadă expresiile nemulţumite de pe chipurile noastre şi purtarea îndârjită a lui Anne.

Anne Cavecant era acuzatoare, plină de răutate ascunsă și murmura amenințări de răzbunare. („Cine se crede? Vrăjitoarea asta cu două degete și două inimi!") Tânăra Margaret, nou-venită în suita reginei, nu înțelegea ce se ascundea sub aparența lucrurilor, era tăcută și speriată. Plângea când Anne o mustra și suferea când Anne se dezlănțuia asupra ei, în timp ce eu, eu eram ca de obicei: atentă, răzvrătită în sinea mea și plină de dispreț pentru tot ce se întâmpla în jurul meu.

În timpul acelor zile, dorința de a mă îndepărta de curte – o dată pentru totdeauna – îmi reveni cu mai multă putere. Dacă *Eglantine* nu s-ar fi scufundat, mă gândii eu. De ne-ar fi dus pe mine și pe Will în raiul pe care-l căutam în Lumea Nouă! De i-am fi luat pe Henry și John cu noi! Am fi scăpat de sudoarea fatală și ne-am fi bucurat de plăcerile unei lumi fără de prihană, departe de Anglia și de chinurile ei.

Dar știam că nu avea rost să visez la astfel de lucruri care nu se puteau întâmpla sau la un viitor imposibil. Trebuia să mă descurc cât mai bine în situația actuală. Așa că o alinam pe biata Margaret și o învățam câte ceva despre felul în care să se poarte cu o stăpână dură, scuturam din cap, împreună cu Bridget, la cererile pe ton de comandă ale lui Anne și așteptam în casa aproape goală, sub norii mohorâți și amenințători ce se adunau deasupra noastră și auzind cum se apropie bubuitul înăbușit al tunetelor, să-i facem pe voie lui Anne.

Stăteam în casă de puțin timp, când, de niciunde parcă, veni un zgomot, un fel de bâzâit la început, ca un roi de albine nervoase. Dar, curând, deslușirăm și voci în acel bâzâit și apoi zgomotul unor picioare tropăind, și ne dădurăm seama că o mulțime de oameni se apropiau de conac. Veneau dinspre drumul îngust care lega satul cel mai apropiat, prin pădure, de terenurile din spatele casei, unde erau grajdurile și alte acareturi.

Regele nu era cu noi. Vâna în pădure încă din zorii zilei și luase mare parte din gărzi cu el. Doar câțiva mai rămăseseră să ne protejeze – deși sunt sigură că nimeni nu se gândise că am fi avut nevoie de protecție.

Pe măsură ce tropăitul pașilor și vocile furioase se apropiau, devenirăm din ce în ce mai neliniștite. Mulțimea părea ostilă și striga numele lui Anne. Se mai întâmplase ca londonezii să se adune în cete furioase și să profereze injurii la adresa lui Anne, manifestându-și susținerea pentru regina Caterina. Dar fuseseră

împrăştiaţi rapid de soldaţi înainte să ajungă destul de aproape de palat pentru a deveni o ameninţare.

Dar mulţimea aceasta părea mult mai mare şi mult mai zgomotoasă şi mai furioasă decât oricare alta. Şi eram foarte izolate, mult prea departe de confortul capitalei.

– Trebuie să ne ascundem în pivniţe, spuse Anne Cavecant, pe o voce tremurătoare şi speriată. Putem să ne ascundem în butoaiele cu făină.

Dar nu aveam timp de aşa ceva, mă gândii. Oare putem să ajungem pe acoperiş? Dar nu cunoşteam casa şi nu ştiam cum să urcăm pe ţigle.

– Afurisita de regină! Ea i-a trimis! se auzi vocea acuzatoare a lui Anne.

Anne avea o arbaletă micuţă pe care i-o dăruise Henric, un obiect minunat cu ornamente de aur bătut. Se afla printre lucrurile ei, aşteptând să fie luată la vânătoarea la care urma să-l însoţească pe rege mai târziu. Anne puse o săgeată în arbaletă şi se aşeză lângă fereastră.

– Mai bine nu face asta, o atenţionă Bridget pe Anne. Nu te arăta. Cu puţin noroc, regele va auzi hărmălaia şi se va întoarce cu restul soldaţilor.

Dar minutele treceau, minute lungi, grele, care păreau ore, şi regele nu se întorcea. Mulţimea se apropiase şi mai mult, mai zgomotoasă şi mai răsunătoare decât înainte, ca o furtună ameninţătoare, ale cărei sunete de rostogolesc în valuri aidoma bubuitului înăbuşit al unui tun. O gloată uriaşă de infanterişti îmbrăcaţi în fuste ni se dezvălui privirilor, cu feţele roşii şi ostile, înarmaţi cu beţe şi cuţite, furci şi cozi de mături, prăvălindu-se pe drumul dinspre casă.

– Sunt toate femei! spuse Anne Cavecant, uimită. Atât de multe femei!

Şi, într-adevăr, toate purtau fuste, multe aveau şi năframe pe cap, şi strigau „Târfo!“ „Destrăbălato!“ „Creatura Satanei!“. Îşi scuturau pumnii în aer cu putere.

Mă uitai mai atent. Pumnii aceia erau mari, iar braţele erau, şi ele, destul de vânjoase. Se părea că femeile acestea erau excepţional de înalte. Şi excepţional de lipsite de graţie. Îndesate şi robuste.

Erau bărbaţi! Evident, erau bărbaţi îmbrăcaţi în femei!

Intrigată, le privii pe celelalte.

– Sunt soldații împăratului, îmbrăcați în femei, și au venit să ne omoare pe toate! chițăi timida Margaret.

– Nan Bullen! Nan Bullen! Ieși afară, arată-te! Târfo!

Roiau în jurul clădirilor, făcând caii să necheze și să lovească din copite de teamă.

Numai de-ar veni regele odată! Mă gândii. Și apoi îmi dădui seama că poate și el era la fel de îngrozit ca noi. Ce puteau face el și cei câțiva soldați de pază împotriva unei mulțimi enorme de bărbați furioși, chiar dacă erau îmbrăcați în fuste?

– Repede! Bărcile!

Anne era cea care strigase, și o luă la fugă pe coridor spre scara lată care ducea la parter. Avea arbaleta cu ea și, chiar și așa, alerga cu o viteză care mă uimi. (Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă, era o dansatoare atât de sprintenă, până la urmă.) O urmarăm și curând soldații de pază o ajunseră din urmă și o luară înainte, pe ușa largă și pe pajiștea care ducea jos la râu, unde se afla un doc. Câteva bărci legate așteptau mărfurile. Barcagiii, văzându-ne alergând spre ei, desfăcură rapid bărcile și, când ajunserăm lângă ele, ne ajutară să urcăm.

– Duceți-ne pe celălalt mal! porunci Anne.

– Dar regele...

– E porunca regelui! strigă Anne. Duceți-ne acum!

Cu bărcile pline, bărbații se supuseră, vâslele plonjau și se afundau în apa întunecată a râului, luptând cu curenții și îndreptându-se spre malul opus. Și apoi, ca la o poruncă divină, se dezlănțui furtuna, și apa se revărsă din norii întunecați, udându-ne în timp ce ne țineam de marginile bărcilor care se legănau, iar strigătele și urletele mulțimii de pe mal se amestecară cu trosnetul și zgomotul făcute de fulgerul care reverbera în susul și în josul râului, înghițind orice zgomot, mai puțin bubuitul său grăbit și răsunător.

*

– E vremea să am și eu casa mea, îi spuse Anne pe un ton tăios regelui după întoarcerea noastră la Whitehall.

Eram, ca întotdeauna, în camerele reginei. Henric venise să o caute pe Anne, iar Anne, încă furioasă după evadarea din calea mulțimii amenințătoare, îl asaltă pe rege cu pretențiile ei. Regina Caterina era la ea în dormitor, departe de vocile ridicate.

– Vreau propriii mei soldaţi, spuse Anne. Cincizeci, chiar o sută. Două sute. Vreau să am propria armată!

– Aha! îmi spuse Bridget, pe un ton şoptit, pe care regele şi Anne nu îl auziră. Răzbunarea ciupercuţei!

– Nu pot să-ţi ofer o armată, scumpa mea, spunea regele, pe jumătate amuzat, pe jumătate iritat, dar mă voi asigura că paza ta e întărită. Şi o voi reduce la tăcere pe femeia aceea, dacă trebuie.

– Care femeie?

– Cea care a trimis mulţimea după tine. Cea căreia oamenii îi zic Călugăriţa din Kent.

Călugăriţa din Kent! Numele ei avea să fie curând pe buzele tuturor, se spunea că era o făcătoare de minuni şi avea darul profeţiei, dar, cel mai important, avea viziuni cu Fecioara Maria, prin care i se dădeau sfaturi pe care să le împărtăşească tuturor credincioşilor.

Această călugăriţă, Elizabeth Barton, o pustnică de la Sf. Agnes (unde era ţinută Cat), fusese cea care asmuţise mulţimea de oameni mânioşi împotriva lui Anne şi le spusese unde o puteau găsi. Avusese o viziune, susţinea ea, o viziune puternică, divină, în care Iisus era dus la cruce.

– L-a văzut pe Domnul Dumnezeul nostru, ne spuse Griffith Richards cu solemnitate.

Eram doar câteva lângă el când vorbise, dar acum se adunară mai mulţi oameni în jurul lui.

– L-a auzit vorbind. L-a văzut cu mâinile legate, cu o frânghie în jurul gâtului, târât de soldaţi nemiloşi spre muntele pe care avea să moară. În viziune, El i-a vorbit.

– Şi ce spunea El? întrebă timida Margaret, cu ochii măriţi.

– Spunea: „Păcatul regelui Henric m-a condus la moarte. Nu trebuie să mai păcătuiască. Trebuie să se lepede de femeia care l-a condus în păcat. Femeia aceea trebuie vânată ca o fiară sălbatică. Trebuie ucisă".

Auzindu-l pe aprod repetând cuvintele călugăriţei, nu putui să nu mă gândesc la nerăbdarea cu care voise să o arunce pe Anne prin ferestruica din camera reginei de la Greenwich. Îşi dorise ca ea să cadă în şanţul din afară şi să se înece – nu doar pentru că era bolnavă, ci din pricina spuselor Călugăriţei din Kent despre ea. Din cauză că Iisus o condamnase.

– A văzut cum s-a ridicat crucea şi cum s-au bătut cuiele în mâinile şi picioarele Domnului, continuă Richards. A fost

martoră la agonia pin care a trecut, la moartea lentă. A suferit enorm – și totul din cauza păcatelor regelui.

Cuvintele puternice ale aprodului pluteau în aer. Câteva zeci de oameni se adunaseră să-l asculte.

– Așadar, ai auzit-o pe călugăriță relatând viziunea? întrebai.

Richards încuviință.

– Mulți oameni merg la Sf. Agnes să o asculte; și nu numai s-o asculte, ci să urmeze poruncile divine pe care le transmite. Fapte miraculoase au loc în mănăstire. Sunt statui care plâng și voci nepământene care bocesc. Fără îndoială că această călugăriță e adevărata voce a lui Dumnezeu.

Această credință care se răspândea, că femeia chiar auzea vocea Domnului, era un lucru deopotrivă extraordinar și alarmant.

Anne era îngrozită.

– Înțelegi, îi spuse ea iar și iar regelui Henric, trebuie să am casa mea și gardienii mei. Această Călugăriță din Kent e dușmanul meu și vrea să mă omoare. I-a trimis pe sălbaticii aceia în fuste, cu furcile și cuțitele lor, să mă omoare pe mine și pe cei care erau cu mine.

Regele nu răspunse, doar încuviință, răsucindu-și unul dintre inele pe deget, un tic pe care-l avea de obicei când era neliniștit, observasem.

– Dacă e pe cât de puternică se povestește, o armată întreagă s-ar putea să nu fie îndeajuns să-i țină piept. Forța divină e mult mai puternică decât a unei armate pământene.

Regele păru resemnat, ca și cum ar fi realizat că era o prostie să încerce să se pună cu voința divină. Cu toate acestea, dublă garda palatului, apoi o triplă. Îi puse la dispoziție lui Anne o duzină de soldați de pază. Și, în plus, o chemă cu șiretenie pe călugăriță la el, sub pretextul că avea nevoie de rugăciunile ei.

Intenționasem să fac o vizită la mănăstirea Sf. Agnes pentru a o vedea pe Cat, iar acum, că cea mai cunoscută soră din mănăstire atrăgea atât de mulți admiratori și suporteri, mă gândii să merg nu ca membră a unei case regale, ci în pelerinaj. Împrumutai o rochie simplă, din pânză aspră, de la una dintre servitoarele din bucătărie și peste ea îmbrăcai o mantie lungă și gri, cum poartă pelerinii atunci când vizitează altarul Sf. Thomas de la Canterbury sau alte locuri sfinte. Cu capul și mare parte din chip acoperite de gluga simplă a mantiei și fără nici un fel de

bijuterii sau accesorii fine pe care le purtam de obicei ca o domnişoară de la curte, nu ieşeam în evidenţă şi nu mă diferenţiam de ceilalţi care mergeau călare sau pe jos pe drumul prăfuit ce ducea în sud spre coastă. Călăream un cal pe care nu ai fi dat foarte mult şi rândaşul care mă însoţea avea un cal la fel de modest.

În timp ce călăream, auzirăm frânturi de conversaţie.

– E o făcătoare de minuni. Se roagă pentru oamenii bolnavi şi ei se însănătoşesc.

– A ridicat un bărbat din morţi.

– Nu! Doar Domnul poate face asta!

– Domnul şi Călugăriţa.

– Se spune că a fost o fată săracă. O servitoare. Aproape că a murit de varicelă, sau de ciumă. Dar Fecioara Maria a venit la ea şi a vindecat-o. De atunci a avut mereu viziuni.

– Regelui îi e teamă de ea. Vrea o soţie nouă, dar Călugăriţa spune că nu ar trebui să îşi ia una. Dacă se căsătoreşte cu altcineva, are să moară. Trebuie să rămână cu buna noastră regină Caterina.

– Călugăriţa se poate ruga pentru un miracol. Regina Caterina va da naştere unui fiu puternic, care să devină rege.

– Ăsta chiar că ar fi un miracol. La fel ca Sara în Biblie. Era o femeie bătrână, trecută de vârsta la care ar fi putut da naştere unui copil. Dar Domnul i-a trimis fii puternici.

Torentul de vorbe era nesecat, unii călători cântau, alţii se rugau cu voce tare. Mă uitai în jur la pelerinii de lângă mine şi mă întrebai dacă printre ei nu se aflau cumva şi bărbaţii care se dăduseră drept femei şi ne urmăriseră pe noi şi pe Anne? Oare Călugăriţa din Kent chiar avea puterea de a transforma pelerini în asasini?

Cu astfel de gânduri tulburătoare, intrai pe domeniul mănăstirii şi mă alăturai mulţimii enorme care se adunase acolo. O călugăriţă îmi oferi un pahar cu apă din fântână. Băui cu nesaţ şi îmi ştersei faţa prăfuită. Călugăriţa zâmbi, privindu-mă. Zâmbetul ei era bun şi sincer, şi îi mulţumii.

După ce dădui rândaşului hăţurile calului, mă apropiai de ceilalţi şi fui condusă înăuntru, prin uşile duble, spre o sală de primire şi apoi într-o încăpere specială în care se aflau doar hainele ponosite ale unei femei întinse pe un pat jos, haine de un verde puternic, dar care se decolorase în timp, lipsite de formă. Toţi cei

din jurul meu îngenunchează și se închinară în fața acestor straie și le urmai exemplul.

Auzii o femeie spunând:

– Asta a purtat când a văzut-o prima dată pe Fecioară.

În alte camere se aflau obiecte similare: cartea de rugăciuni a Călugăriței, batista ei, o mănușă destul de murdară. Nimănui nu îi era permis să atingă obiectele, doar să îngenuncheze în semn de adorație față de ele.

– Dar nu e o sfântă, auzii pe cineva spunând în șoaptă.

– Va fi, veni răspunsul. Toate lucrurile acestea vor fi sfinte într-o bună zi.

În camera cea mare plină de lumânări, în care se afla un nou altar – un altar care, se spunea, atrăgea pelerini care veneau și din Exeter sau Thetford –, oamenii se luptau pentru a-și face loc, cărând în spate bolnavi și muribunzi pe care îi așezau în fața altarului strălucitor. Pruncii plângeau, suferinzii gemeau, iar statuile sfinților și cea a Fecioarei Maria priveau în jos, cu expresii de compasiune blândă întipărite pe chipurile lor de lemn.

În timp ce stăteam în pragul ușii, văzui o siluetă micuță plimbându-se printre bolnavi. O femeie, una care nu se deosebea prin nimic, scundă și destul de voinică, care îi atingea pe oameni în timp ce trecea pe lângă ei. Buzele ei se mișcau, dar era atât de multă rumoare în cameră, că nu puteam desluși ce spunea. Văzui oameni care se ridicau să îi atingă hainele și apoi îmi dădui seama că acestea semănau foarte mult cu cele din prima cameră. Știui atunci că ea era Călugărița care avea grijă de cei bolnavi.

Curând, mulțimea păru să se împartă, pentru a face loc Călugăriței să iasă din cameră.

– Acum se duce să se roage. Vine din nou spre seară să îi întâlnească pe oameni.

Mă odihnii apoi, întinzându-mă pe jos în mijlocul celorlalți, pe podeaua de piatră, gândindu-mă că acesta era cel mai tare pat în care dormisem. Cu toate acestea, se potrivea, pentru că în afara altarului aurit, totul în mănăstire era sobru și auster. Unele mănăstiri erau luxoase, nu și Sf. Agnes.

Mă trezii în zăngănitul clopotelor. Oamenii din jurul meu se trezeau și ei. Mersei în capelă, unde, față de mica scenă zgomotoasă din camera altarului, domnea o tăcere solemnă. O ușiță se deschise într-o parte a camerei și Călugărița intră, îmbrăcată la fel ca înainte și urmată de un grup de însoțitoare în robe lungi

şi albe de genul celor purtate de cei dedicaţi vieţii monahale. Le observai chipurile. Una dintre ele îmi părea cunoscută. Mă uitai mai cu atenţie.

Era Cat.

Mă holbai la ea. Oare mă înşelam? Dar nu, era adevărat. Cat, cumnata mea, purta o robă lungă, albă şi arăta mult mai sănătoasă şi mai bine hrănită decât ultima oară când o văzusem.

Cat! vrui să o strig, dar nu îndrăznii. Continuai să privesc, împreună cu ceilalţi, cum Călugăriţa păşi în faţă şi începu să vorbească, cu o voce suavă şi cu un zâmbet radios. Peste mulţimea nerăbdătoare se aşternu linişte, în timp ce cuvintele ei ne atingeau, şi simţii – sau aşa am crezut – o mişcare uşoară în aer, o respiraţie, un vânt uşor al divinităţii.

CAPITOLUL 11

– Diavolul se află printre noi!

O voce puternică, ieşind din pieptul îngust unei femei atât de micuţe.

– Se foloseşte de pofta trupească a regelui ca să ducă întreaga Anglie la pierzanie!

Cuvintele pline de însufleţire ale Călugăriţei fură primite cu murmure aprobatoare. Oamenii dădeau din cap şi îşi făcea cruce când auzeau că este pomenit diavolul.

– O femeie care poartă însemnul diavolului!

Călugăriţa ridică o mână şi o întoarse spre toţi.

– Eu am cinci degete. Şi voi la fel. Dar această femeie, această femeie vicleană are şase! Diavolul i-a dat un al şaselea deget ca să arate că ea îi aparţine.

Femeia de lângă mine se cutremură şi simţii cum o groază evidentă îi străbătu pe toţi cei din jurul meu. Vorbeşte despre Anne, mă gândii. Nu un demon, doar o femeie. O femeie cu un deget despicat.

– O luptă are loc acum, spunea Călugăriţa. O luptă strânsă care se dă între forţele luminii şi cele ale întunericului. Soarta sufletelor Angliei se va decide în această luptă. E profeţit în Biblie. Trăim în vremurile pe care Sf. Ioan le-a descris în Apocalipsă. A văzut toate acest lucruri cu mulţi ani în urmă. A ştiut care va fi rezultatul luptei.

– Spune-ne, spune-ne, îi auzii pe oameni cerând.

Privii în jurul meu şi văzui chipuri neliniştite, ochi temători. Cereau răspunsuri la frica pe care o simţeau, cereau să ştie cum avea să se sfârşească nesiguranţa îngrozitoare care îi mistuia. Le împărtăşeam temerea, dar nu şi disperarea pe care o văzui în privirile lor speriate, în vocile tremurânde.

– Depinde de voi. De noi. Suntem războinicii lui Dumnezeu. Dacă vom lupta bine, vom câştiga. Domnul va învinge şi diavolul va fi trimis înapoi în iad.

Făcu o pauză după care continuă:

– Fecioara mi-a arătat această mare bătălie care se va da. Cea mai mare dintre bătălii, cea în care pământul va fi azvârlit în mare şi armatele întunericului vor fi distruse complet. Fecioara mi-a arătat viitorul, adăugă ea, cu chipul radiind. În viitor voi fi fericită, aşa cum veţi fi toţi. Dar până atunci avem de trecut vremuri care ne pun la încercare. Vom fi cu toţii puşi la încercare. Nici unul nu va scăpa, nici unul.

Se opri, scuturând din cap, ca şi cum ar fi încercat să iasă din transa viziunii. Şi apoi spuse ceva ciudat.

– Am văzut o corabie, spuse ea. Corabia purta un bărbat, un bărbat trimis de Dumnezeu s-o ajute pe regina Caterina. A venit printre noi. Le va îmblânzi pe viperele de la curte. Curtea nu e nimic altceva decât un cuib de vipere.

Ultimele cuvinte erau în contradicţie cu prima parte a mesajului ei, mi se păru. În loc să facă parte dintr-un mesaj cu caracter general, acestea erau foarte precise, vizând un anume bărbat, care venise la curtea regelui de curând. Nu avui nici o îndoială că femeia vorbea de Eustace Chapuys, ambasadorul imperial, trimis de împărat să-i reprezinte interesele şi să o ajute pe regină. Nu doar că ştiam cine era ambasadorul Chapuys, dar îl şi văzusem deseori, pentru că o vizita pe regină şi ea mă ruga uneori să rămân şi să fiu prezentă la discuţiile lor.

Regina îl întâmpina cu bucurie pe ambasador şi aprecia eforturile lui de a o ajuta în problemele generate de procesul de anulare, dar ştiam că o tulbura. Ambasadorul nu era pios, şi ştiam că regina prefera ca oamenii din jurul ei să aibă o credinţă puternică. În plus, Chapuys era un savoyard cu trăsături dure, dizgraţios, isteţ precum fratele meu şi cardinalul Wolsey şi, chiar dacă regina era de părere că isteţimea lui era reconfortantă – pentru că ambasadorul înţelegea situaţia ei şi avea o multitudine de sugestii în această privinţă –, nu-i plăceau italienii şi nu avea încredere în ei. Trebuie să recunosc că aveam aceleaşi prejudecăţi ca şi ea. Mi se părea că ambasadorul era elocvent, dar nu era demn de încredere. Era iscusit la vorbă, dar nu te puteai încrede în cuvintele lui.

Şi acum, Călugăriţa le spunea susţinătorilor săi că ambasadorul Chapuys era un trimis al lui Dumnezeu.

Încercai să-mi amintesc când auzisem pentru prima dată de Călugăriţa din Kent şi îmi dădui seama că se întâmplase chiar în vremea când cardinalul Campeggio părăsea Anglia şi se întorcea la Roma. Exact atunci când curtea papală fusese dizolvată, eşuând în acordarea sentinţei pe care regele fusese atât de nerăbdător să o primească: aceea că mariajul regal nu era de fapt un mariaj. Ambasadorul Chapuys ajunsese în Anglia în acea perioadă.

Oare viziunile Călugăriţei începuseră exact în momentul în care nevoia de sprijin a reginei crescuse? Când regina avea nevoie ca rivala ei, Anne Boleyn, să fie calomniată?

Îi adresai aceleaşi întrebări şi lui Cat, mai târziu în acea după-amiază, după ce Călugăriţa îşi încheiase mesajul şi pelerinii părăseau capela. Cele nouă femei îmbrăcate în alb, care formau suita Călugăriţei – şi din care făcea parte şi Cat –, alcătuiră un şir şi intrară într-o cameră alăturată, iar eu le urmai. Nimeni nu mă opri, nimeni nu-mi puse întrebări.

Mersei spre Cat şi o sărutai, spunându-i cât de fericită eram să o văd. Ea mă sărută şi mă îmbrăţişă, apoi, luându-mă de mână, mă trase rapid deoparte.

– Totul s-a schimbat, Jane, îmi spuse Cat, pe un ton şoptit şi uitându-se spre un grup mic de preoţi, care supravegheau orice mişcare. Precum vezi, nu mai sunt prizonieră. Călugăriţa mă protejează. Îi sunt folositoare şi slujesc şi cauza reginei. Ştiu lucruri despre familie – familia ta care a fost odată şi a mea –, pe care ambasadorul Chapuys vrea să le afle. Cât timp vrea să-l ajut – şi s-o ajut pe regină –, nu voi mai pune piciorul în celula aceea oribilă.

Cat vorbise cu însufleţire, dar când menţionă celula, pentru o clipă, păru tristă. Cât de groaznică trebuie să fi fost suferinţa ei, mă gândii, închisă în celulă, nefiindu-i permis să vadă pe nimeni şi crezând că avea să rămână pentru tot restul zilelor prizonieră în aceeaşi cameră sumbră, cu pereţi din piatră. Dar ştiam şi că aveam s-o fac să sufere din nou.

– Cat, vorbii, dorindu-mi să nu fi fost nevoie să-i spun, am nişte veşti dureroase.

Trăsăturile chipului ei deveniră dintr-odată înceţoşate şi încuviinţă cu tristeţe.

– Despre scumpul meu John. Da, ştiu că se află lângă îngeri acum. Mi-a spus Călugăriţa.

– Dar foarte puţini ştiau despre asta. Cum a aflat?

– E un profet adevărat, Jane. A ştiut când a murit şi m-a anunţat cu foarte multă blândeţe.

– Am încercat să fac tot ce mi-a stat în putinţă pentru el şi pentru Henry. Will i-a dus departe când sudoarea a izbucnit la Croydon.

– Ştiu. Sunt recunoscătoare, Jane, pentru tot ce ai făcut pentru băieţii mei – şi tu, şi Will. Nu i-ai abandonat. Fără tine, ar fi murit amândoi, poate.

– Cel puţin Henry o duce bine, spusei. Am impresia ca e mai mare şi mai puternic de fiecare dată când îl văd. Şi trage cu arcul mai bine decât băieţii care au de două ori vârsta lui. Will crede că are să fie un războinic într-o bună zi.

Îi povestii lui Cat despre Henry şi despre familia cu care trăia, despre cât de impresionant era, cât de isteţ şi hotărât. Cat zâmbi.

– Îi voi scrie. Poţi să te asiguri că scrisorile mele ajung la el?

Încuviinţai.

În timp ce vorbeam despre tot ce văzusem în acea zi, despre suspiciunile mele legate de revelaţiile Călugăriţei şi despre sosirea ambasadorului Chapuys, văzui cum Cat continua să-şi ţină privirea aţintită asupra preoţilor în robe negre, care roiau în jurul Călugăriţei şi al slujnicelor ei. Erau în jur de jumătate de duzină, oameni destul de tineri, nu preoţi bătrâni şi venerabili, ci bărbaţi plini de energie care vorbeau pe voci exaltate. Nu mă putui abţine să nu prind frânturi din conversaţia lor – şi înţelesei că vorbeau în spaniolă. În cele din urmă, unul dintre ei, un bărbat cu părul închis la culoare şi chipeş, se apropie de noi.

– Jane, dumnealui e părintele Bartolomeu. A sosit odată cu ambasadorul Chapuys. Stă aici, la mănăstire.

– Deocamdată, spuse preotul, întorcându-şi ochii negri şi curioşi spre mine. Iar tu eşti sora lui Catherine, care o serveşte pe regină.

Încuviinţai.

– Sunt, deşi fratele meu Edward nu ar spune asta.

– Ştiu ce s-a petrecut în familie, spuse preotul. Am auzit despre separare. Fratele tău, dacă pot spune asta, încalcă legile Domnului şi ale Bisericii.

Nu știui ce să răspund la asta, așa că tăcui. Preotul continuă să mă privească, parcă așteptând un răspuns.

– Sper că nu faci parte dintre cei care citesc cărți blasfematoare luterane și care se gândesc să provoace puterea Tatălui Sfânt. În Spania, astfel de oameni primesc cele mai aspre pedepse.

Mă uitai la Cat. De ce îmi punea preotul astfel de întrebări? Îmi amintii poveștile pe care le auzisem de la doamnele de onoare spaniole ale reginei, despre felul în care ereticii erau torturați în Spania, erau arși de vii sau li se smulgeau membrele cu ajutorul unor mașinării groaznice, până când urlau de durere. Auzisem de Biroul Sfânt, curtea bisericească ce se ocupa de condamnarea oamenilor la morți oribile. Dar cu siguranță că astfel de investigații ale unor greșeli religioase nu aveau nimic de-a face cu mine – sau mă înșelam? Pentru că, dacă aș fi fost interogată, ar fi trebuit să recunosc că la curtea regală se citeau într-adevăr cărți luterane și că, din curiozitate, îmi aruncasem un ochi peste ele.

Eram curioasă să citesc ce le spunea fostul călugăr Martin Luther adepților săi, în ce măsură povețele sale se deosebeau de cele ale papei și ale bisericii Sf. Petru. Biserica Romei.

Auzisem deseori că mulți erudiți respectau scrierile lui Luther, pentru că erau fondate pe învățături solide și aprofundate, dar și pe înalte standarde morale. Cu toate acestea, scrierile lui erau condamnate, cărțile, arse, pentru că reprezentau munca insidioasă și periculoasă a diavolului. Din câte îmi dădeam seama, aceste cărți scoteau la lumină practici corupte din interiorul Bisericii și dădeau în vileag modul în care se făcea profit din iertarea păcatelor (și această expunere mi se părea nobilă și morală), proferând încrederea nepervertită și spirituală în mila divină.

Dacă acestea erau preceptele luterane, mă gândii în sinea mea, atunci era un soi de creștinism pe care aș fi putut să-l accept. Dar nu eram teolog și poate că se aflau și învățături periculoase ascunse printre noile doctrine interesante. Poate că era nevoie de o minte mult mai subtilă și mai instruită ca să afle unde se găsea adevărul.

Știam că nu eram singura care considera învățăturile fostului călugăr Martin Luther interesante. Printre alții, Anne și fratele ei George citeau scrieri luterane, și chiar și regele Henric se familiarizase cu sfaturile călugărului renegat. Le condamna, desigur, dar cel puțin le citise înainte de a o face. Poate că simplul fapt

că eram un membru al casei regale mă făcea să devin ținta suspiciunilor preotului cu sprâncene negre.

– Vă asigur că nu sunt o adeptă a lui Luther, îi spusei părintelui Bartolomeu. Regina Caterina poate garanta pentru credința mea devotată în biserica Romei.

– Ah! Dar până și faptul că ai folosit expresia „biserica Romei" aruncă suspiciuni asupra ta, domnișoară Jane. Nu există o biserică a Romei și o biserică a lui Luther. Există o singură și adevărată, apostolică biserică sfântă, condusă de Sanctitatea Sa.

– Îmi voi alege cuvintele cu mai multă atenție, spusei și făcui o mică reverență.

– Jane, spuse Cat, trebuie să vorbim din nou. Am atâtea să-ți spun. Dacă stai până mâine, îți dau și o scrisoare pentru Henry.

Cat mă sărută pe obraz și se îndepărtă urmată de preot, spre ușurarea mea.

Soarele călduț de primăvară strălucea deasupra conacului Chevering, moșia familiei Dormer, în ziua în care sora lui Will, Margery, se căsători cu verișorul tatălui meu, Godfrey Seymour, și cele două familii fură în mod oficial unite.

Margery îmi ceruse să fiu una dintre domnișoarele de onoare, iar Will îl ajutase pe mire, care era emoționat și al cărui pieptar cusut cu fir de aur strălucea în lumina soarelui.

Relațiile dintre cele două familii se dezghețaseră brusc, o schimbare care se datora avansării rapide a lui Ned în serviciul regelui și nerăbdării celor din familia Dormer de a profita de pe urma succesului său. Festivitățile din acea zi erau un semn al unei noi călduri și afinități, iar prezența mea la nuntă spunea multe, eram conștientă de asta.

Familiile noastre fuseseră vecine și prietene de când mă știam; doar descoperirea faptului că tatăl meu și Margery fuseseră împreună cauzase brusca și aparent ireconciliabila ruptură dintre ele. Dar când Ned îl abordase pe tatăl lui Will, Arthur Dormer, oferindu-i poziția de ajutor de majordom la cofetăria curții pentru treizeci de lire pe an, și îi promisese și că în viitorul apropiat, avea să-l ajute să devină ușier la Curtea de Protecție și Posesiuni, Arthur acceptase imediat și se oferise să amelioreze relațiile dintre familii.

– La urma urmei, nu e ca și cum tatăl tău se mai poate ascunde în dulap cu alte fiice de-ale mele, nu-i așa? îmi reproduse Ned

spusele lui Arthur. Guta îl ține la pat tot timpul acum... singur. Am dreptate?

Ned îi confirmă că, într-adevăr, tatăl nostru suferea de gută și abia se mai putea deplasa. Zilele lui de seducție și de adulter se încheiaseră.

– Iar Margery a mea are nevoie de un soț. Ce spui de verișorul tău, Godfrey, cel căruia i-a murit soția? Nu e un Adonis, dar e un vânător bun și e destul de înstărit. Crezi că ar lua-o?

Modul în care Ned îl imita pe Arthur Dormer mă făcea să râd. Uneori era grozav de amuzant dacă voia. Când îi imita pe cei mai importanți oameni de la curte, era extraordinar. Îndrăznea să-l imite până și pe rege – în cercuri de încredere, bineînțeles. Dar rareori era binedispus, se afundase și mai tare în muncă după moartea cardinalului Wolsey și fusese numit în poziția mult râvnită de șambelan al regelui. În plus, deseori se afla în compania noii puteri de la curte, Thomas Cromwell. Știam că Ned se vedea succesorul lui Cromwell. Mâna dreaptă a regelui. Poate chiar și în poziția de cancelar al regatului.

Dansai cu Will fără rețineri la nuntă și băui din berea de țară aflată din belșug. Când se înseră, Will mă ajută să urc într-o căruță și mă conduse pe câmpurile proaspete, pline de flori abia îmbobocite. Întinse o pătură și perne pe podeaua de lemn a căruței și se așeză, făcându-mi semn să mă întind lângă el. Mă cuibării în brațele lui călduroase.

În orele care urmară, cu greu rezistarăm să nu facem dragoste. Sărutări lungi și pasionale, mângâieri care îmi tăiau respirația și care-l sufocau pe Will de dorință; pe acestea ni le îngăduirăm, în timp ce noaptea luă locul amurgului și cerul se spuzi cu stele strălucitoare, dar ne abținurăm să mergem mai departe. Păstram acel moment pentru noaptea nunții noastre.

– Curând, Jane, curând, spuse Will. Viața pe care am sperat să o făurim împreună e la un pas acum. Curând va fi nunta noastră... și apoi, ah, apoi va veni noaptea nunții.

Will nu pierduse timpul și vorbise cu tatăl lui despre dorința noastră de a ne căsători, primind asigurări că familia Dormer nu avea să ne stea în cale. Într-adevăr, situația se schimbase atât de radical, încât Arthur Dormer spera acum ca nunta noastră să aibă loc cât mai repede. După ce aveam să ne căsătorim, Arthur se aștepta să i se ofere poziții și mai impresionante la curte. Și odată

cu acestea, spunea el, avea să vină și șansa lui de a achiziționa o moșie mai mare decât conacul Chevering.

– Casa asta îți va aparține ție, Will, spusese Arthur Dormer. Imediat ce îmi voi permite să cumpăr o moșie mai mare aproape de capitală, una mai potrivită pentru un curtean de rang inferior la cofetăria curții... sau, desigur, pentru orice altă poziție mi s-ar putea oferi.

– Deci vei deveni un fermier nobil, Will, îi spusei, pe jumătate tachinându-l. Iar eu voi învăța să tund oi și să plantez flori, și să-i ajut pe săteni când vor avea nevoie de mine, în timp ce tu te vei ocupa de îmbunătățirea rasei vacilor noastre și te vei asigura că administratorul își face treaba.

– Și cel mai important e că vom avea familia noastră. Vom lăsa curtea în spate.

Will îmi luă mâna și o ridică la buze.

– Suntem de acord, Jane? întrebă el cu gingășie. Facem lucrul acesta?

Mă uitai la el, la chipul iubitor și copilăresc, la părul blond ciufulit și ochii albaștri plini de căldură. Îmi era atât de drag în acel moment. Încuviințai.

– Da, scumpul meu Will, da.

Domnul Skut se arătă încântat din cale-afară când fu chemat înapoi, în camerele reginei, la cererea mea. Își frecă mâinile, entuziasmat.

– Ah, domnișoară Seymour, spuse el, cu un zâmbet larg pe chip, pot spera că a venit timpul să terminăm frumoasa rochie? Se va anunța vreo logodnă curând?

– Da, în sfârșit. Sper că rochia poate fi modificată ca să-i vină unei mirese puțin mai în vârstă, mai trecută prin viață.

El făcu un semn către asistenți și aceștia aduseră coșurile cu pânze și începură să le despacheteze.

– Bineînțeles că trebuie să modificăm corsajul și mânecile după ultima modă. Și poate că ar trebui să împodobim altfel decolteul și să ajustăm jupoanele. De când Lady Anne a devenit centrul atenției și garderoba ei atrage multe priviri, toate doamnele de la curte trebuie să urmeze moda franțuzească. Asta înseamnă că trebuie să fie în ton cu moda domnișoarei Anne.

Eram perfect conștientă de faptul că domnul Skut avea dreptate. Influența lui Anne asupra modei rochiilor era importantă și – de

mult credeam asta – destul de inoportună. Își schimba rochiile de trei sau patru ori pe zi, și ne cerea tuturor să-i urmăm exemplul. Și nu numai că le schimba des, dar schimba și modelul, accesoriile, culorile. Era imposibil să ții pasul cu gusturile ei capricioase. Într-o zi, o puse pe croitoreasa domnului Skut să coasă ghinde de aur pe jupoane, cât mai repede, iar a doua zi acestea erau rupte și înlocuite cu găitane strălucitoare. În mânecile bufante se brodau numele adevăratelor iubiri, iar imediat după aceea fâșii de mătase neagră sau satin de Bruges le luau locul.

Era amețitor, și excesiv, după părerea mea. Anne își ocupa timpul cu obsesiile ei pentru toalete, căci altfel, ar fi fost subjugată de temeri. Le dădea ordine celorlalți pentru a uita că ea însăși era supusa regelui, a rudelor ei, a oamenilor ostili din anturajul regelui. Simțeam că începeam s-o înțeleg destul de bine. Dar asta nu mă făcea să o simpatizez, ba chiar îmi displăcea și mai tare, trebuie să recunosc.

Domnul Skut se ocupa de modificarea corsajului și a mânecilor frumoasei mele rochii de mireasă, în timp ce acestea din urmă erau întinse și jupoanele de satin crem erau răspândite între două banchete sculptate. Domnul Skut băgă mâna într-un coș și ridică o fâșie de dantelă delicată. O puse peste satin și scutură din cap.

– Prea galbenă.

Căută iar în coș și scoase mai multe mostre de dantelă, dar nici una nu-i fu pe plac.

– Poate asta căutați.

Auzirăm vocea răsunătoare, melodioasă a regelui – o voce pe care o auzisem de atâtea ori ridicată în toiul unei certe furioase, încât mă uimi să o aud acum într-o tonalitate atât de plăcută.

Intrase în cameră ținând în mână o bucată de pânză argintată, venețiană, cusută minuțios cu fir metalic. Domnul Skut și asistenții săi făcură o plecăciune adâncă în fața lui.

Eu făcui o reverență, și în același timp icnii ușor.

– Cât de frumos! spusei. Dar cu siguranță că ar trebui păstrată pentru unul dintre pieptarele de catifea ale Maiestății Voastre, sau ca să împodobească o pereche de ciorapi argintii...

– Mai sunt destule, răspunse regele Henric. Cred că nava care a adus această pânză a mai adus încă vreo douăzeci sau treizeci de cutii la fel. Și destul argint cât să cumpere și să vândă mare parte dintre palatele mele, adăugă el cu glas scăzut.

– E din Veneţia?

Auzisem că unele dintre cele mai fine pânzeturi argintate se făceau în Veneţia.

– Da, dar argintul e din minele din Alta Peru, din America, iar minele aparţin nepotului soţiei mele, Carol. Am venit să vorbesc cu ea despre aceste mine.

Rostind aceste cuvinte, vocea i se înăspri şi aruncă bucata de pânză din mână, îndreptându-se spre uşa dormitorului reginei. Ridicai rapid fâşiile strălucitoare, ca din piele de şarpe.

– În loc de dantelă, nu am putea împodobi decolteul corsajului cu asta? îl întrebai pe domnul Skut, ţinând în mână pânza ţesută.

– Nu se obişnuieşte ca rochiile de mireasă să fie împodobite cu astfel de ornamente, începu croitorul. Apoi adăugă rapid: Dar dacă regele recomandă...

Înmânai pânza unuia dintre asistenţii săi, care începu să o măsoare.

– Vom avea nevoie de mai multă, spuse domnul Skut.

– Şi veţi primi mai multă, fură ultimele cuvinte ale regelui, după care ieşi din cameră, căutându-şi soţia.

CAPITOLUL 12

– Aici, micuţule Pourquoi. Aici, micuţule.

Anne trecea dintr-o cameră în alta în apartamentele ei, strigând şi fluierând. Câinele ei de companie preferat era de negăsit.

– Cineva l-a furat, sunt sigură! plânse ea, devenind din ce în ce mai exasperată şi mai irascibilă, în timp ce căuta şi striga înnebunită. Cineva care mă urăşte!

Nu avea nici un rost să-i amintim că Pourquoi mai fugise de de zeci de ori, fiind o creatură plină de energie, care încerca mereu să evadeze, şi că fusese găsit întotdeauna.

– Jane! Anne! Bridget! Ajutaţi-mă!

Ne supuserăm şi ne împărţirăm în camerele învecinate, strigând câinele, bătând din palme şi fluierând. O văzui pe Bridget ridicând din sprâncene şi zâmbind, ca şi când ar fi spus că nu avem încotro decât să îi facem pe plac.

Noi nu mai făceam parte din suita restrânsă a reginei Caterina. Eu, Anne Cavecant, Bridget şi alte douăsprezece fete care o slujiseră pe regină erau acum în slujba domnişoarei Anne Boleyn, care primise în sfârşit ce voia, după insistenţele sale atât de zgomotoase că avea nevoie de propria casă şi de propriul personal. Regele îi îndeplinise dorinţa – în parte, eram sigură – ca să o umilească pe regina Caterina, care stăruia cu îndârjire să-şi păstreze drepturile maritale, bizuindu-se pe protecţia nepotului ei.

De multe ori mă simţeam ca o minge aruncată de la un jucător la altul, în cadrul unui joc fără sfârşit. Serviciile mele, şi ale celorlalte femei, erau la cheremul unor valuri schimbătoare ale puterii. Câteodată regina părea să câştige, alteori Anne. Dar, în momentul de faţă, o slujeam pe Anne şi, astfel, era de datoria noastră să o ajutăm să-l găsească pe Pourquoi.

Tot strigând şi fluierând, intrai în camera micuţă ce dădea spre grădina privată. La una dintre ferestre lucra un muncitor

care îndepărta cu atenție o bucată din sticla decorativă. Se aplecă și își trecu degetele lungi cu delicatețe peste suprafața fragilă. Plăcuța ce purta emblema reginei Caterina era înlocuită cu o alta pe care se afla șoimul alb al lui Anne.

Bărbatul se întoarse spre mine când intrai în cameră. Privirea lui era liniștită, sinceră, și plină de admirație. Ochii lui cafenii emanau căldură. Zâmbi.

– *Mademoiselle*, spuse el, cu o voce la fel de caldă și plăcută precum privirea sa.

Era înalt și zvelt, solid și cu mușchi puternici de muncitor care se conturau pe sub salopeta de lucru.

De îndată ce vorbi, mă simții atrasă de el, fermecată și uimită de sunet. Deși era un muncitor de rând, doar un geamgiu, chiar dacă unul priceput, iar eu o fiică de gentilom, nu simții nici o barieră între noi. Făcui un pas spre el, apoi încă unul, și îi zâmbii și eu.

– Ai văzut un câine mic?

Percepui în vocea mea o blândețe neobișnuită.

– Nu, *mademoiselle*. Dar, dacă îl văd, vin să vă spun.

În camerele lui Anne se aflau zeci de muncitori care reparau sau îmbunătățeau ceva. Zidari, tâmplari, dulgheri, zugravi. Ne înconjurau zgomote de ciocane, de răzuire și urlete. Cu toate acestea, avui impresia că hărmălaia încetă brusc. Nu o mai auzeam acum. Eram mulțumită să rămân locului și să mă uit în ochii cafenii, binevoitori ai bărbatului.

– Pot să vă deranjez pentru o gură de apă, *mademoiselle*?

Avea un anumit accent. Vocea lui era blândă, melodioasă. Buimacă, mă întorsei și mersei în dormitorul lui Anne. Lângă patul ei se afla o carafă de vin îndoit cu apă. Turnai o cupă plină și o dusei geamgiului. O bău cu nesaț, dintr-o înghițitură, și apoi își șterse gura cu mâna. Îl privii bând, admirându-i gâtul, transpirația care i se prelingea pe pomeți, pe brațe și pe mâini, părul negru care îi cădea în valuri pe umeri.

Mâinile noastre se atinseră când luai cupa întinsă de el. Din nou observai degetele lui lungi și subțiri. Nici unul din noi nu se retrase la atingerea ușoară. Mâna lui era aspră. Simții cum degetele mi se încălzeau în locul în care le apăsau pe ale lui. Căldură, și o dorință pe care nu o mai încercasem vreodată.

După o clipă care îmi păru mult mai lungă, îmi retrăsei cu ezitare mâna și îl auzii pe geamgiu zicând:

– Uneori îmi uit uneltele și trebuie să mă întorc după ele noaptea târziu. Dacă s-ar mai întâmpla asta, te-aș găsi în curte?

Nu stătui pe gânduri.

– Da, spusei și, după ce îi aruncai un zâmbet, plecai.

Încă amețită după cele întâmplate, reluai căutarea cățelușului lui Anne, care fu, în cele din urmă, găsit sub scaunul de rugăciune al reginei, ascunzându-se de preotul pe care-l întâlnisem la Sf. Agnes, părintele Bartolomeu.

– Pleacă de lângă câinele meu! țipă Anne când intrarăm în apartamentele reginei.

Întreaga echipă de căutare mersese acolo la porunca lui Anne, după ce Griffith Richards trimisese vorbă că Pourquoi se îndreptase spre apartamentul reginei.

Preotul, îmbrăcat într-o robă neagră, lovea cu cizmele lui oribile spațiul de sub scaunul de rugăciune, acolo unde Pourquoi, schelălăind, încercase să se ascundă. Când preotul auzi porunca lui Anne, ridică privirea spre ea – o privire atipică pentru un preot – și continuă să lovească și mai puternic.

Nu suport să văd animale lovite sau maltratate, așa că mă dusei spre scaun și, abia reușind să evit cizmele amenințătoare, băgai mâna sub el și scosei câinele care tremura. I-l dădui lui Anne care îl smulse din brațele mele și fugi din cameră.

Părintele Bartolomeu se holba la mine. Mă ridicai în picioare, împleticindu-mă din cauza rochiei și a jupoanelor. Nimeni nu-mi sări în ajutor.

– Ia te uită, mica cititoare de cărți luterane! exclamă preotul, cu ochii negri ca de piatră. Cea care vine deghizată în pelerin ca să o caute pe făcătoarea de minuni, Călugărița de la Sf. Agnes, și apoi să-i spună amantei regelui ce a văzut acolo! Nu ești decât un spion!

– Și tu ești decât unealta ambasadorului Chapuys! izbucnii.

– Sunt noul duhovnic al reginei, anunță cu solemnitate părintele Bartolomeu, schimbându-și brusc tonul vocii, postura și expresia.

Deveni, dintr-odată, un om al Bisericii, respectuos și cuviincios.

– Mi-e clar ce ești, îi aruncai eu, și voi avea grijă ca toți să o știe!

Stătea acolo, așteptând în curtea palatului, sub lumina lunii, în timp ce eu îmi făceam drum spre ieșire de-a lungul coridoarelor tăcute și al celor mai puțin păzite și folosite scări.

Soldații de pază adormiți se sprijineau de bănci și nici urmă de străjer de noapte.

– *Mademoiselle*! auzii o șoaptă grăbită. Aici, *mademoiselle*.

El stătea sub streașina berăriei, atât de bine ascuns în umbră, că deslușeam doar o siluetă înaltă și zveltă cu o mantie subțire pe umeri. Părul îi încadra chipul îngust și frumos, iar ochii îi străluceau chiar și în întuneric.

Întinse o mână spre mine și mă chemă spre el, în umbre. Îl urmai bucuroasă. Într-o clipită, mă cuprinse în brațele lui puternice și mă strânse la pieptul lui care se lipi de al meu, iar buzele lui îmi sărutau urechile, gâtul și decolteul.

– Ești aici! murmură el. Nu eram sigur că ai să vii!

Nu am putut să rezist, intenționai să-i spun, dar nu eram în stare să vorbesc, gura lui o apăsa pe a mea, și simții cum o forță lăuntrică punea stăpânire pe mine.

– Draga mea *mademoiselle*, îngerul meu, floarea mea, micuța mea.

Mă ridică și mă duse în berărie, care era luminată de o singură lumânare ce ardea lângă un morman de paie acoperit de o pătură. Când mă lăsă jos, mă întinsei după el, dorind să-l am lângă mine, să simt gura lui pe a mea, și curând mă pierdui în îmbrățișarea lui.

În noaptea aceea, îmi pierdui fecioria cu atâta naturalețe și lejeritate, și nu cu dragul de Will, ci cu un străin. Când lumânarea se stinse, eu eram deja femeie, iar corpul meu se dezlănțui aidoma unei flori care se desface. Îmi spuse numele lui: Galyon. Mă numi dragostea lui. Îmi promise că aveam să ne întâlnim din nou.

*

Îl găsii pe regele Henric în arena pentru turniruri, călărind pe Coeurdelion, calul lui preferat de război, având u-l alături pe Henric Fitzroy, călare pe un ponei, plimbându-se la trap lângă el. Încerca să-l învețe pe prinț cum să sară, asigurându-l că poneiul știa deja cum să facă asta, băiatul nu trebuia decât să atingă pintenii de coastele animalului și să se țină bine.

Dar Fitzroy nu reușea să se concentreze și să încerce o săritură. Regele îl încurajă încă o dată și încă o dată – ba chiar îl provocă –, dar prințul întorcea de fiecare dată hățurile poneiului în ultimul moment și evita să riște.

– Pentru Dumnezeu, băiete, cum te vei lupta cu francezii dacă nu poți să sari peste un gard cât un șarpe de lung?

Nu se auzi nici un răspuns. Fitzroy își înclină capul.

– Mă doare, tată, reuși să spună în cele din urmă, cu o voce stinsă. Mă doare stomacul.

Își puse mâinile peste pieptarul de catifea, pe locul dureros.

Regele îi dădu pinteni lui Coeurdelion și îl îmboldi să galopeze. Calul masiv traversă ca o furtună arena, copitele lui stârnind praful și coama lui bogată și blondă fluturând în aer. Apoi, calul se roti și se întoarse pe aceeași cale, oprindu-se brusc și cu un nechezat puternic lângă prinț și poneiul lui speriat.

– Te doare? strigă Henric. Ai o durere de burtă? Pah! Capul aproape că mi se despică în două, piciorul mi-l simt de parcă un ticălos a înfipt o lance în el, iar testiculele... înjură el abject, apoi gemu. Cât despre testicule, ei bine, vei cunoaște durerea aceasta curând, când vei fi mai în vârstă. Luptă cu durerea, băiete! Învață să lupți cu durerea, sau nu vei fi niciodată în stare să te bați cu francezii!

– Profesorul meu spune că trebuie să ne temem de soldații împăratului, nu ai francezilor, reuși să îngaime prințul.

– Aș vrea să-l văd pe profesorul tău îmbrăcat în armură și pe câmpul de bătălie, răspunse regele cu sarcasm. Oasele i s-ar preface în apă înainte să facă un pas, mai mult ca sigur, la cât de plăpând e.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Nu e plătit să fie soldat, ci să te învețe limba greacă, și asta o face foarte bine.

Regele Henric, care era foarte învățat și nutrea o admirație pentru cărturari, își schimbă rapid discursul.

În timp ce priveam, regele încercă din nou să-și convingă fiul să fie îndrăzneț și să sară peste gărduleț, dar nu reuși. În cele din urmă, Henric descălecă și lovi crupa poneiului, trimițându-l pe băiat spre grajduri.

Atunci mă observă și îmi făcu semn să mă apropii el.

– Of, băiatul ăsta, spuse ca pentru sine, scuturând din cap. Între băiat, și avocați, și femei, ca două pisici care se zgârie...

Bănuii că se referea la Anne și la regina Caterina când vorbise de pisici, dar nu aveam ce să-i răspund, așa că rămăsei tăcută.

– Ce e, Jane?

– Cu îngăduința Maiestății Voastre, e vorba de țesătura de argint pentru rochia mea.

– Da, desigur. Ai nevoie de mai multă, bănuiesc.

– Domnul Skut are nevoie de mai multă, Maiestate.
– Voi aranja să mai primească mâine.
– Mulțumesc, Maiestate.
Ezitai să plec.
– Mai e ceva.
– Da?
– Noul duhovnic al reginei, părintele Bartolomeu. Nu e ce pare.
– Oh?
Observai un licăr de încântare în privirea regelui.
– E omul ambasadorului Chapuys. Un spion.
– Bineînțeles că e. Dar mai bine un drac știut decât unul nevăzut, nu? Nu așa se spune? Și oricum, toți spaniolii ar trebui aruncați pe fundul mării, așa cum îi place lui Anne să zică!
– Nu toți, spusei eu cu încăpățânare. Nu și fosta mea stăpână, regina.
Regele se încruntă.
– Măsoară-ți cuvintele, fetițo. Învață de la fratele tău și mergi după cum bate vântul. În momentul de față, nu bate în favoarea reginei. Chiar așa, o furtună e pe cale să izbucnească. Una care o va lua pe regină pe sus, dacă nu mă înșel. Sau care o va duce pe fundul mării!

Capitolul 13

Când, în cele din urmă, domnul Skut îmi aduse la palat rochia de mireasă, pe care o isprăvise, şi o probai, mă cuprinse un sentiment de nelinişte cu privire la căsătoria cu Will, şi totul din cauza lui Galyon.

Nu era vorba de rochie, era la fel de încântătoare ca ultima dată când o văzusem, de fapt chiar mai frumoasă, garnisită cu ţesătura argintată, cu mânecile cusute, cu jupoanele elegante, diafane, care abia dacă atingeau podeaua şi cu lenjeria de corp desfăcută pentru a fi admirată în toată splendoarea.

– Va trebui să scurtăm rochia, spunea domnul Skut arătându-le asistenţilor cât de mult trebuiau să taie din materialul lucios de un albastru pal. Nu eşti deloc înaltă, nu-i aşa? adăugă el, mai mult pentru sine.

– Şi când are loc nunta? mă întrebă croitorul pe un ton mai vesel.

– Nu ştiu încă. Când va fi gata casa.

Tatăl lui Will îl asigurase în repetate rânduri că ne va dărui conacul Chevering, dar înainte de asta trebuia ca Arthur Dormer să găsească pământ şi o casă în apropierea Londrei pentru a se muta, ceea ce se dovedi destul de dificil. Aşa că aşteptam.

Evident, mă gândeam că amânarea era bine-venită. Poate că nu Will îmi era destinat să-mi devină soţ. Poate că trebuia să-l aştept pe Galyon. Până la urmă, nu era prima data când se amâna nunta. La început, părinţii lui Will îi refuzaseră consimţământul de a mă lua de soţie din cauza tatălui meu şi a faptului că o sedusese pe sora lui Will (preferam să cred că asta făcuse). Apoi, eu decisesem să nu fug cu Will în Lumea Nouă la bordul lui *Eglantine*, iar corabia naufragiase. Şi acum se ivise problema casei, casa noastră, care nu era încă a noastră şi era posibil să nu fie pentru multă vreme.

Nutrisem întotdeauna convingerea că providenţa ne aduce în cale lucrurile bune pe care nu le putem prevedea. Ne stăpânea viaţa şi ne hotăra destinele. Astfel că, atunci când tatăl lui Will se confruntă cu repetate probleme în a cumpăra o nouă casă, admisei că era mai mult decât o coincidenţă. Trebuia să fie opera unei mâini divine.

Cum altfel se explica faptul că Arthur Dormer avusese atâtea încercări eşuate de a deveni proprietarul unei reşedinţe demne de poziţia sa la curte?

Oh, dacă nu l-aş fi văzut pe Galyon la fereastră şi nu aş fi simţit forţa irezistibilă a prezenţei lui! Dacă nu m-aş fi întâlnit cu el în întuneric şi nu aş fi simţit asprimea mâinilor lui, moliciunea buzelor, apăsarea trupului său vânjos, vigoarea lui. Dacă nu aş fi cunoscut plăcerile adânci şi fericite pe care le trezise în mine, cu siguranţă că aş fi fost mulţumită cu ce aveam. Dar acum, că le cunoşteam, cum puteam să mai fiu satisfăcută vreodată?

– Cred că eşti mai suplă decât la prima probă, spunea domnul Skut. Va trebui să o modificăm.

Nu mă surprinse să aud asta, mâncasem puţin în ultima vreme, entuziasmul de dinaintea întâlnirilor mele cu Galyon îmi alungase apetitul. Fuseserăm împreună doar de câteva ori după prima noastră întâlnire nocturnă, dar de fiecare dată simţind o atracţie tot mai puternică. Fiecare întâlnire mă făcea să o aştept pe următoarea cu entuziasm şi nerăbdare, dar, în acelaşi timp, eram tulburată şi confuză. Uneori mă simţeam de parcă mă bucuram de zilele fermecătoare de la finalul unui lung şi călduros sezon de vară, aşteptând ca vremea să se strice şi să se instaleze furtuna şi frigul.

Fără doar şi poate, aventura mea cu geamgiul seducător nu putea fi mai mult decât un vis trecător fermecător. O minune efemeră. În definitiv, mă pregăteam pentru căsătoria cu cel mai bun prieten al meu, cu iubirea mea de multă vreme. Mă pregăteam să părăsesc curtea regală, cu toate scandalurile înveninate, suferinţele, capcanele întinse celor neştiutori, intrigile care se ţeseau fără încetare. Aveam să mă căsătoresc cu fermierul gentilom Will, care era drăguţ şi cumpătat. Perioada pasageră de fericire petrecută cu Galyon avea să fie dat uitării, iar furtunile şi pericolele vieţii reale urmau să înceapă.

Dar cu Will nu aveam să cunosc niciodată extazul. De asta eram sigură. Cum era posibil să mă căsătoresc cu un bărbat care

nu putea împărtăşi cu mine tot ce descoperisem împreună cu Galyon?

Dar ceea ce mă tulbura aproape la fel de mult era cum puteam să păstrez secretul trădării mele? Întotdeauna mă confesasem lui Will, nu îl minţisem niciodată. Dar acest secret trebuia să-l păstrez. Niciodată, dar absolut niciodată, nu aveam să-i spun despre Galyon. Acest lucru mă supăra şi, aşa cum se întâmpla deseori, Bridget Wingfield îmi citi gândurile.

– Nu eşti în apele tale, Jane, spuse ea când mă abordă într-o după-amiază, în timp ce reflectam la problema mea. Te îngrijorează căsătoria?

Oftai şi ea luă asta drept încuviințare. Se aşeză lângă mine.

– Te temi de durerea naşterii?

Dădui din cap, deşi gândul nu-mi era la durerile facerii.

Bridget se apropie de mine.

– Am auzit o poveste foarte îngrijorătoare, acum câteva zile. De la o moaşă care a ajutat la naşterea a o sută de copii. Mi-a spus despre o femeie sănătoasă care nu mai avea sângerări lunare, dar pântecul nu i se umflase.

– Dar atunci unde era copilul?

– În lateral, şopti Bridget.

Nu auzisem de aşa ceva. Voiam să ştiu mai multe.

– Partea laterală i s-a umflat puțin, continuă Bridget, apoi s-a îmbolnăvit şi a murit.

– Şi nu era bolnavă de sudoare sau de ciumă?

Bridget clătină din cap încet.

– Cât de oribil.

– Moaşa spune că se poate întâmpla. E un semn că pruncul e nefiresc.

– Un copil care nu ar fi trebuit să se nască, reflectai cu voce tare, un copil a cărui moarte a fost decisă de providență.

Amândouă tăcurăm o vreme. Era un subiect trist.

– Bineînțeles, continuă Bridget într-un final, nu ai nici un motiv să te temi de un astfel de sfârşit oribil. Se întâmplă foarte rar. Şi eu am fost nesigură şi speriată înainte de căsătorie, spuse ea. Întreaga chestiune a fost aranjată de alții. Richard era mult mai bătrân. Abia dacă-l cunoşteam. Nu mi s-a dat niciodată şansa să-l aleg eu, pentru că alegerea nu mi-a aparţinut. Îl plăceam, continuă ea, dar nu-l iubeam, desigur. La o adică, cât de des se iubesc un soţ şi o soţie? Şi dacă se iubesc, cât durează? Dar m-am

gândit că eu şi Richard putem fi fericiţi împreună. Eram sigură că nu avea să fie violent cu mine niciodată.

Bridget se uită la mine, cu simpatie. Îmi doream să am încredere în ea şi să-i spun, dar eram precaută. În cele din urmă, începui să-i povestesc, nesigură cât să dezvălui.

– Nu mi-e teamă, nu neapărat. Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Nu am vorbit cu nimeni despre acest subiect, nici măcar cu Will. Dar adevărul e că nu mai sunt sigură că el e cel cu care vreau să mă mărit.

– Oh, draga mea.

Îmi ridicai privirea spre ea, sperând să găsesc înțelegere în ochii ei, în expresia ei. Dar văzui doar o atenţie stăruitoare.

– Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar nu reuşesc. Orice aş face nu pot să-mi scot gândurile astea din cap.

– E vorba de altcineva?

Cuvintele lui Bridget deschiseră o rană. Ochii mi se umplură de lacrimi, lacrimi de vină, ruşine şi regret. Îi răspunsei imediat. Dar apoi îmi ştersei cu nerăbdare ochii şi spusei cu o voce stinsă:

– Da.

Spre uimirea mea, Bridget râse.

– Oh, doar de atât e vorba? ciripi ea. Eu m-am îndrăgostit nebuneşte de un arcaş din garda regelui în timp ce eram logodită. Dar mi-am venit în simţiri. Ştiam că o făcusem doar de teamă. La urma urmelor, nu era dragoste adevărată. Încercam să găsesc o cale de a evita să fac acel lucru care mă înspăimânta. Slavă Domnului că mi-am dat seama de asta şi l-am părăsit pe arcaş. S-a căsătorit cu altcineva, cu o femeie de teapa lui, fiica unui măcelar din Plymouth.

– Spune-mi sincer, Jane, acest bărbat e cu mult sub poziția ta, unul pe care părinţii tăi nu l-ar accepta niciodată?

Încuviințai.

– Un bărbat pe care nu l-ai putea aduce la curte, care nu ar fi primit niciodată ca egalul nostru?

Aprobai din nou din cap, oftând cu tristețe.

Bridget ridică din umeri şi întinse mâinile.

– Atunci nu-ţi dai seama? Nu faci decât să-ţi sfidezi familia – mai ales pe tatăl tău, ţinând cont de tot ce mi-ai spus despre el şi ce am auzit de la alții – şi regulile sociale pe care le urmăm aici la curtea regală. Am dreptate?

– Nu știu. Tot ce știu e că, de când l-am întâlnit, mă simt altfel. Sunt altfel. Nu aș putea să redevin vechea Jane.

Bridget mă bătu pe mână.

– Gândește-te la ce am spus. Nu am regretat niciodată că m-am căsătorit cu Richard, și nici măcar nu mă mai gândesc la arcaș sau la fiica măcelarului.

Perioada Crăciunului se apropia și mulțimea curtenilor și a valeților din suita, tot mai numeroasă, a lui Anne aveau cu toții livrele noi. Pe noile haine ale servitorilor era brodat, cu litere de-o șchioapă, următorul mesaj:

„Să protesteze cine va dori, așa va fi de acum încolo!"

Era o provocare fățișă la adresa reginei Caterina și a susținătorilor săi, și nimeni nu se îndoia de înțelesul cuvintelor.

Așa cum nimeni nu putea nega nici faptul că Anne purta rochii mai largi și deseori se plângea de diferite boli, cerea să fie servită cu ouă de prepeliță și rodii, și marțipan, și alte delicatese la care pofteau femeile însărcinate. Ca întotdeauna, ochii celor de la curte erau ațintiți asupra pântecului ei, și nimeni nu putea spune dacă rochiile largi ascundeau o proeminență care ar fi dat-o de gol sau doar faptul că simptomele ei erau un șiretlic. Nici măcar noi, care o slujeam, nu ne dădeam seama.

Provocarea de pe livrelele servitorilor nu-i scăpă reginei Caterina, care comandă imediat straie noi pentru propriii valeți și curteni, având brodate cuvintele „Regină pe veci".

În curând, izbucni o ceartă între bărbații din cele două case rivale, iar încăierarea lor deveni un motiv permanent de iritare pentru rege care, ajuns în culmea exasperării, o trimise pe regina Caterina la palatul Oatlands pe perioada Crăciunului și îi ordonă să se nu se mai întoarcă.

Anne câștigase, dar regelui Henric nu îi convenea atitudinea ei.

– De ce insiști să agiți spiritele? izbucni el. De ce nu poți să fii mulțumită cu ce ți-am oferit, cu tot ce am făcut pentru tine? Nu e destul că ai cerut să ai propria casă, propria armată de străjeri? Trebuie să te folosești de ei și să provoci certuri?

– Străjerii mă apăra de afurisita de Călugăriță din Kent! replică Anne. Și de spanioli, de susținătorii acelei femei care își spune regina ta!

Acuzațiile continuară de ambele părți, până când regele ieși șchiopătând din încăpere, doar pentru a reveni aproape imediat, smerit.

– Iartă-mă draga mea, ciupercuța mea, începu el, luând mâna lui Anne și sărutându-i-o. (Nu puteam să nu observ că niciodată nu îi lua mâna cu degetul despicat, ci doar pe cealaltă. Nu pomenisem de acest lucru nimănui, dar deseori mă întrebam dacă mai băgase de seamă și altcineva?)

Regele vorbea și se comporta de parcă noi nici n-am fi fost în cameră, nu-i păsa cine îl auzea.

– E din cauza piciorului, continuă el pe un ton tânguitor. Piciorul meu care mă doare. Știi că mă face să mă înfurii.

Anne încuviință și îl iertă, dar pe buzele ei apăru un zâmbet triumfător.

Regele împlinise deja patruzeci de ani și era clar că simțea apăsarea vârstei. Devenise mai greu, mai corpolent, fața lui chipeșă se rotunjise și bărbiile i se înmulțiră. (Eu număram trei.) Se sprijinea într-un baston aurit în timpul mersului și, când durerea era cruntă, apuca brațul puternic al lui Charles Brandon. Temându-se în continuare de revenirea sudorii engleze, purta mereu un săculeț cu păianjeni vii la gât, ceea ce o făcea să râdă pe Anne, care-l tachina.

Procesul de anulare trena, rezultatul nu era sigur și nu se întrevedea nici un deznodământ. Nervozitatea regelui creștea și îi cauza dureri de cap – sau cel puțin așa îi spunea lui Anne. Nu așteptam cu nerăbdare Crăciunul și, în timp ce zilele de iarnă deveniră din ce în ce mai scurte și mai întunecare, carnavalurile și poznele specifice sezonului, darurile și ritualurile solemne de închinăciune nu mai erau prilej de veselie.

Mai mult decât atât, odată cu ploile și înghețul specifice lunii decembrie, lucrările la apartamentele lui Anne încetară și aveam din ce în ce mai rar ocazia să mă întâlnesc, preț de câteva ore prețioase, cu Galyon.

„Să protesteze cine va dori, așa va fi de acum încolo!", îmi spusei, repetând noul motto al lui Anne. Nu avea nici un rost să mă plâng de starea actuală a lucrurilor. Pentru moment, situația rămăsese la fel: Galyon, Will, conflictele și Crăciunul nefericit ce avea să vină.

Zilele treceau și nu îl mai văzui pe Galyon, nici măcar mesaje nu mai primii de la el. Ca întotdeauna, când ceva ne împiedica

să ne întâlnim, unul dintre valeții lui Anne ar fi trebuit să-mi trimită un mesaj.

Devenii îngrijorată. Oare i se întâmplase ceva lui Galyon? Era posibil ca Will să fi aflat despre relația noastră și să-l fi atacat? De regulă, Will era un bărbat liniștit, dar nu-i dădusem niciodată motive să fie gelos. Nu știam de ce ar fi fost în stare dacă ar fi aflat că un alt bărbat devenise amantul meu.

Așteptai cu nerăbdare, apoi, chiar înainte de Crăciun, mă dusei la valetul care îmi dăduse mesajele lui Galyon în trecut.

– S-a întors în Franța, domnișoară, veni răspunsul valetului când îl întrebai de Galyon. S-a dus să petreacă sărbătorile cu soția lui.

Grupul cu care călătoream se întindea într-un șir lung și prăfuit de căruțe, care, străjeri călare și infanteriști, șerpuind agale de-a lungul drumului bătut de soare ce ducea spre Dover. Era luna septembrie a anului 1532, eu aveam douăzeci și șase de ani, eram încă necăsătorită (o rușine, pentru fiica unui gentilom) și mă pregăteam să călătoresc, împreună cu restul suitei regale, în Franța.

Lunile zburară după perioada ultimului Crăciun, una agitată, marcată de certuri, una pe care eram nerăbdătoare să o dau uitării, iar lucrurile se precipitau spre un deznodământ așteptat. Regele Henric și Anne trăiau deja de parcă erau căsătoriți, ca și cum procesul eșuat de anulare nu era decât un inconvenient minor, iar decizia regelui de a ignora autoritatea papei în ceea ce privește căsnicia sa era rezultatul inevitabil al unei lungi și nedrepte lupte.

Regele se debarasase, în cele din urmă, de povara (sau binecuvântarea, depinde cum privești lucrurile) supunerii față de Biserica Romei. Făcuse pasul decisiv – eretic, în opinia unora – de a se proclama capul bisericii Angliei. Se alăturase rebelilor care, precum Martin Luther, nu mai recunoscuseră primatul Sfântului Scaun și rupseseră unitatea îndelung respectată a creștinismului.

Și, din acest motiv, își atrăgea neîncetat critici aspre din partea celor care îi erau loiali papei.

Anne însă era în culmea fericirii. Câștigase în fața Caterinei, în sfârșit. Se îndrepta spre curtea franceză, în calitate de însoțitoare aleasă a regelui Henric, iar cele patruzeci și opt de cufere ale ei erau înțesate de cămăși de noapte din mătase, garnisite

cu blană albă, jupoane mov, albastre şi verzi de damasc, rochii roşietice, cafenii şi de catifea purpurie, garnisite cu ţesătură de aur. Regele îi satisfăcuse toate capriciile în febra pregătirilor pentru călătoria la curtea franceză, pentru că voia să audă doar că viitoarea lui mireasă era magnific înveşmântată, o soţie demnă de un rege şi mama în devenire a unei şir de regi.

Anne începuse să se laude cu faptul că mama ei descindea din familia regelui Edward I (excluzându-l pe tatăl ei, care, aşa cum ştia toată lumea, era un om de rând). Căpătase un nou soi de autoritate, îi privea pe toţi cei din jur condescendent şi cu un aer de superioritate şi poruncitor pe care îl înduram cu greu.

– Jane! striga ea la mine, du-l pe micul Pourquoi la plimbare! Adu-mi mânecile de satin! Cele cu diamante! Jane! Unde e mantia mea din satin de Bruges? Găseşte-o!

Eram ocupaţi să aducem şi să cărăm, să găsim perne pentru spatele ei şi scăunele pentru picioare, gândindu-ne mereu că ar fi putut să fie însărcinată şi, astfel, nu o slujeam doar pe fiica arogantă a lui Thomas Boleyn, ci şi pe viitorul rege al Angliei.

Henric o răsfăţa cu daruri scumpe mai mult ca niciodată, de la rochii cu garnituri de blană la bonete tivite cu aur, la papucei delicaţi din damasc, la mantii din catifea şi satin, atât de multe că nu puteau fi numărate. Doisprezece croitori şi nenumărate croitorese şi asistenţi se îndeletniceau mereu cu potrivitul şi cusutul podoabelor superbe ale lui Anne. La palat erau aduse daruri preţioase în cantităţi enorme, pentru a fi transformate mai apoi în rochii şi jupoane superbe. Şi pe lângă veşminte mai erau şi bijuteriile cu care regele o copleşea pe Anne. Ordonase bijutierilor lui să demonteze cele mai mari rubine şi diamante din propriile brăţări şi inele şi să facă coliere strălucitoare pentru ea. Caterinei i se poruncise să restituie bijuteriile pe care le avea tezaurului regal, şi acestea luaseră calea (spre mânia reginei) spre comoara de pietre preţioase a lui Anne.

Şi, pentru ca distincţiile să fie complete, Anne fu ridicată, în cadrul unei ceremonii grandioase, la rangul de marchiză de Pembroke.

Îmbrăcată într-o mantie şi o rochie de catifea purpurie, ornată cu blană de hermină, Anne îngenunche, în văzul tuturor nobililor de seamă şi al curtenilor, dinaintea regelui, în timp ce se citi diploma de înnobilare a ei şi o diademă de aur strălucitoare

lu așezată deasupra buclelor ei negre revărsate pe spate. Trompetele sunară și corul cântă un *Te Deum* de recunoștință înainte ca întreaga curte să celebreze evenimentul cu un banchet și alte festivități.

După ce deveni marchiză, înfumurarea lui Anne atinse culmi noi. Pretențiile ei se înmulțiră, pedepsele deveniră din ce în ce mai dure. Îl concedie pe un valet regal pentru că îi permisese micului Pourquoi să-și facă nevoile pe o pereche de papuci de satin aflați pe patul ei. Și, ca și când nu ar fi fost suficient, toți ceilalți valeți fuseseră privați de privilegiile cu care erau obișnuiți (dreptul de a păstra capetele de lumânare, colțurile pâinicilor franțuzești, acele și dantelele aruncate) pentru o lună întreagă – și încă o lună de iarnă după aceea.

Anne era foarte scrupuloasă când venea vorba de cuvertura brodată de pe patul ei, cu marginile minuțios cusute cu fire de aur și cu șoimii albi heraldici. La cel mai mic semn de îndoitură a cuverturii, scotea un strigăt de groază, chema un valet și insista ca aceasta să fie întinsă și îndreptată – sub amenințarea concedierii neîntârziate.

Cel mai rău era că Anne devenise nu doar arogantă, ci și malițioasă. Când o mamă înlăcrimată veni s-o implore ca să intervină pentru ca fiul ei să nu fie spânzurat, răspunsul lui Anne fu rece.

– A greșit, spuse ea. A fost găsit vinovat. Trebuie să fie spânzurat!

– Dar nu a furat decât o monedă mică – și nu pentru el, ci pentru vecinii noștri care nu au mâncare! Are doar șaisprezece ani, e un băiat bun…

– Legile sunt făcute ca să fie respectate și aplicate, spuse Anne, și își întorsese capul de la femeia suferindă. Trebuie să plătească pentru fapta lui.

Mă gândii la cuvintele lipsite de milă ale lui Anne în timp ce călătoream spre Dover. Anne era în lectică, regele pe Coeurdelion (deși călăritul îi provoca durere), restul membrilor curții regale erau în căruțe sau pe cai, soldații pe jos. Trebuia să oprim des, atunci când căruțele pierdeau câte o roată sau caii șchiopătau, ori carele se răsturnau deșertând conținutul în șanț. Încetineala era obositoare și mă întrebai dacă aveam să ajungem la destinație înainte de lăsarea nopții. Îl văzui pe Ned trecând pe lângă noi, încercând să elibereze drumul de obstacole, strigând la călăreții din față și atrăgând atenția când vedea o primejdie.

Ned îi devenise indispensabil regelui, cel mai capabil dintre curtenii lui[1]. Era eficient şi reuşea mereu să ducă sarcinile la bun sfârşit, sarcini care altora li se păreau imposibile. De câte ori vedea cum cineva îşi îndeplinea obligaţia într-un mod greşit, oricât de neînsemnată ar fi fost, cerea permisiunea de a se ocupa personal de acea chestiune, şi de obicei reuşea. Părea neobosit, şi hotărârea şi voinţa sa puternică îl ajutau să ducă totul la îndeplinire.

Aşa se întâmplă şi în această după-amiază călduroasă, deoarece grupul avansa anevoie. Ned preluase conducerea când, după ce cotirăm pe drumul îngust şi plin de şleauri, devenirăm martorii celei mai neaşteptate privelişti.

În vârful unui deal, deasupra drumului, se afla o cruce de lemn, de trei ori mai mare decât cel mai înalt om din procesiune – regele. Sub acest solid simbol de lemn stăteau o femeie măruntă, înveşmântată în straie de călugăriţă, şi nouă însoţitori în tunici lungi şi albe.

Erau Călugăriţa din Kent şi adepţii ei, inclusiv cumnata mea, Cat. Înşiraţi în faţa crucii, nu aveau cum să nu atragă atenţia tuturor celor din procesiunea regală, şi auzii strigăte de panică şi uimire, şi voci scandând „călugăriţa sfântă!" şi „Călugăriţa din Kent!", înainte ca şirul lung de cai şi vehicule să se oprească brusc şi caii să înceapă să bată din copite şi să necheze speriaţi.

Călugăriţa, cu vocea ei puternică şi răsunătoare, ni se adresa tuturor, iar tonul vocii ei era rece.

– „Pentru păcatele voastre, voi trimite asupra voastră plăgile mele, spuse Domnul", striga ea. Infidelilor! Desfrânaţilor! Voi cei sus-puşi, vinovaţi de ticăloşii!

– Fie ca demonul poftei trupeşti să fie alungat şi îngerii milei să readucă pioşenia pe tronul Angliei! Fie ca femeia ce poartă însemnul diavolului să cunoască mânia Domnului!

Văzui că regele trimitea străjeri pe deal. În jurul meu, auzii doar murmure printre membrii curţii regale.

– Se spune că alungă demonii... vindecă... poate chiar să învie morţii...

– Femeia asta e nebună! striga regele. Huleşte! Bolboroseşte prostii!

Dar Călugăriţa mai avea ceva de zis.

---

[1] *Esquire of the Body* (în lb. engl., în orig.) – servitor personal şi curtean al regilor Angliei în perioada medievală târzie. (n.trad.)

– Pentru păcatele tale, o, rege, şi pentru cele ale amantei tale diavoleşti, Domnul va trimite molime asupra Angliei. Întâi va lovi cu un val de broaşte!

Auzii icnete în jurul meu.

– Apoi va veni o epidemie de păduchi şi de purici. Domnul va trimite pe urmă o boală îngrozitoare şi multe vite vor muri, la fel şi cai, iar boala va rezista şi se va răspândi, până când trupurile oamenilor vor fi acoperite de furuncule şi întreg pământul va avea de îndurat mai mult decât va putea răbda.

La cuvintele ei, oamenii gemură.

– Faceţi-o să tacă! striga regele la străjerii care se îndreptau spre Călugăriţă, pe deal.

În timp ce se apropiau de crucea enormă, le văzui pe cele nouă femei care o însoţeau pe Călugăriţă împrăştiindu-se, şi mă întrebai dacă Ned o recunoscuse pe Cat printre ele. Nu îndrăznii să mă uit la el, nevrând să-i trezesc suspiciuni. El credea că ea era închisă într-o celulă la Sf. Agnes. Nu avea nici un motiv să creadă că fusese eliberată ca s-o slujească pe Călugăriţa din Kent. Doar dacă...

Dar şirul gândurilor îmi fu întrerupt, deoarece Călugăriţa ajunse la ultima previziune.

– În cele din urmă, Domnul îşi va ridica mâna şi îi va lovi pe nelegiuiţi cu cea din urmă molimă, tună ea. Primul fiu al soţului adulter şi al amantei lui diabolice va muri!

La auzul acestora, Anne ţipă, Henric sudui şi mulţi dintre cei din jurul meu îşi făcură cruce – ca şi mine –, şi buzele noastre şoptiră rugăciuni. Iar străjerii, ajungând în cele din urmă la Călugăriţă, o făcură să tacă, lovind-o cu putere şi sălbăticie, îi legară trupul vlăguit cu o frânghie şi o luară cu ei. În mai puţin timp decât îi luase să dea de veste despre bolile şi grozăviile care aveau să vină, dealul era gol şi nu se mai vedea nimic din scena uluitoare la care asistaserăm. Nimic, în afară de crucea înaltă de lemn, care se ridica deasupra drumului, tăcută şi singuratică.

Capitolul 14

– Nu e cum mă aşteptam.

– Hainele sunt în regulă, dar corpul ei... ei bine... nu prea are sâni deloc, şi ce să mai zic de nas! Gura e prea mare, arată de parcă ar fi în stare să devoreze un cal...

– Și mâinile alea! Știu ce se spune în Anglia, mâinile diavolului sau degetele diavolului...

– Păr bun, des. Drept, dar bun.

Ştiam franceza destul de bine, deşi nu o vorbeam fluent, cât să înțeleg comentariile pe care le făceau curtenii francezi despre Anne. Îşi dădeau cu părerea în continuu despre înfăţişarea ei, despre hainele ei, calităţile de dansatoare (în această privinţă erau cu toţii de acord, nu avea cusur), înălţimea ei (nu era destul de înaltă), pântecul ei (era sau nu era?).

Chicoteau, primise tot soiul de apelative necuviincioase, care li se aplicau femeilor uşoare. Ridiculizau modul în care păşea, gestica, poziţia ei preferată când era iritată (o mână pe şold şi privirea încruntată). Desenau mâini cu şase degete pe pereţii palatului, lângă falusuri viguroase.

Ne aflam la castelul Chambord (preferat de Francisc toamna, după ce se termina sezonul vânătorii) doar de câteva zile, când începui să aud aceste remarci insultătoare şi batjocura. Francezilor nu le plăcuseră englezii niciodată, asta ştiam bine. Regele Francisc şi regele Henric se întâlneau ca să întreţină aparențele unei prietenii şi ale unei bonomii, sentimente pe care nici unul dintre ei nu le nutrea cu adevărat. Ni se spusese să ne purtăm frumos cu doamnele de la curtea franceză, dar nu aveam nici o tragere de inimă să fim prietenoase sau amabile cu ele; le auzeam râsetele înfundate şi şuşotelile când părăseam camerele în care ne întâlneam.

Se chicotea mult pe seama relațiilor nelegitime ale lui Anne cu regele, despre aroganța ei, despre lipsa ei de grație. Îi auzii pe valeții regelui Francisc punând rămășag cât de repede avea regele să o abandoneze pe Anne și cine avea să fie noua lui iubire.

Dar la banchetul somptuos ținut în onoarea lui Henric și a lui Anne, în salonul grandios, cu tapiserii în tonuri lucioase de albastru și roșu-închis, verde, auriu și ocru, cu tavanul splendid pictat și mesele lungi acoperite de argintărie și tacâmuri de aur, Anne fu tratată de parcă ar fi fost deja regină.

Însemnul ei, șoimul alb, fu brodat pe perne, purtat de străjerii regelui pe coifuri, modelat în zahăr candel și servit cu vin dulce. Îi fură acordate toate onorurile și lumea i se adresa ca unei femei nobile (regele Henric îi conferise titlul de marchiză de Pembroke, și era dreptul ei de a-l purta). Nimeni nu pomeni numele Caterinei de Aragon. Era ca și cum Caterina nu ar fi existat niciodată.

Între numeroasele feluri de mâncare servite la banchet, poeții recitară versuri compuse pentru Anne, iar muzicienii intonară melodii și acompaniară dansuri dedicate ei. Meritele ei fură elogiate de nenumărate ori. Ochii ei încântători, negri ca onixul, gâtul ei de lebădă, degetele lungi și zvelte, pielea fină, forma ovală, perfectă a chipului ei fură admirate.

Zâmbii în fața acestui contrast dintre laudele protocolare și glumele și insultele pe care le auzisem în continuu de când venisem la curte. Dar atunci, întreaga primire a regelui Francisc era artificială, făcând parte dintr-o paradă bine ticluită de cordialitate între englezi și francezi, menit să dejoace planurile împăratului Carol.

– Nimeni nu ia nimic în serios aici, îmi spuse Ned în timpul banchetului. Totul e doar de fațadă. Însă alianța e una serioasă – și faptul că regele Francisc a acceptat că Henric și-a alungat soția e foarte important.

– Anne e un pion pe o tablă de șah enormă, spusei.

Ned mă privi, examinându-mă.

– Foarte perspicace pentru o femeie, spuse el. Nu aș fi zis-o mai bine nici eu. Dar ai grijă să nu spui așa ceva când regele e prin preajmă și te poate auzi.

În timpul banchetului, băgai de seamă că Anne se uita la mine – se uita insistent, nu îmi arunca doar câte o privire în treacăt cum făcea de obicei, când privea mobilierul din cameră,

nenumăraţii servitori, cutele sau lipsa lor în cuvertura ei de pe pat. Se uita la rochia mea.

Purtam superba rochie de satin în nuanţe de albastru pal şi crem, pe care domnul Skut o făcuse pentru nunta mea, cu mânecile şi corsajul uşor modificate, ca să fie în ton cu moda actuală de la curtea franceză. Ţesătura argintie strălucitoare pe care o primisem în dar de la rege atrăgea atenţia asupra rochiei, le văzui şi pe doamnele reginei franceze admirând-o şi comentând între ele.

Rochia lui Anne era somptuoasă şi îi venea de minune – o bucată de catifea roşiatică, împodobită cu blană neagră de miel în jurul gâtului şi pe mânecile lungi. Dar, pe măsură ce seara continua, Anne părea tot mai preocupată de rochia mea, fixând-o cu o privire încruntată. Într-un final, îmi făcu semn. Mă dusei în faţa ei în timp ce ea stătea jos, înconjurată de pocale şi farfurii aurite, iar regele, alături, discuta cu un nobil francez.

– Jane, spuse Anne pe un ton pe care îl cunoşteam bine.

Era cel pe care îl folosea când era pe punctul de a face o acuzaţie.

– Da, *milady* marchiză?

– Garnitura rochiei. De unde provine?

– Din Peru, dacă nu mă înşel.

– Şi ai fost în Peru recent?

– Nu, *milady*.

– Atunci de unde o ai? Ai furat-o?

– Bineînţeles că nu.

– Aştept un răspuns.

Îi aruncai o privire regelui, dar el nu părea să asculte discuţia noastră. Muzicanţii cântau, se auzeau murmur de voci şi râsete în camera mare, clinchetul tacâmurilor, al platourilor servite şi al cupelor, fiind dificil de tras cu urechea la ce vorbeau alţii.

– A fost un dar, *milady*.

– Un dar foarte costisitor.

– Cel care mi l-a făcut e înstărit.

Nu voiam să dezvălui faptul că provenea de la rege. Anne era foarte geloasă. Speram ca regele Henric să mă salveze, făcând un comentariu curtenitor care să o distragă pe Anne. Dar el nu lua seama la ce se petrecea în jurul lui.

– Şi cine e acest bărbat misterios? Un peţitor poate? Cineva care vrea să te ia de soţie, în sfârşit?

Insulta mă duru, mai ales că Anne nu era căsătorită nici ea și era mai în vârstă decât mine. Și, în plus, eu și Will eram logodiți de atât de mulți ani, că nici nu le mai țineam șirul.

– Nu, *milady*, nu un pețitor.

– Atunci cine?

Ridică vocea, exasperată, și discuțiile din jur încetară. Muzicanții nu mai cântau. Regele Henric se întoarse spre Anne.

– Ce e, ciupercuța mea?

Anne sorbi din vin.

– Fata asta nu vrea să-mi zică de unde a primit garnitura aceea pentru rochie. Cred că a furat-o.

– Aha! Un hoț printre noi!

Regele îmi făcu cu ochiul, apoi se ridică și păși încet spre mine. Statura lui mă domina.

– Trebuie să o aducem în fața justiției, strigă el. Consiliere Cromwell! Te rog să poftești în curtea de judecată.

Toți ochii se întoarseră spre Thomas Cromwell, care, intrând în joc, se ridică de la masă și ni se alătură.

– Lord consilier, care e pedeapsa pentru furt?

– Dezgolirea și biciuirea fără milă, Maiestate.

– Ei bine...

– Dar nelegiuirea mea nu e dovedită, sire, îl întrerupsei, asumându-mi riscul ca participarea mea la șaradă să fie oportună. Trebuie să existe martori împotriva mea.

– Cine este martor la furtul comis de această fată?

Regele se uită în jur. Doar tăcere, întreruptă de un chicotit.

Cu colțul ochiului, o văzui pe Anne, care părea iritată și se foia în scaun.

– Vezi? spuse Henric, întorcându-se spre Anne. E nevinovată. E neprihănită.

Și mai multe râsete izbucniră la aceste cuvinte.

– Cum? Râdeți la ideea ca o tânără fată, neîntinată, o fată de la curtea regală de... câți ani, Jane?

Ridicai șapte degete.

– O fată care e la curte de șapte ani, să nu fie neprihănită?

Regele păru șocat.

– Nu voi fi batjocorită în felul acesta! spuse Anne și se ridică, gata să plece.

– Rămâi unde ești, femeie! spuse Henric cu asprime, apoi își reluă sceneta, atât de rapid, că privirea mânioasă care îi străbătuse

chipul nu stricase buna dispoziţie. Pe lângă asta, le spuse oaspeţilor de la banchet pe un ton vesel, ştiu cum a făcut rost de podoabă! Eu i-am dăruit-o, nimeni altcineva.

Se apropie şi mă îmbrăţişă, în semn de consolare, apoi o sărută pe obraz pe Anne cea nemulţumită. Făcu un semn cu mâna şi muzicanţii începură din nou să cânte. Anne se aşeză cu greutate, încruntându-se, iar eu profitai de ocazie şi mă grăbii să plec din calea ei spre partea opusă a camerei, luându-mi locul printre ceilalţi însoţitori din suita lui Anne. Îmi luă ceva timp până îmi recăpătai răsuflarea.

Zeci de servitori aduseră platouri aburinde şi le aşezară în faţa participanţilor la banchet. Nici nu apucai să arunc un ochi la mâncarea din faţa mea, când auzii un ţipăt strident.

Era Anne. Un alt ţipăt urmă, apoi Anne strigă:

– Broaşte! E molima de broaşte!

Într-adevăr, pe platoul de argint din faţa mea se afla o moviliţă de broaşte, aburinde şi acoperite de sos.

Anne se ridică şi fugi din încăpere, smulgându-se din braţele regelui care încerca să o oprească.

Capitolul 15

– Am salvat-o, șopti Caterina, zăcând în patul cu baldachin lucrat cu migală, arătând ca o ființă micuță și slăbită. I-am salvat viața. Cum poate să se poarte atât de brutal cu mine? Nu are suflet deloc?

Venisem la palatul de la țară, izolat, din Buckden, Huntingdonshire, unde locuia Caterina de Aragon. Era un conac enorm, deși puțin dărăpănat, ca o fortăreață, plasat într-un parc de vânătoare modest, departe de Londra, departe de tot ce se întâmpla la curte și în țară. Regele Henric mă trimisese la Buckden cu sarcina ingrată de a-i da Caterinei cea mai nouă și cea mai importantă veste de la curte: aceea că se căsătorise cu Anne.

Călătorii spre Buckden întristată și suferind. Era de datoria mea să-i dau vestea nunții, dar niciodată nu primisem o sarcină mai dezagreabilă. Regina Caterina, stăpâna mea de atâția ani, a cărei favorită fusesem și care se dovedise întotdeauna un model de curtoazie și compasiune, era acum îndepărtată cu nepăsare, o insultă pentru sângele ei regal spaniol și una și mai mare pentru anii de durere și sacrificiu petrecuți în calitate de soție a regelui Henric.

Își făcuse datoria, își jucase rolul ingrat cu o eleganță desăvârșită. Acum trebuia să îi spun că, după toate eforturile și anii de ocară, regele avea să o ia de soție pe femeia care îi provocase toată amărăciunea.

– Te întreb, Jane, spunea Caterina, cum poate Marele Dușman să-mi facă așa ceva, când îmi datorează viața?

Caterina începu să tușească și încercă să se ridice în coate. Efortul de a vorbi o obosi și vocea îi era răgușită. De când fusese trimisă de la curte și surghiunită la Oatlands în urmă cu un an, și de când regele Henric refuza să o vadă sau să comunice cu ea,

suferise mereu de febră şi guturai. Doctorii ei spanioli îi luau sânge şi îi dădeau purgative întruna, dar ea nu-şi revenea. Din contră, starea ei se înrăutăţea, sau cel puţin aşa auzisem de la aprodul ei dintotdeauna, Griffith Richards, când acesta venea în capitală. De fiecare dată când primea veşti despre rege şi Anne, îmi spunea Richards, părea să slăbească şi mai mult, deşi se străduia să-şi păstreze demnitatea şi, mai ales, refuza să renunţe la titlul de regină, deşi regele îi ordonase să se numească de acum încolo „prinţesa văduvă".

Mă aşezai lângă patul Caterinei. Zăcea pe câteva perne şi se întinse spre mine. Îi luai mâna.

– Îmi doresc să o fi găsit pe Maiestatea Voastră mai sănătoasă, spusei. Mă voi ruga pentru însănătoşire grabnică.

Mă uitai la scaunul de rugăciune al Caterinei, aflat lângă pat, şi atunci observai, în umbrele unei firide, silueta întunecată a părintelui Bartolomeu, cândva tovarăş al Călugăriţei din Kent, dar care acum era duhovnicul Caterinei. El dădu din cap încet, şi un fior rece îmi trecu pe şira spinării. Nu îi răspunsei la salut.

Îmi întorsei privirea spre Caterina.

– Îmi pare rău să vă spun că am venit cu o veste tristă din partea regelui. Vrea să vă anunţ că el şi Lady Anne s-au căsătorit recent. Ea va fi încoronată în curând.

– A început să mişte?

Oarecum surprinsă, îi răspunsei că nu se făcuse nici un anunţ oficial al unei sarcini şi, cu atât mai puţin, dacă fătul a început să mişte în pântec. Moaşele, mereu prudente, aşteptau acest semn de viaţă înainte de a le asigura pe femei că aveau să nască.

Prinţesa văduvă dădu din umeri.

– Nu s-ar fi căsătorit cu ea dacă nu i-ar fi purtat copilul. Deşi, din câte aud, copilul ar putea fi al oricui. Al acelui muzicant chipeş, Mark Smeaton, de pildă. Se spune că e îndrăgostit de ea. Sau al ticălosului de Weston. Sau al vechiului peţitor, Wyatt. Bridget Wingfield obişnuia să spună poveşti despre bărbaţii pe care-i sedusese Anne.

– Da, am auzit şi eu o parte din ele.

Caterina tuşi din nou, iar părintele Bartolomeu ieşi la lumină şi îi oferi un pocal cu vin. Îmi dădu drumul la mână şi sorbi puţin, apoi încă o dată. Îmi era greu să cred că auzeam astfel de cuvinte de la fosta mea regină. Părea că se înăsprise, că exilul de la curte, aici la ţară, o înrăise. Unde era atitudinea obişnuită, cea

de iertare creştinească şi tărie? mă întrebai. De ce nu o găsisem în genunchi, rugându-se pe scăunelul de rugăciune?

– Ştii ce zi e azi? spuse Caterina când își înmuie vocea și fu în stare să mă ia de mână din nou şi să continue conversația. Nu ţii minte, nu-i aşa? E aniversarea naşterii băiețelului meu, singurul care a trăit destul de mult cât să fie botezat.

– Eram doar o copilă când s-a născut, *milady*, îi adusei aminte. Se întâmpla acum mult timp, înainte să fac parte din suita Maiestății Voastre.

Caterina flutură mâna cu degete lungi şi subţiri spre mine.

– Nu contează, spuse ea stins. Preoţii spun că Dumnezeu judecă tot. I-a luat pe toţii fiii mei la El înainte să fie înțărcați. Şi pe fiicele mele la fel, mai puţin pe draga mea Mary, nestemata mea. Poate că-i va lua şi pe fiii lui Anne în acelaşi fel. Călugărița din Kent spune că aşa va face.

Zâmbii.

– Călugărița a invocat toate bolile Egiptului asupra lui Anne. Iar Anne e îngrozită.

Îi relatai Caterinei despre banchetul regal de la curtea regelui Francisc, cum Anne văzuse platourile cu broaşte şi ţipase înspăimântată, crezând că molima broaştelor fusese chemată de Călugăriță.

– E însărcinată? întrebă Caterina din nou.

– Nu, *milady*, o asigurai.

– Atunci nu avem pentru ce să ne facem griji. Şi, între timp, vin veşti de la curtea flamandă. Dar sunt sigură că le-ai auzit deja.

– Ce veşti? întrebai, devenind brusc curioasă.

– Părintele Bartolomeu ştie mai multe despre asta.

Mă uitai la preot, care se apropie din nou de patul Caterinei.

– Păcatele Marelui Duşman sunt scoase la lumină, spuse el cu solemnitate. Se spune că ea e de vină pentru moartea lui Jane Popyngcort şi că a încercat să-i otrăvească şi pe alţii care i-au stat în cale.

Îmi amintii cum Jane, care nu se integrase niciodată în rândul nostru, al domnişoarelor de onoare, din cauza manierelor străine, părăsise brusc Anglia, cu câţiva ani în urmă, şi revenise în Flandra. După spusele lui Bridget, Jane primise bani ca să nu dea în vileag informaţiile pe care le avea despre relaţiile regelui cu mama lui Anne, Elizabeth Boleyn – relaţii care aparţineau trecutului îndepărtat, din tinereţea regelui. Bridget spusese că dacă

adevărul despre mama lui Anne şi rege ar fi ieşit la iveală, Henric nu s-ar fi putut căsători niciodată cu Anne. Biserica nu ar fi permis una ca asta.

Îmi adusei aminte de cufărul plin de aur pe care Jane îl luase cu ea când părăsise curtea, de bijuteriile noi şi costisitoare pe care le purtase cu mândrie, de întâlnirile grăbite şi de conversaţiile secrete care avuseseră loc în perioada aceea. Era clar că fusese plătită să plece de la curte. Şi apoi, nu după mult timp, primisem veşti despre moartea ei subită, căzând victimă unor bandiţi.

– Marele Duşman e urât de multă lume, spunea părintele Bartolomeu. Cei care ştiu adevărul despre ea îl dezvăluie.

– Se spune că Anne e o ucigaşă?

Preotul încuviinţă.

– Dar e posibil ca astfel de zvonuri să nu fie decât calomnii. Curţile regale mustesc de minciuni.

– Cei care se aflau în slujba lui Anne au dat la iveală adevărul. Nu există nici un dubiu asupra vinovăţiei ei.

– Iar eu i-am salvat viaţa, murmură Caterina, dându-mi drumul la mână. Poate că ar fi trebuit s-o las să moară. Biata copilă! A devenit un păianjen, prins în propria pânză de perfidie. Domnul să aibă milă de ea!

Caterina se lăsă din nou pe perne, închizând ochii şi oftând prelung. Eram uimită de ce auzisem şi nu voiam să mai petrec timpul în compania tulburătorului părinte, aşa că mă ridicai să plec, nu înainte de a mă uita în jos spre Caterina, la chipul ei palid, aplecându-mă să-i sărut obrazul.

Anne călătorea în toată splendoarea pe străzile proaspăt curăţate ale Londrei în ziua procesiunii de încoronare. Lectica în care se afla era drapată în brocart strălucitor, mantia ei de un purpuriu regal era împodobită cu blană groasă de hermină, iar părul ei lung şi negru îi cădea pe spate, pe sub diadema cu rubine scânteietoare.

Mâinile ei – şi cea cu vârful despicat, însemnul diavolului – erau ascunse sub un buchet enorm de crini şi micsandre. Pântecul ei proeminent era acoperit de o rochie largă de un roşu aprins, iar şiragul lung de perle enorme care îi atârna la gât, atrăgea toată atenţia asupra chipului ei frumos şi a ochilor negri – aceia care cuceriseră inima regelui cu ani în urmă, după cum se spunea.

Am admirat-o în ziua aceea, era la înălțime. Noi, domnișoarele de onoare, petrecurăm ore întregi îmbrăcând-o, periindu-i părul lung și des, ungându-i pielea cu pomezi și aplicându-i pudre colorate pe obraji și buze. Era entuziasmată. Mâinile îi tremurau când se urcă în lectică, și noi îi întinserăm trena lungă a rochiei.

Acesta e momentul ei de triumf, mă gândii. Victoria ei supremă.

Dar, de îndată ce procesiunea porni pe strada Fenchurch, începură huiduielile calomnioase, mulțimea de oameni se dădu în lături, permițând lecticii să treacă, dar vocile o ocărau și proferau insulte obscene, batjocorind-o în timp ce procesiunea regală mergea mai departe.

– Curvo! Îi auzirăm pe oameni strigând. Târfo! Diavole!

Gărzile regale începură să împartă lovituri în dreapta și în stânga cu bastoanele, dar insultele și strigătele nu conteniră.

– Măreţule Harry! Ia-ți înapoi soția! Arde-o pe vrăjitoare! Execut-o!

Londonezilor li se impuseseră dări destul de grele, pentru încoronarea lui Anne și pentru festivitățile date în cinstea evenimentului, și nu le convenea să plătească pentru ridicarea în rang a unei femei pe care o detestau. În timp ce Anne trecea pe lângă ei, îi adresau cuvinte defăimătoare. O respectau pe regina Caterina și îi binecuvântau numele. Preziceau dezastre pentru regat și pentru rege.

Și, ce-i drept, trebuia să ne întrebăm, în timp ce auzeam toate protestele și batjocurile, dacă într-adevăr, forțele răului triumfaseră. Încoronarea lui Anne îi înfuria, dar îi și speria pe londonezi. Dacă buna regină Caterina putea fi înlăturată, și rivala ei, rău famata Anne, putea fi încoronată, atunci cu siguranță că puterile divine se clătinau. Unde era Dumnezeu, unde erau îngerii Lui, atunci când vrăjitoarea fu purtată pe străzi în toată splendoarea.

Înaintarea procesiunii era întreruptă constant de muzicanți care intonau melodii ritmate, de actori care rosteau lungi discursuri și de spectacole puse în scenă de-a lungul rutei. Zgomotul era asurzitor și de câteva ori simții că mă cuprinde panica, strivită de oameni și de protestele constante, de strigăte și de insulte. Când ajunserăm pe Strand, eram deja sleită de puteri, mirosul trupurilor nespălate și duhoarea străzii mă îngrețoșaseră, iar sentimentul de a fi prinsă între spectatorii beți, care cântau și

dansau, trântindu-se unii pe alții cu nepăsare, mă făcu să-mi doresc cu disperare să scap.

Bridget, care stătea lângă mine în lectică, simți disperarea mea crescândă și mă ținu de mână.

– Mai e puțin, Jane, spuse ea. Ține minte, azi e ziua lui Anne. Suntem aici ca să o slujim. Gândește-te ce dificil trebuie să fie pentru ea, cu pruncul care lovește și cu stomacul întors pe dos, așa cum e tot timpul.

Copilul lui Anne începuse să miște în pântec și moașele îl asiguraseră pe rege că ea trecuse de primele luni, expuse riscului de a pierde fătul. Era ultima zi din luna mai a anului 1533. Nașterea prințului trebuia să aibă loc în sezonul recoltei.

Deși încoronarea continuă a doua zi fără nici un incident, Anne primind coroana de la arhiepiscopul de Canterbury, Thomas Cranmer, printre londonezi stăruia sentimentul că ordinea naturii fusese distrusă. Acum, că târfa regală devenise regină, umblau zvonuri despre lumini ciudate pe cer și zgomote de rău augur sub pământ. Pești enormi, lungi de zeci de metri, eșuau pe malurile Tamisei, așa se spunea, și în fiecare parohie numărul oamenilor care se înecau sau care se spânzurau crescuse îngrijorător de mult.

Dar cel mai trist eveniment, petrecut în ziua încoronării, în timp ce noua regină petrecea la un banchet la care se serveau douăzeci și șapte de feluri de mâncare și cu toții cinam alături de ea, auzirăm strigăte de panică și teamă venind de afară, de pe străzi. Sute de londonezi flămânzi, nerăbdători să se înfrupte din abundența regală, din mâncarea și vinul întinse din belșug pe mese în aer liber pentru ei, se înghesuiră într-atât încât mulți dintre ei fură striviți și omorâți.

Era un semn că Domnul pedepsea Anglia pentru păcatele conducătorului ei. Un alt semn, pe lângă multe altele, care dovedea că avusese loc o schimbare, o întunecime căzuse asupra regatului, prevestind că viețile noastre nu aveau să mai fie niciodată la fel.

Îl evitasem pe Will luni întregi, dar nu puteam să o fac la nesfârșit. Drumurile ni se intersectau destul de des la curte, pentru că, așa cum prezisese Ned, Will avansa în slujbă și avea toate calitățile pentru a obține o poziție înaltă în cadrul serviciului regal. Atotputernicul Thomas Cromwell îl făcuse remarcat pe Will

și îi recomandă regelui să-l pună șambelan principal al prințului Henric Fitzroy. Curând, Will fu avansat. Și, pe măsură ce Fitzroy, care în momentul încoronării lui Anne avea paisprezece ani, stătea alături de rege cu fiecare ocazie și primea un rol important în cadrul ceremoniilor, ocupând un loc de onoare la banchete și alte evenimente însemnate, Will era și el mereu în centrul atenției și, deseori, ne întâlneam.

În acele momente, mi se părea o ironie ca Will, care stăruise mereu în dorința de a duce pur și simplu o viață liniștită la țară, departe de atenția nedorită, departe de agitația și intrigile din casa regală, se ridicase acum într-o poziție și mai înaltă în centrul puterii din jurul regelui.

De fiecare dată când îl vedeam, arăta mai bătrân, mai copt la minte și la corp (mijlocul i se îngroșase) și semăna din ce în ce mai puțin cu băiatul entuziast, drăgălaș și emotiv pe care-l cunoscusem și la care ținusem încă din timpul copilăriei noastre, și mai mult cu un om de afaceri – nu unul fără scrupule, ca Ned, dar cu același mers hotărât și mina serioasă ale unui oficial de rang înalt, preocupat de probleme importante. În calitate de șambelan principal al lui Henric Fitzroy, Will primea nu doar un venit substanțial, dar și fonduri suplimentare valoroase. Ca și tatăl său, îndeplinea funcții în mai multe birouri – agent colector al celor cincisprezece, armurierul turnului pentru praf de pușcă, conetabil al castelului regelui de la Etall – și primea o sumă generoasă pentru fiecare, deși munca în sine era făcută de subordonați. Nou descoperita prosperitate era vizibilă în pieptarele costisitoare și cămășile din bumbac fin, garnisite cu dantelă belgiană, pălăriile cu pietre prețioase și mănușile din piele de căprioară, inelele strălucitoare de pe degetele groase și cataramele din aur greu de la încălțări.

De asemenea, și atitudinea lui se schimbase simțitor. De câte ori îl vedeam, le dădea subordonaților porunci pe un ton ridicat, criticându-i, cu iritare, pentru că îi îndeplineau ordinele prea încet sau pentru că făceau greșeli. Într-o zi îl auzii mustrându-l pe un tânăr funcționar care greșise la calculul unui impozit. Vocea lui era ascuțită, cuvintele dure și nemiloase.

– Nu poți să faci nimic ca lumea? spunea el. Din prima zi în care ai fost numit în subordinea mea a trebuit să fii urmărit, corectat și împiedicat din a greși în arhive.

Continuă în aceeaşi manieră, criticându-l pe un ton ridicat, în timp ce tânărul funcţionar se uita în jos, la picioare, cu faţa împurpurându-se de ruşine.

– Fac tot... posibilul, stăpâne, spuse el. Nu sunt potrivit pentru munca asta. De meserie sunt pantofar...

– Şi atunci ce cauţi aici, lătră Will, mai nerăbdător ca niciodată. Te-ai pierdut şi ai ajuns din întâmplare în camera de calcule?

– Nu, stăpâne. Am fost trimis de domnul Cromwell.

– Atunci trebuie să-l informez că a făcut o eroare. A făcut o alegere proastă. Foarte proastă, într-adevăr.

Proasta dispoziţie a lui Will îl făcu pe tânăr să plângă şi îmi păru foarte rău pentru el. Vrui să intervin, dar mă abţinui. Simţeam că ceva nu era în regulă cu logodnicul meu. Trebuia să aştept până când aveam să fim singuri şi să vorbesc cu el. Între timp, îmi era clar că Will, care îşi dorise odinioară să fie doar un fermier nobil, devenise un curtean poleit cu aur, cu un strop de tensiune şi nervozitate în voce şi cu o atitudine neîngăduitoare faţă de oricine îl dezamăgea.

Într-o dimineaţă, îmi trimise un mesaj, spunând că trebuia să îmi spună ceva urgent. Îmi schimbai rochia şi îmi pusei cea mai scumpă bonetă, împodobită cu fir de aur – un rebut de-al lui Anne –, în încercarea de a mă ridica la nivelul strălucirii sale. Dar când ne întâlnirăm, înţelesei că Will nu-l interesa înfăţişarea mea. Îi păsa doar de avertizarea pe care venise să mi-o dea.

– Jane, spuse el când veni spre mine în una din anticamerele din încăperile lui Anne, trebuie să păzeşti bucătăriile reginei. Dacă trebuie, concediază tot personalul.

Vocea lui imperioasă mă speriase.

– Dar de ce?

– Cineva otrăveşte mâncarea, replică scurt Will, afişând o mină sobră pe chip. Prinţul abia a scăpat. Aseară, după cină, luase doar câteva îmbucături din mâncare, când a început să se simtă rău. Platoul a fost îndepărtat imediat şi resturile au fost date cerşetorilor care aşteptau la uşa exterioară.

Will se încruntă, clătină din cap şi continuă.

– Doi dintre ei au murit. Nu există nici o îndoială. A fost otravă.

– Ştii cine a făcut una ca asta?

– Îi bănuim pe spanioli, bineînţeles. Sau pe spionii imperiali ai ambasadorului Chapuys. Vor să împiedice succesiunea. Henric Fitzroy e moştenitorul desemnat. S-ar putea să încerce s-o otrăvească pe Anne – şi să omoare fătul pe care-l poartă.

– Îi voi da de veste reginei de îndată, începui să spun și mă întorsei să plec, dar Will mă opri, prinzându-mă de braț.

Strânsoarea lui era blândă, dar destul de puternică încât să mă facă să stau locului.

– Trebuie să fii prudentă, ai grijă cui îi spui despre asta, Jane.

Își coborî vocea și se uită împrejur.

– Vezi tu, e posibil ca regina Anne sau cei din anturajul ei să fie vinovați.

Mă uitai la Will.

– Vrei să spui...

– Da, nu trebuie să rostești cuvintele.

Era posibil? Trimisese oare Anne un asasin să pună o otravă în mâncarea preparată în bucătăriile lui Henric Fitzroy? Îmi adusei aminte ce spusese părintele Bartolomeu despre povestea care circula în Flandra, referitoare la felul în care Anne pusese la cale moartea lui Jane Popyngcort.

– Ține minte, spuse Will, oricine îi stă în cale devine vulnerabil.

Fui copleșită de greutatea cuvintelor lui Will. Dacă acuzațiile sumbre erau adevărate, atunci oricare dintre noi, inclusiv eu, eram în primejdie. Nu mi-o doream pe Anne de dușman!

– Dar cu siguranță că arătându-mi îngrijorarea privind siguranța mâncării ei și față de loialitatea personalului bucătăriilor, dau dovadă că îi sunt devotată, protestai eu.

– Asta dacă rezultatul nu diferă de așteptările tale. Poate că în încercarea de a curăța grajdurile lui Augias, în bucătăriile ei, s-ar putea să scoți la lumină un asasin care se află în slujba ei!

În timp ce meditam la acest rezultat îngrijorător, nu putui să nu observ că, pe lângă hainele fine și atitudinea serioasă, Will căpătase și felul superior de a vorbi al unui servitor regal educat. Chiar așa, grajdurile lui Augias! Will era fiul unui gentilom, învățase latina și miturile grecești – la fel cum mie mi se permisese, într-o oarecare măsură, să fiu prezentă în timp ce Ned primea lecții. Dar se schimbase față de acel Will pe care-l știam eu.

– Voi încerca să fiu discretă, îi spusei lui Will. Între timp voi evita să mănânc orice.

Răspunsul meu îl făcu să râdă și, pentru o clipă, îl revăzui pe vechiul Will sub carapacea seriozității nou descoperite. Trăsăturile i se înmuiară și regăsii acea tandrețe de demult în ochii lui albaștri.

– Jane, despre planurile noastre... vechile noastre speranțe...

Oftă. Subiectul nu era unul plăcut pentru el.

– Tatăl meu îmi tot promite că Chevering va fi al meu într-o zi, dar ziua aceea pare din ce în ce mai îndepărtată.

Observai că nu spusese „conacul Chevering va fi al nostru într-o zi".

– Există o căsuţă pe moşie pe care tatăl meu mi-ar da-o să locuiesc în ea, dar îndatoririle mele mă ţin la Londra...

– Şi ale mele, îl întrerupsei. Şi sunt de acord, o căsuță nu ar fi potrivită. Chiar deloc.

Deşi, chiar în timp ce spuneam asta, mă gândii că existase o vreme, nu de mult, când eu şi Will ne-am fi bucurat de o căsuţă a noastră, cu o grădină, în care să avem propria familie. Dar asta fusese înainte de Galyon.

La drept vorbind, mă simţii uşurată să aud asta, deşi nu mă aşteptai la ce zise în continuare.

Will se uită în jos la pantofi, lucru care în cazul lui sugera că era ruşinat sau se simţea vinovat.

– Ar trebui să-ţi spun, Jane, ca să fiu sincer pe de-a-ntregul, că ar fi mai bine dacă nu ne-am mai considera ca fiind logodiţi. Având în vedere împrejurările.

Auzii o urmă de regret în vocea lui. Regret şi remuşcare.

Cu toate acestea, mă trezii încuviinţând cu promptitudine. Eram uşurată.

– Vei fi întotdeauna ca o soră dragă pentru mine, Jane. Şi te voi iubi mereu ca pe cineva din familia mea.

Nu-mi putui reţine zâmbetul. În trecut, familia lui Will – şi greşelile tatălui meu – ne împiedicaseră să ne căsătorim. Cu siguranţă că familia ne adusese suferinţă, durere şi consolare în egală măsură. Sau mă gândeam doar la mine?

În acea seară, în timp ce meditam încă la tot ce-mi spusese Will, lihnită de foame (nu puteam să mănânc ce ni se aducea de la bucătăriile regale), mă alăturai lui Bridget şi altor câtorva domnişoare de onoare la pregătirile de culcare.

Era un moment potrivit pentru confidenţe. Una dintre tinerele domnişoare, Arden Rose, fiica Lordului Edgewater, avea să se mărite cu un diplomat care pleca în curând spre Franţa şi ne mărturisi nesiguranţa pe care o avea în legătură cu felul în care aveau să se comporte cu ea femeile franceze sau soţul ei, care era un om autoritar şi extrem de critic. Anne Cavecant ne spuse de

o umflătură pe care o avea și care părea să devină din ce în ce mai mare, iar doctorul regelui nu știa cum să o trateze. Îi era teamă și ne ceru să ne rugăm pentru ea.

– Cel puțin moașele reginei aduc numai vești bune, spuse Bridget Wingfield. Copilul lovește cu putere. Moașele spun că va fi mare și puternic, ca și tatăl său. Un luptător. Un participant la turniruri. Un bărbat cu multe calități – și, mai presus de orice, de os regesc.

– Crezi că va fi numit după tatăl său? întrebă Arden Rose. Oare va fi al nouălea Henric?

Nici una dintre noi nu știu ce să-i răspundă. Lui Anne nu-i făcea plăcere să vorbim despre copilul ei sau să facem speculații asupra numelui pe care avea să-l poarte sau asupra datei de naștere. Astrologii o calculaseră deja, dar o țineau secretă.

– Există deja un al nouălea Henric, completă Anne Cavecant cu amărăciune, Henric Fitzroy.

– Să nu te audă regina spunând una ca asta! sări Bridget. Nu vrea ca bastardul regal să se apropie de curte. Se ceartă cu regele tot timpul din cauza asta – mai ales acum, că Fitzroy se căsătorește cu fiica ducelui.

Henric Fitzroy avea să se însoare cu logodnica lui, Mary Howard, fiica ducelui de Norfolk, în cadrul unei ceremonii somptuoase, asemănătoare unei nunți regale. Zvonurile despre motivele pentru care regele îl ținea în continuare pe fiul său natural în centrul atenției nu conteneau. Oare o făcea de teamă că fiul lui Anne nu ar fi fost un rege potrivit? Dorea să încurajeze o rivalitate între cei doi băieți, unul, o ființă plăpândă, care nu ajunsese încă la adolescență, și altul care nu se născuse încă?

– Nunta are loc pe cinci septembrie, ne spuse Bridget. Și din câte am auzit, vor avea loc cel puțin alte trei nunți în același timp – cel puțin trei dintre curtenii prințului se vor însura cu trei dintre domnișoarele lui Mary Howard.

Bridget îmi aruncă o privire insinuantă.

– Jane, am impresia că bătrânul tău pețitor, Will Dormer, e unul dintre miri. Am dreptate?

Deschisei gura să spun ceva, dar renunțai. Deci acesta era motivul pentru care Will voise să se asigure că logodna noastră, chiar dacă stagnase atât de mult timp, era încheiată. Plănuia să se însoare cu altcineva.

– Da, reuşii să spun. Da, cred că mi-a spus că vrea să se căsătorească.

– Era chipeş pe vremuri, medită Bridget. Nu-i de mirare că te-ai îndrăgostit de el. Dar acum s-a îngrăşat – şi e mult prea arogant. Ţi-e mai bine fără el.

Şi chiar îmi era, mă gândii. Bridget avea dreptate. În acelaşi timp însă simţii o suferinţă sfâşietoare, pentru că încă îmi doream un soţ, o casă, o familie, copii, un viitor. Acum pierdusem visul acesta. Visul pe care îl împărtăşisem odinioară cu Will, pe care nu puteam să-l înfăptuiesc niciodată cu Galyon, oricât de mult aş fi preţuit momentele petrecute împreună.

Viaţa mergea mai departe şi trecea pe lângă mine. În vara aceea, vara încoronării lui Anne, aveam douăzeci şi şase de ani, aproape douăzeci şi şapte. Trecusem deja de mult de vârsta maturităţii pentru o femeie aptă de căsătorie.

Mă întinsei pe patul îngust şi făcui sforţări zadarnice să mă liniştesc şi să dorm. Gânduri sumbre mi se învălmăşeau în cap. Nu puteam scăpa de o imagine tulburătoare, aceea a lui Will cu o femeie mult mai tânără, frumoasă, energică, Will dansând cu ea, luând-o de soţie în biserică, având chipul luminat de un zâmbet larg cu ea alături.

Îl lăsasem pe Will să plece. Acum ce avea să mi se întâmple?

Îmi simţeam picioarele reci şi pătura subţire cu care eram învelită nu-mi ţinea de cald, tremuram. Picioarele lui Galyon erau întotdeauna călduroase, dar Galyon era departe şi nu aveam să împărţim niciodată un pat conjugal, cu toată căldura şi confortul acestuia.

Disperarea puse stăpânire pe mine tot mai mult. Mă simţeam de parcă stăteam pe marginea unei gropi negre, privind jos într-un abis de singurătate. Singurătate. Într-un viitor în care nu aveam o familie a mea.

Timpul meu venise şi trecuse, îmi spusei. Aveam să fiu o fată bătrână. Destinul de care se temeau toate fetele.

Dădui frâu liber lacrimilor, dar apoi, nu după mult timp, o altă imagine mi se contură în minte. O fantezie fermecătoare, în care eu şi Galyon ne mutam într-o căsuţă pe moşia Chevering. Ne plantam singuri grădina, creşteam copii şi trăiam într-o reverie fericită pentru tot restul vieţilor noastre.

De-ar fi fost posibil, şoptii în sinea mea. De-ar fi fost! Apoi fantezia mea alunecă în visare, şi visam.

CAPITOLUL 16

– Sire, pot să vă vorbesc?

Îl găsisem pe regele Henric în refugiul lui privat, camera din turn unde amesteca formule medicinale şi citea tratate de alchimie. Deşi trecuseră cinci ani de la oribila izbucnire a sudorii, el continua să poarte în jurul gâtului micul săculeţ cu păianjeni care, se spunea, ţinea boala departe, iar Anne glumea deseori pe seama regelui, că şi-ar agăţa şi un elefant la gât dacă ar crede că-l cruţă de boală.

Regele stătea la o masă, aplecat deasupra vaselor şi a recipientelor cu pulberi şi lichide. Arăta obosit, mă gândii. Umerii îi erau coborâţi şi sprâncenele încruntate. Deşi încă arăta magnific atunci când purta pieptarele de catifea mov, cusute cu fir de aur, fiind cel mai înalt bărbat din încăpere, chiar dacă îşi semeţea capul cu acea chelie care avansa şi pe care o ţinea ascunsă sub o pălărie extravagantă împodobită cu pietre preţioase, totuşi nouă, celor care trăisem în preajma lui atât de mulţi ani, ne era clar că îmbătrânea. Şchiopăta destul de vizibil cu piciorul dureros. Era chinuit de dureri de cap şi cealaltă boală pe care nimeni nu voia să o pomenească decât în şoaptă – durerea din testiculele umflate – se înrăutăţea atât de tare încât deseori era nevoit să rămână în pat şi să cheme doctorii.

– Ce e, Jane? Tocmai pregăteam nişte măcriş pentru un *posset*[1] fierbinte. Potcovarul mi-a spus că e bună pentru durerile de dinţi la cai – de ce nu şi la regi, ce zici? Pe toţi sfinţii, durerea din picior...

– Îmi pare rău, Sire. Aş vrea să am şi eu o băutură fierbinte să v-o ofer, spusei cu un zâmbet.

---

[1] Băutură fierbinte din lapte covăsit, vin sau bere, bine condimentată, un remediu foarte popular în Evul Mediu pentru răceli. (n.red.)

Regele își ridică privirea spre mine și zâmbi.

– Prezența ta e întotdeauna liniștitoare.

– Mă tem că am vești tulburătoare. Will Dormer mi-a mărturisit că mâncarea prințului a fost otrăvită – otravă care l-ar fi putut omorî pe băiat și care a ucis într-adevăr alți câțiva oameni care au mâncat din ea. Will se teme că e vorba de o conspirație a împăratului cu scopul de a-l asasina pe prinț, și poate chiar de o amenințare la adresa reginei și a copilului.

Regele făcu un gest zeflemitor.

– Nu era otravă, ci pește stricat. Sau vin oțetit. Se mai întâmplă, chiar și în cele mai bune bucătării unde se iau toate măsurile de prevedere.

Tăcui.

– Dar, Sire, dacă Will are dreptate? Dacă a fost într-adevăr pusă otravă în mâncare? Nu ar fi mai înțelept să ne asigurăm că așa ceva nu se va întâmpla și în bucătăriile reginei? Pentru siguranța ei și a copilului?

Regele îmi cercetă chipul.

– Jane, e ceva ce nu știu? Ar trebui să bănuiesc pe cineva?

– Dacă aș fi sigură, nu aș ezita să vă spun. Doar că...

– Da. Continuă.

– E un bărbat, Sire, care îmi dă fiori de câte ori îl văd. Prima dată l-am văzut la mănăstirea Sf. Agnes. Era cu Călugărița din Kent. Acum a devenit duhovnicul prințesei văduvă. Este vorba de părintele Bartolomeu.

Henric se încruntă și apoi, cu o mișcare bruscă, sări de pe scaun, merse spre ușa micuței camere și o trânti. Deodată, păru să alunge orice urmă de oboseală. Se mișca precum un bărbat mult mai tânăr.

– Adu-l pe Crum de îndată, îi spuse străjerului care stătea afară, apoi se întoarse spre mine.

– Acum, Jane, vreau să știu tot despre acest om. Cum arată, ce a spus, ce a făcut ca să-l suspectezi.

Îi relatai lui Henric cele câteva lucruri pe care le știam. În timp ce vorbeam, Thomas Cromwell, un bărbat voinic, năvăli în cameră, gâfâind, uitându-se pieziș la mine și făcând o plecăciune în fața regelui.

– Crum, călărește până la Buckden cu o duzină de soldați și arestează-l pe duhovnicul prințesei văduvă. Pe părintele Bartolomeu. Află ce știe despre otrăvirea mâncării prințului. Și iscodește

fiecare servitor din bucătăriile reginei, de la bucătar la cei care răsucesc frigările.

Cromwell păru uimit.

– Chiar şi pe bucătarul ei preferat, cel pe care l-a adus de la Paris?

– Mai ales pe el. Acum du-te!

Secretarul părăsi încăperea grăbit.

– Ai făcut bine că ai dat alarma, Jane. Şi ai fost destul de curajoasă să-mi spui despre părintele Bartolomeu. Crum nu-i va arăta pic de milă.

Ezitai, apoi, în timp ce regele se aşeză din nou la masă, mă simţii îmboldită să continui.

– Mai e ceva, Maiestate. Mi-e teamă să spun asta, pentru că v-ar mânia.

– Ce e?

Trăsei aer în piept.

– E vorba de moartea lui Jane Popyngcort. Zvonurile de la curtea flamandă, adică... se spune...

– Spune odată!

– Se spune că Jane Popyngcort nu a fost omorâtă de tâlhari, ci de oameni plătiţi de regina Anne. Oamenii au mărturisit...

Henric lovi cu pumnul în masă, făcând să sară vasele şi recipientele.

– Au mărturisit sub tortură, fără îndoială! Bineînţeles că Anne e calomniată! Ei o urăsc! Dar nu e vinovată de asasinarea acelei femei, la fel cum nu sunt nici eu, sau tu.

Îmi aruncă o privire mânioasă şi pentru prima dată îmi fu teamă.

– Nu îţi dai seama că e o conspiraţie? Nici măcar sfânta mea soţie – mă refer la prinţesa văduvă – nu e mai presus de astfel de vicleşuguri şi stratageme.

Regele oftă, apoi îmi aruncă o privire îndurerată.

– Of, Jane! Trăim vremuri atât de periculoase! Slavă Domnului că imperialiştii nu au dat năvală asupra noastră cu o armată – nu încă – dar s-ar putea să o facă. Şi eu... eu care odată am condus o armată proprie în Franţa, când eram tânăr... Scutură din cap. Acum nu aş mai putea s-o fac, nici dacă viaţa sau regatul meu ar depinde de asta. Nu am putut nici măcar să intru pe liste şi să concurez la turnir în ziua încoronării lui Anne. Blestematul ăsta de picior mă durea prea tare.

Regele își întinse o mână pe sub masă și începu să-și maseze piciorul, cu o grimasă îndurerată.

– Stai jos, Jane, și ține-mi de urât. Mă simt bătrân astăzi, spuse el și zâmbi.

Mă așezai pe o banchetă prăfuită, nu înainte de a o șterge cât mai bine cu juponul.

– Sire, mai am ceva să vă întreb, deși e o chestiune pe care numai Maiestatea Voastră poate s-o dezvăluie sau s-o păstreze secretă. Am fost întotdeauna curioasă să aflu despre Jane Popyngcort – dacă ceea ce știa despre trecutul Maiestății Voastre ar fi reprezentat un obstacol în calea căsătoriei cu Anne.

Henric scuipă.

– Toată treaba s-a petrecut înainte să devin capul Bisericii. Când Anglia încă mai asculta de obstrucționistul de papă.

– Da, desigur. Nu mai contează acum. Dar...

– Prea bine, Jane. Întreabă-mă, spuse el cu blândețe. Ce vorbim aici rămâne între acești pereți.

– Sire, chiar ați făcut ce a spus Jane? Mama lui Anne v-a fost amantă?

Spre uimirea mea, regele izbucni în râs.

– Cine mai ține minte? Eram doar un băiat, eram beat, tocmai câștigasem prima mea victorie importantă împotriva francezilor. Ce tânăr beat îți mai amintește toate femeile cu care a fost intim?

Pentru un moment, un zâmbet tineresc îi lumină chipul.

– Nu mai contează, oricum.

– Dar lui Jane i s-a dat un cufăr cu monede de aur și a fost trimisă acasă, pentru că a jurat că Lady Boleyn v-a fost amantă.

– Da, și ar fi trebuit să fie închisă în turn pentru trădare, pentru că a răspândit astfel de zvonuri calomnioase. Oamenii vor spune orice, Jane, dacă sunt plătiți îndeajuns de mult.

Regele oftă din nou.

– Acum trebuie să mă lași să termin băutura, pentru că altfel durerea din picior mă va ține treaz toată noaptea.

Ridică mâna într-un gest de concediere.

– Îmi pare rău că v-am deranjat, Sire.

– E în ordine, Jane. Mai vino – când ai și vești mai bune de adus.

Zăceam în brațele lui Galyon, și aerul cald și înmiresmat al nopții blânde de vară îmi inunda simțurile, iar liniștea dintre noi

era întreruptă doar de clipocitul râului şi de ciripitul somnoros al păsărilor.

Spre marea mea uimire şi bucurie, Galyon venise în Anglia să lucreze la extinderea apartamentelor lui Anne, făcând parte dintr-o echipă de trei sute de muncitori francezi, găzduiţi într-un sătuc de lângă capitală. Munca avea să dureze multe luni, spuse el, fericit. Aveam să ne vedem des şi fără să ne temem că fiecare noapte petrecută împreună avea să fie ultima. Era, pe cât posibil, cel mai apropiat lucru de o viaţă trăită împreună pe care aveam să-l simţim vreodată.

Galyon devenise maestru geamgiu şi avea dreptul la o încăpere spaţioasă şi bine mobilată pe timpul şederii în Anglia. Deseori, seara, la asfinţit, ne întâlneam şi călăream împreună prin livezile întunecate şi pe miriştile de lângă casa lui, unde luam cina împreună, apoi mergeam la culcare, uneori în dormitorul răcoros de la etaj, alteori, precum în noaptea aceasta, afară, în capătul grădinii, lângă apă.

Galyon îmi sărută cu blândeţe fruntea şi apoi se uită la mine. Văzui atât de multă iubire în ochii lui de un albastru clar, o iubire adâncă. Ce puteam să cer mai mult de la viaţă? mă gândii.

Mă îmbătai de prezenţa lui, de mirosul lui familiar, de puterea lui, de muşchii lui încordaţi, de curbura buzelor lui, de plinătatea gurii lui. De barba nerasă şi aurie de pe obraji şi de pe bărbie, de modul în care părul îi cădea peste frunte.

Stăturăm aşa, fără să vorbim, o vreme, în timp ce luna răsări şi atingerea luminii ei făcea frunzele copacilor să pară din argint.

– Jeanne, spuse el în cele din urmă, am primit o scrisoare de la soţia mea, Solange. Încă trăieşte cu preotul parohiei din sat şi vor avea încă un copil. Dar ceva s-a schimbat. Părintele Beignet nu mai e preot. A renunţat la credinţa catolică. A fost excomunicat.

– Ca şi regele Henric.

– Acum e doar Georges Beignet, un om de rând, şi vrea să se însoare cu Solange. Au început să meargă la slujbele ţinute de un adept al lui Jean Calvin. În această nouă biserică a lui Jean Calvin e posibil să divorţezi şi să te recăsătoreşti. Solange intenţionează să divorţeze de mine.

– Cum a făcut şi regele Henric când a devenit capul Bisericii şi a divorţat de regina Caterina.

Mă gândii un moment, apoi spusei:

– Ai deveni un om liber.

– Nu în ochii Bisericii, a Bisericii adevărate.

– Dar cu siguranţă că e mai important ce ai în inimă, nu ce se află în definiţiile teologilor.

El clătină din cap.

– Nu ştiu, Jeanne. Chiar nu ştiu. Dar sigur e greşit să distrugi în câţiva ani ceva ce s-a construit în secole. Ceva ce e rânduit de Sfânta Scriptură, de liturghie, de toţi sfinţii...

Cugetai la cuvintele lui, privind râul, urmărind cum razele lunii vălureau apa.

– Oare câţi iubiţi au stat în locul acesta, de-a lungul numeroaselor secole ce au trecut de la facerea lumii, ce crezi? Privind răsăritul lunii împreună, desfătându-se cu plăcerea trupească, împărtăşindu-şi sentimentele? Totul, în timp ce zeii şi zeiţele au venit şi au plecat, şi lumea s-a schimbat dintr-una păgână într-una creştină, iar acum – spun unii – este din nou păgână?

Galyon râse.

– Şi câţi preoţi ca Beignet au sedus soţiile enoriaşilor lor?

– Luther şi Calvin, şi regele Henric spun că biserica romană e coruptă şi nedemnă. Că trebuie îndreptată.

– Şi cu toate astea, regele nu şi-a repudiat prima soţie şi şi-a luat una nouă din cauza credinţei sale, ci mai degrabă şi-a adaptat credinţa la pofta lui trupească. Şi dacă îmi aduc bine aminte catehismul, să pofteşti după ceva ce nu e de drept al tău contravine celor Zece Porunci.

– Tot ce ştiu, dragul meu Galyon e că inima mea e liniştită şi prea plină de iubire când sunt cu tine. Dacă asta e greşit, atunci îmi accept pedeapsa. Voi arde în iad.

El se apleacă şi mă sărută.

– Vom arde împreună, dragostea mea.

Şi cu aceste cuvinte ne pierdurăm unul în celălalt, până când luna începu să pălească, stârnindu-se un vânt răcoros pe râu, şi ne îndreptarăm prin grădina întunecată spre casă.

Vara trecu şi veni timpul ca Anne să se retragă în camera ei în aşteptarea fiului ei.

Întreaga curte aştepta cu sufletul la gură. Când avea să se nască pruncul? Avea să vină pe lume în siguranţă? Regina avea să supravieţuiască?

Totul încremeni până când naşterea avea să se înfăptuiască, sau aşa părea. Umblam de colo-colo, făceam plimbări lungi prin

iarba care se îngălbenea. Vânam și adunam mere căzute. Dar mai cu seamă ne uitam la regină, așteptând un semn că nașterea se apropia.

Anne se retrase în mod oficial și cu mare pompă în camerele ei, unde șase moașe o asistau în permanență, și nici un bărbat nu avea voie să intre. Urma să rămână acolo, după obicei, până când avea să nască. Între timp, noi, cei din casa ei – una cu mult mai mare decât fusese înainte de căsătorie – așteptam să o slujim, să-i satisfacem cea mai mică dorință.

Zilele de vară se scurgeau anevoie, aerul era cald și îmbâcsit de praf. Noi, domnișoarele și doamnele de onoare, făcurăm tot posibilul să ne distrăm în camerele exterioare ale apartamentelor lui Anne, jucând cărți, brodând, citind și, ca întotdeauna, bârfind. Eram mai multe decât în trecut, Anne insistase să aibă o suită mai mare decât regina Caterina. În afară de Bridget și Anne Cavecant, mai erau tânăra și simpatica succesoare Elizabeth Wood, Catherine Gainsford și Honor Grenville, Mary Scrope, ai cărei dinți erau galbeni, dar care arăta acceptabil în rest, Margery Horsman, pe care eu o găseam amuzantă, și alte șase. Pe Anne o irita faptul că trebuise să i se ofere un loc în anturajul ei intim lui Elizabeth Holland, amanta unchiului său, Norfolk, dar când se plânse de acest fapt, simți săgețile crunte ale a mâniei regelui și cedă.

Așteptarăm de-a lungul zilelor călduroase și al nopților înăbușitoare de vară târzie – și apoi, într-o noapte, mă trezi un țipăt înfiorător.

Era Anne.

– A început travaliul! strigă cineva.

Ne grăbirăm spre dormitorul lui Anne și o găsirăm dată jos din pat, stând în picioare, despletită, lovind cu palmele așternuturile, cu părul ei lung răsfirat în toate părțile, blestemând și țipând.

– Păduchi! Afurisiți de păduchi în pat!

Moașele trăgeau alarmate de cearceafuri și de cuvertura minuțios lucrată de pe patul impunător al lui Anne, de perne și de perdele, în efortul de a scăpa de paraziți.

– O tinctură de mușețel și măcriș va reduce umflăturile, o auzii pe Mary Scrope spunând. Spițerul nostru întotdeauna recomanda așa ceva pentru păduchi.

Dar Anne țipă din nou și aruncă o pernă spre ea.

– Proasto! E femeia aceea oribilă! Călugărița! Întâi a adus broaștele, acum păduchii! M-a blestemat!

Îmi adusei aminte de profeţia cruntă a Călugăriţei din Kent, pe care o rostise când călătorisem spre Dover. Întâi aveau să vină broaştele, apoi păduchii, apoi puricii....

– Păduchii sar de pe trupurile celor morţi, şopti Bridget.

Anne avea un auz ascuţit.

– Deci sunt pe moarte? strigă ea în timp ce îşi sfâşie ultimele articole de îmbrăcăminte de pe ea. Asta vrei să spui, Bridget? Că voi muri? Că pruncul meu va muri?

Anne ieşi din cameră, lăsându-ne să rezolvăm problema păduchilor şi a cearceafurilor murdare, şi a mâniei regelui, a cărui voce o auzeam pe coridor, afară.

Anne trebuia liniştită şi trebuia să aranjăm un pat curat pentru ea. Simţii ceva suindu-se pe braţ şi mă uitai în jos, trăgându-mi mâneca. Era un păduche, avea corpul negru şi umflat. Îl strivii, lăsând o pată roşie. Sângele meu.

Auzii prin perete cum ţipetele lui Anne se transformaseră în hohote de plâns. Mă întrebai dacă teama i-ar fi putut provoca travaliul. Moaşele spuseră că îi venise sorocul. Fiul ei putea să se nască în orice zi sau noapte.

În timp ce mă gândeam la asta, îmi amintii cea mai alarmantă parte din blestemul Călugăriţei din Kent. „Primul fiu născut din soţul adulter şi amanta lui din iad are să moară“, spusese ea. Putea fi adevărat? Oare păduchii chiar fugeau de pe cei care erau pe moarte? Şi dacă da, ce însemna asta pentru noi toţi?

Capitolul 17

Camera de naştere era întunecată, iar căldura din coşurile pentru jar înăbuşitoare. Draperii groase trase peste geamurile închise nu permiteau soarelui după-amiezii să pătrundă. Un miros dulceag de mosc şi lavandă, greţos de dulce, acoperea aroma opiumului. Era greu să respiri.

Fuseserăm chemate în dormitorul lui Anne ca să luăm parte la naşterea copilului ei, ca nimeni să nu zică ulterior că pruncul nu fusese scos din pântecul ei. O masă lungă, cu tipsii pline de bomboane şi pocale cu vin, fusese întinsă pentru a ne înviora, dar nimeni nu avea dispoziţia necesară. În patul imens, Anne se zvârcolea şi ţipa, plângea şi le ocăra pe moaşele care se încruntau şi apăsau fără milă pe pântecul ei.

– Lăsaţi-mă să mor! striga ea, cu chipul scăldat de lacrimi. Lăsaţi-mă să mor!

În agonia ei îşi chema mama absentă, încercând să o atingă, cerându-i să alunge durerea. Îşi retrase mâna îngrozită.

– Trimiteţi crainicii! strigă ea stins. Regina e moartă!

Mă rugai să nu moară, ca durerea ei să fie curmată curând. Dar, pe măsură ce orele treceau, părea să sufere din ce în ce mai mult, iar copilul nu se născuse încă.

Într-un final, moaşa superioară îşi pierdu speranţa.

– Nu pot face mai mult, anunţă ea, ştergându-şi mâinile de şorţul murdar. Se află într-o stare care depăşeşte priceperea mea. E voia Domnului ca ea să meargă la El. Şi ea, şi copilul.

Înlemnirăm. Aşa avea să se termine veghea noastră îndelungată şi suferinţa lui Anne? Avea Anne să moară? Şi ce avea să facă regele în cazul acesta?

Nu mâncasem nimic de multe ore, dar nu puteam să pun gura pe bomboanele de pe masă sau pe vinul îndoit cu apă. Nu puteam, simţeam că nu trebuie s-o fac.

Îmi reamintii cum arătase Anne când zăcuse bolnavă de sudoare la Greenwich. Crezuserăm că avea să moară, dar supravieţuise. De ce? Ca să aducă ruşine regatului şi să moară dând naştere copilului regelui?

– Chemaţi preotul, spunea moaşa, resemnată. E timpul. Am făcut tot posibilul. Trebuie să respectăm ultimele ritualuri.

Bridget merse lângă Anne şi se aşeză pe pat, ignorând regulile stricte care interziceau oricui să se apropie de regină fără a fi chemat sau fără să i se vorbească. Luă mâna lui Anne şi şopti cu blândeţe:

– Să renunţăm, Nan, să te lăsăm să pleci?

Îmi ţinui răsuflarea. Câteva momente trecură. Apoi auzii un zgomot imperceptibil. Era Anne, mişcându-se, gemând. În timp ce priveam, corpul îi înţepeni, semn al unei noi contracţii. Chipul i se înroşi. În timp ce Bridget continua să o încurajeze, Anne trase aer adânc în piept şi făcu un efort uriaş să scoată copilul.

Şi, cu un vaiet cum nu mai auzisem ieşind de pe buzele unei femei, izbânda începu a se arăta.

– Căpşorul! Se vede căpşorul!

Dintr-odată, moaşele se grăbiră să acţioneze.

Micul prunc veni pe lume în mâinile lui Bridget, înconjurată de moaşe, înghesuindu-se s-o ajute. Pruncul era alunecos, plin de sânge şi încă legat de Anne prin cordonul gros care îi ieşea din stomacul micuţ.

Şoptind o incantaţie, moaşa superioară tăie cordonul, apoi icni.

Camera era atât de întunecată, încât la început nu observarăm ce anume o şocase. Apoi veniră cuvintele fatale.

– Nu! Nu se poate!

– Oh, Dumnezeule mare care eşti în cer. E o... prinţesă.

– Anulează turnirurile. Scoate leagănul ăla regal de aici. Adu-l pe celălalt, pe cel de lemn. Trage draperiile. Să avem puţină lumină.

Poruncile regelui fură respectate cu iuţeală. Anne dormea, iar fiica ei micuţă, după ce fusese spălată şi hrănită de una dintre doici, fusese înfăşurată în scutece călduroase şi pusă în frumosul leagăn vechi din lemn sculptat. Leagănul regal, de un auriu splendid şi împodobit cu catifea mov, acoperit cu o cuvertură micuţă tivită cu blană de hermină, fu scos din cameră. Fusese rezervat pentru un fiu.

De îndată ce regele află că Anne îi născuse o fiică, le concedie pe moașe și strigă după astrologi.

– Opriți-i pe ticăloșii aceia, fii de cățele, omorâți-i pe toți! strigă el. Vreau să fie torturați! Vreau să fie aruncați în turn și biciuiți!

Dar astrologii, care auziseră veștile din camera nașterii, plecaseră deja în mare grabă, la fel și ceilalți ce așteptau pe coridoare și afară.

– Închideți bucătăriile, îl auzii pe rege strigând. Spuneți-le bucătarilor să dea toată mâncarea cerșetorilor de la porți. Nu va avea loc nici un banchet în seara aceasta!

Opiumul era de vină, insistă Anne de îndată ce-și reveni îndeajuns cât să vorbească și să se ridice în picioare. I se dăduse prea mult opium în timpul travaliului oribil. Fără îndoială că prințesa văduvă, fosta regină Caterina, era de vină. Sau complicele ei afurisit, acea Călugăriță din Kent. Călugărița făcea vrăji și lucra cu magie diavolească. Magia ei neagră îl preschimbase pe băiatul din pântecul lui Anne într-o fată infamă.

Nu profețise Călugărița din Kent că Anne nu avea să dea naștere unui fiu care să trăiască? Nu trimisese ea plăgile de broaște și păduchi s-o chinuiască pe Anne în timp ce aștepta să nască? Creaturile acelea mizerabile aveau magie în ele! Erau instrumentele vrăjitoarei și îndeplineau farmecele întunecate ale Călugăriței!

Nu avea nici un rost să-i amintim lui Anne, așa cum încercarăm și eu, și Bridget, și mulți alții, într-un efort de a o liniști, că femeia era încarcerată într-o temniță regală. Și de acolo putea face rău, răspunse Anne tăios și sesizai o sclipire de teamă în ochii ei când vorbi. Călugărița putea să uneltească prin animalele ei loiale.

Și unul dintre animale nu doar că era liber, dar fusese văzut la curte, știam asta. Părintele Bartolomeu, preotul cu robă neagră care devenise duhovnicul prințesei văduve, scăpase de Thomas Cromwell când acesta îl căutase la Buckden. Dispăruse – și apoi fu văzut printre mulțimile de la curte, întotdeauna iute de picior, prezența lui obscură fiind întotdeauna imposibil de atins. Îl văzusem cu ochii mei, sau cel puțin crezui că-l văzusem, ieșind dintr-o cameră slab luminată, grăbindu-se de-a lungul culoarului întunecat, chiar la botezul copilului. La botezul micuței fiice plăpânde și palide a lui Anne, care primise numele de Elizabeth și despre care toți spuneau că nu avea să trăiască mult.

Încarcerată sau nu, Anne era speriată de Călugărița din Kent, pentru că avea în continuare viziuni şi reuşea să le vorbească celorlalţi din temniță de vocile din cer şi de viziunile pe care le avusese, iar veştile se răspândiră în întreaga capitală. Susţinea că Iisus i se arătase în captivitate, că gemea din cauza durerilor de pe urma rănilor pe care le avea, şi îi spusese că durerea avea să-l chinuiască până când regele Henric îşi va încheia mariajul afurisit, născut din adulterul cu Anne.

Din cauză că stârnea nebunie, Călugărița fu mutată în turn. Dar mulţimi enorme se adunară pe podul turnului şi în bărci pe râu, urmărind-o şi rugându-se cu speranța de a auzi mai multe revelații din partea ei. Oameni bolnavi şi muribunzi fură aşezaţi la porțile fortăreţei şi pe mal, şi mulţi fură vindecaţi, aşa se spunea. Călugărița era într-adevăr o ființă a lui Dumnezeu, atinsă de mâna Lui sfântă, în timp ce cruda regină Anne, care purta însemnul diavolului, era blestemată. Şi regatul încă aştepta, tânjea după un prinţ.

– Femeii aceleia nu i se poate permite să trăiască, anunță Anne în fața regelui după ce-şi reveni de pe urma naşterii.

Anne stătea în camera tronului, cu brațele încrucişate şi bărbia ridicată într-un mod poruncitor.

– M-a blestemat. E diavolul. E unealta papei.

Vocea ei răsuna în încăperea enormă, unde zeci de oficiali, mesageri, servitori şi paraziţi se adunară ca să fie aproape de rege şi, dacă reuşeau, să-l abordeze pentru diferite favoruri. Zgomotele încetară o clipă, apoi reveniră.

Regele Henric, care juca şah, cu tabla şi piesele sculptate din fildeş întinse pe o măsuță joasă în fața lui, nu se uită la soția lui, ci chicoti.

– Unealta papei, zici? Ce părere ai despre asta, Madge?

Partenera lui de şah era Madge Shelton, verişoara lui Anne, o fată blondă cu gropițe în obraji. Şedea în fața lui, purtând o rochie superbă de culoarea căpşunilor, nuanță ce-i scotea în evidență obrajii rozalii şi buzele roşii pline.

– Nu-mi pot imagina una ca asta, spuse Madge, şi ezită cu regina în mână, frecând-o şi împingând-o uşor, nesigură unde să o mute.

– Trebuie executată! De îndată! ceru Anne.

– Nu mi-a plăcut niciodată o femeie cu o voce stridentă, remarcă regele Henric, fără a se adresa cuiva în mod special. Mă supără. Îmi provoacă durere la picior.

Madge îi întinse pocalul ei.

– Poftim, Maiestate. Mai bea puțin din băutura aceasta. Îi va face bine piciorului.

Regele luă pocalul și îl goli, apoi îl întinse înapoi partenerei de șah, mâna lui zăbovind puțin peste a ei.

– Unde e prințul? îl întrebă Henric pe Ned, fratele meu, care se afla printre cei care stăteau foarte aproape de el, urmărind jocul de șah.

– Se joacă inele[1] cu tovarășii lui, Sire. Să-l aduc aici?

Regele încuviință, apoi se uită la Madge.

– Băutura ta mă liniștește, îi spuse el pe un ton mieros.

– Sunt fericită, Sire.

Zâmbetul ei luminos sugera o invitație.

Anne bătu din picior, dar numai cei aflați în slujba ei o băgarăm în seamă.

După puțin timp, veni și Henric Fitzroy, adus de trei băieți. Băiatul costeliv și firav se transformase într-un tânăr slăbănog, delicat, cu picioare lungi, deși nu părea mai matur. Era îmbrăcat, ca întotdeauna, în haine care le imitau pe cele ale augustului său tată, o robă cu catifea garnisită cu blană de hermină și o pălărie cu pietre prețioase și o pană. Materialul bogat al robei nu ascundea complet faptul că brațele și picioarele îi era subțiri ca niște rămurele, dar chipul lui lunguieț își pierduse paloarea bolnăvicioasă și împrumutase de la regele Henric atitudinea arogantă și poruncitoare. Era clar că se considera foarte important.

Printre cei trei băieți care îl însoțeau se afla și nepotul meu, Henry.

Încă din acel an tragic, în care sudoarea îl răpusese pe fratele lui mai mic, John, Will își luase responsabilitatea de a se ocupa de educația lui Henry, și recent îl adusese în casa prințului, unde curând deveni tovarășul preferat al acestuia.

Henry fusese crescut de unul dintre foștii străjeri ai regelui și luase numele părinților adoptivi, Henry Glyndell. Nu avea prea multe amintiri din primii ani ai copilăriei în care rareori își

[1] Joc cu inele aruncate într-un țăruș. (n.trad.)

întâlnise tatăl mereu ocupat, iar mama lui fusese de părere că era mai bine să-l lase să creadă că murise.

Ned nu schiță nici cel mai mic semn că și-ar recunoaște fiul când acesta intră în camera tronului. Își dezmoștenise cei doi fii cu ani în urmă, când o dezmoștenise și pe Cat, soția sa, și o închisese în mănăstirea Sf. Agnes, iar de atunci nu vorbise de băieți nici măcar o dată – cel puțin nu cu mine. Parcă uitase complet de ei. Și nu avea habar că numai unul din ei încă trăia.

– Ah, prințul meu, zise regele când îl văzu pe Fitzroy, și zâmbi larg, cerându-i să se apropie.

– Arată bine, nu-i așa? o întrebă regele pe Madge. Numai bun să guverneze regatul, când va fi timpul.

– Copilul meu e moștenitorul tronului Angliei! strigă Anne de-a dreptul, dar la un semn al regelui fu scoasă grabnic din camera tronului, protestele ei pierzându-se printre vocile unui cor de băieți care cânta „Nan, Nan, amanta diavolului" într-o mare de hohote de râs.

Curtea capricioasă nu pierduse timpul și devotamentul și așa șubred trecu dinspre regina Anne, care nu fusese niciodată populară printre curteni, spre noua favorită a regelui. Cunoșteam prea bine toanele curtenilor, le văzusem manifestându-se de atâtea ori. Oricine era în grațiile regelui câștiga aprobarea generală a curții, iar cei căzuți în dizgrație erau marginalizați, ca nu cumva să-i molipsească și pe ceilalți.

– Și cum se simte noua ta fiică? se aventură Madge să întrebe.

Regele făcu un semn cu mâna, încheind subiectul.

– O făptură mică și costelivă, spuse el. Abia se agață de viață. Mama ei nu a fost destul de puternică să dea naștere unui fiu.

– Ah.

Sprâncenele frumos modelate ale lui Madge se ridicară.

– Și asta înseamnă, Maiestate, că s-ar putea să nu aibă ocazia să mai nască un copil?

Vorbăria din cameră se opri. Întrebarea pluti în aer.

– De ce să vorbim despre astfel de lucruri, spuse Henric în cele din urmă, când ne putem desfăta în atâtea moduri aici și acum, încheie el și mută tura.

– Șah mat, spuse el zâmbind și aruncându-i o privire lui Fitzroy, care aplaudă iscusința tatălui său, și întreaga încăpere i se alătură într-un cor tunător de laude.

*

Sănătatea tatălui meu devenea tot mai șubredă.

Picase pe noile scări de la Wolfhall și se rănise atât de tare că nu se mai putea ridica din pat. Tot opiumul din lume nu-i putea alina durerile și nu-l ajuta să respire. Eu și Ned călătorirăm împreună la Wiltshire să-l vedem, fiind atenționați de doctorii lui că trebuia să fim respectuoși și supuși. Cea mai mică supărare, spuseră ei, putea să-i oprească de tot respirația.

În ciuda acestei avertizări, nu mă putui abține să nu scot un țipăt când îl văzui. Silueta lui măruntă era învelită cu pături de lână, avea o barbă nerasă, albă, pe obrajii lăsați, ochii roșii și saliva. Devenise un bătrân neajutorat.

– Tată, izbutii să spun, simțindu-mă brusc ca o copilă și îngenunchind lângă patul lui. Tată, îți cer cu umilință binecuvântarea.

Erau cuvinte pe care ne învățaserăm să le spunem de mici.

Simții că-și pune mâna pe capul meu, apoi Ned îngenunche lângă mine să primească și el binecuvântarea. Auzii un sunet înfundat și apoi, uitându-mă în sus, văzui că fața ridată de pe perne râdea.

– Unde sunt manierele țanțoșe de la curte? murmură el. Unde sunt mândria și aroganța acum?

Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Toată mânia și disprețul pe care le nutrisem atâta timp dispărură. Tata, înalt, gălăgios și arogant, care o sedusese pe sora lui Will și care îmi distrusese speranțele pentru o viață fericită, merita judecata mea dură. Dar acest bărbat, acest bătrân plăpând, care rânjea sardonic, îmi stârni doar mila. Deși, cinstit vorbind, nu era demn de milă. Era batjocoritor, și râdea de durerea mea.

– Săraca micuța Jane, spunea, nu îți dorești să te fi purtat mai bine cu mine? Și ție, Ned, nu îți pare rău că nu ai venit să mă vezi mai repede? Nu mă compătimești, acum că sunt senil?

Ne zvârcolirăm sub tachinările lui nemiloase și sumbre, și lui îi făcu plăcere să ne vadă astfel, până când îl lovi un spasm de durere și chipul i se schimonosi.

Începu să dea din mână frenetic.

– Afară! Afară! strigă el, ieșiți afară până nu fac o criză! strigă el cu vocea pierită.

Reuși să continue.

– Nu vă faceți griji, v-am lăsat bani! Veți afla curând cât de mulți!

În timp ce izbucni într-un râs gâtuit, Ned mă luă de braţ şi părăsirăm camera împreună, în sunetul tusei, al bolboroselilor şi – puteam să jur – al unui râs înfundat.

– Jeanne, draga mea Jeanne!

Galyon mă îmbrăţişă cu o ardoare surprinzătoare, aproape pătimaşă. Nu fusesem plecată la Wiltshire atât de mult. Ce putea să se fi întâmplat ca să devină atât de avid de pasiune? Un gând oribil îmi trecu prin minte. Oare o fi fost chemat înapoi în Franţa? Oare munca la apartamentele reginei se terminase pe neaşteptate?

Îmi trimisese un bilet în care mă ruga să ne întâlnim într-un grajd slab luminat, şi acolo, în întunecime, în podul grajdului, doar în prezenţa cailor, îmi spuse o poveste atât de ciudată că şi acum, amintindu-mi-o, clatin din cap a neîncredere.

– Jeanne, scumpa mea, draga mea Jeanne. Nu ştiu ce să fac. Trebuie să mă ajuţi. Trebuie să mă salvezi.

Îl cuprinsei în braţe. Tremura.

– Dragul meu Galyon. Ştii că aş face orice pentru tine.

Stăturăm împreună lângă un coş pentru jar care ardea, sub o pătură care ne ţinea de cald, şi el continuă.

– Jeanne, a venit la mine, singură, regina cu şase degete şi mi-a arătat o pungă cu monede de aur. Mai multe decât am văzut în toată viaţa mea. Nu ştiu cât de multe.

– „Trebuie să rămân însărcinată din nou", mi-a zis. „Regele nu e în stare. Nu poate să facă ce trebuie ca să aibă un copil. Un copil puternic. Un fiu. Trebuie să mă ajuţi, altfel regele mă va închide. Mă va alunga."

– Am ştiut la ce se referea. Mi-era frică, Jeanne. Atât de frică. I-am spus: „Doamnă, nu pot face una ca asta. Nu pot". Tremuram, atât de teamă îmi era. Nu voiam să iau punga cu bani. Dar nu puteam să strig după nimeni, nu aveam cui să cer ajutor. Nu am îndrăznit să-i spun regelui. Şi-ar fi trimis oamenii să mă aresteze ca pe un mincinos şi un trădător. Aşa că am fugit de ea şi m-am ascuns aici, în grajd, până când am aflat că te-ai întors. Până când am putut să-ţi cer ajutorul.

Gâfâia şi îi era greu să vorbească. Dar nu mă îndoiam de adevărul spuselor lui. Privirea îi era clară, avea ochii sinceri ai unui băiat. În plus, totul avea sens. Anne avea de înfruntat o situaţie dificilă – regele Henric îmi spuse oarecum că nu avea destulă putere să-şi îndeplinească rolul în pat, cum se spunea –, şi anume

că nu credea că regele mai poate s-o lase însărcinată. Anne avea să fie dezonorată, distrusă, exilată – sau mai rău – dacă rămânea regină, dar nu îi dăruia regelui un fiu. În trecut, își rezolvase problemele mituind sau omorând. (Cu cât Galyon îmi spunea mai multe, cu atât începeam să cred că Anne provocase moartea lui Jane Popyngcort și că încercase să-l otrăvească pe Henric Fitzroy.) De ce să nu-l mituiască și pe Galyon să facă ceea ce regele nu era în stare? Galyon și regele Henric semănau la culoarea pielii. Dacă el și Anne ar fi avut un fiu împreună, băiatul ar fi semănat cu regele.

– Jeanne! Poți să mă ajuți să fug, să ajung înapoi în Franța, înainte să se răzbune pe mine?

– Voi face tot ce-mi stă în putere. Știi asta. Mi-aș da viața pentru tine. Dar trebuie să gândim înțelept și să nu acționăm pripit.

Trăsei aer în piept și îi spusei lui Galyon bănuielile mele despre Anne și cum, după ce Jane Popyngcort fusese trimisă peste mare, în Flandra, fusese omorâtă – cel mai probabil de oameni plătiți de Anne.

– S-ar putea ca aici să fii în cea mai mare siguranță, dragul meu Galyon. Aici, și poate în Insulele Mirodeniilor.

Îmi adusei aminte de *Eglantine* cea sortită eșecului, și cum eu și Will sperasem odată să plecăm departe de curte și de complicațiile ei. Ce vis tineresc și zadarnic! Părea atât de îndepărtat acum, atât de naiv.

– Stai aici, dragostea mea. Voi avea grijă să primești mâncare și orice altceva îți mai trebuie.

– Și dacă sunt găsit?

Nu aveam un răspuns pentru asta. În cine puteam avea încredere, cine ar fi putut să-l protejeze pe Galyon și să-l ascundă? Toți cei din casa lui Anne puteau fi mituiți. Aveam prieteni de încredere în suita prințesei văduvă, dar erau departe, la Buckden, și, oricum, nu voiam să fac cunoscută legătura mea cu Galyon. Ned nu ne-ar fi ajutat, el se ajuta doar pe sine. Will nu mă dezamăgise niciodată, dar l-ar fi apărat și pe amantul meu? Eram chiar atât de sigură că nu mai exista vreo scânteie de gelozie sau rivalitate care să-l facă să mă trădeze?

Nu aveam nici un răspuns pentru el. Ce puteam să fac? Mă uitai în ochii lui dragi.

– Ai încredere în mine, dragostea mea. Voi face tot posibilul să găsesc o soluţie. Deocamdată, nu ştiu ce să zic, decât să nu ai încredere în nimeni altcineva!

Sărutându-l, îl lăsai acolo, în grajd, şi mă îndreptai spre camerele reginei, scrutând umbrele din jur la fiecare pas.

Capitolul 18

Ned mă trezi în toiul nopţii, venind în dormitorul pe care îl împărţeam cu celelalte domnişoare de onoare.

– Repede! Îmbracă-te şi vino cu mine la Wolfhall! Tatăl nostru e pe moarte!

Mă ridicai cu greu şi, cu ajutorul servitorilor, îmi pusei hainele de călătorie, în timp ce Ned păşea nervos de-a lungul camerei alăturate.

În timp ce mergeam spre Wolfhall în acea noapte răcoroasă, toate gândurile mele se îndreptau spre Galyon. Cum puteam să aranjez să stea ascuns şi să primească tot ce avea nevoie cât timp eram în Wiltshire? Oare Anne sau acoliţii ei aveau să-l descopere? Oare ar fi trebuit să-l iau cu noi? Dar nu, mai mult ca sigur că Anne l-ar fi căutat – prin spionii ei – la Wolfhall. Eu şi Galyon fuseserăm discreţi, dar Will ştia că eram apropiaţi, îi spusesem de el şi lui Bridget, iar colegii lui Galyon ne văzuseră şi ei împreună.

Îmi făceam griji, continuând să mă gândesc la necazul lui Galyon în timp ce străbăteam drumurile bolovănoase în întuneric, căruţa noastră sărind şi se înclinându-se cu fiecare groapă, piatră şi creangă de copac din calea ei.

Mă gândii să-i spun lui Ned, dar mă abţinui. Ned putea să-l protejeze pe Galyon cu uşurinţă, dar ar fi făcut-o? Nu eram sigură. Dacă i-aş fi spus ce-mi povestise Galyon, poate că nu m-ar fi crezut – sau, dacă ar fi făcut-o, poate că l-ar fi ascuns pe Galyon într-o temniţă şi apoi l-ar fi adus martor împotriva lui Anne. Lui Ned nu-i plăcea de Anne, ea îi vorbise cu dispreţ şi încercase să-l convingă pe rege să îl îndepărteze de la curte. Anne simţea ostilitatea şi viclenia lui. Dacă Ned ar fi găsit o cale prin care să-l învrăjbească pe rege împotriva lui Anne, nu ar fi pregetat să o folosească.

Nu voiam ca Galyon să devină un pion în jocul periculos al intrigilor de la curte. Aşa că îmi ţinui gura şi nu mă încrezui în fratele meu.

Ajunşi la Wolfhall, dădurăm peste o dramă mai mare, de familie, care se desfăşura în jurul ultimelor ore de viaţă ale tatălui nostru. Nu mai trăi mult după sosirea noastră. Stătea în patul lui lat, cu ochii închişi, şi nu era conştient de prezenţa noastră în cameră. La insistenţele mamei noastre, i se făcură ultimele orânduieli, deşi ultima împărtăşanie ţinea de vechea biserică romană, nefiind clar dacă noua biserică, condusă de regele Henric, încă o recunoştea şi o practica. În orice caz, capelanul familiei îi dădu binecuvântarea şi spuse rugăciunile, miruind trupul stins al tatălui nostru. Curând după aceea, respiraţia îi încetă şi deveni ţeapăn.

Ne consolam cu gândul că tatăl nostru fusese iertat de păcate, că avea locul în rai asigurat. Cu câţiva ani în urmă, aş fi fost revoltată să-l ştiu printre sfinţi! Dar acum nu îl mai puteam judeca la fel de aspru, întrucât făcusem dovadă propriei slăbiciuni, atunci când mă dăruisem lui Galyon, care era căsătorit? Nu trădasem eu încrederea lui Will? Nu eram nici eu o sfântă, şi îmi dădui seama că mai aveam multe de învăţat despre iertarea creştină.

Simţeam că Ned nu era chinuit de o conştiinţă încărcată. Dacă îl deplângea pe tatăl nostru, atunci disimula bine. Ce îl îngrijora pe el, mai presus de orice, în primele ore şi zile după moartea tatălui nostru, era propria moştenire şi noul său rol ca stăpân al conacului Wolfhall şi al întregii moşii Seymour.

Privindu-l pe Ned în zilele ce au urmat morţii tatălui nostru, observai un nou soi de autoritate care îl anima. Nu era vorba de faptul că tânjea după bani sau după inevitabila creştere a statutului pe care moştenirea i-ar fi adus-o. Mai degrabă, mă gândii, era un soi de creştere lăuntrică. Ned se schimba pentru a fi în stare să preia toate responsabilităţile care curând aveau să devină ale lui.

Nu puteam decât să-l admir pe fratele meu în acele momente, pentru că nimeni nu-l învăţase ce să facă sau cum să se poarte în noul său rol. Tatăl nostru nu fusese un exemplu bun de urmat. Nu administrase nicidecum bine moşia, iar arendaşii îi dădeau ascultare, deşi îl pizmuiau şi îl blestemau pe la spate. Din ce ştiam despre moşiile tatălui meu, eram conştientă că neglijase recoltele

și nu îi păsase de sătenii care lucrau pământurile. Vechilii lui erau lacomi și nepăsători. Cu toate acestea, înțelesei că Ned medita atent la ce era de făcut, la ce schimbări trebuiau aduse. Poate că se pregătise psihic pentru momentul când avea să preia responsabilitățile tatălui nostru. Iar eu nu fusesem conștientă de acest fapt.

Începui să-l privesc pe Ned într-o nouă lumină. Dar tot nu îi mărturisii despre situația în care se afla Galyon sau despre cele ce-mi dezvăluise el despre Anne.

Tatăl nostru fu înmormântat și apoi se citi testamentul, iar dispozițiile lui fură îndeplinite. Ned deveni stăpân peste aproape toate posesiunile și pământurile lui, dar mai erau și alte moșteniri, inclusiv una pentru mine. Tata fusese generos. Se gândise că aveam să rămân nemăritată și îmi lăsase bani pe care altfel i-ar fi dat drept zestre – destui ca să trăiesc o viață confortabilă și să mai rămân și cu ceva pe lângă. Fui foarte recunoscătoare – într-adevăr, mă cuprinse emoția, eu care întotdeauna eram considerată o persoană stăpână pe sine și care trata situațiile emoționante cu calm.

Plânsei. Îmi spusei rugăciunile. Și îmi făcui griji pentru Galyon care stătea ascuns.

Will participă la înmormântare. Familiile Dormer și Seymour erau înrudite la urma urmei, prin sora lui Will care se căsătorise cu Godfrey Seymour. Will veni în numele familiei sale, ca să ne prezinte condoleanțe. Văzându-l, îmi amintii de un Seymour care nu era prezent: tânărul Henry, fiul pe care Ned refuza să-l recunoască și pe care Will îl îngrijise și îl ajutase să intre în suita lui Henric Fitzroy.

Tânărul Henry! Brusc îmi dădui seama. Nepotul meu Henry era în Londra, și știam că pot avea încredere în el să-i ducă lui Galyon mâncare, apă și alte lucruri.

Îl trăsei pe Will deoparte și îi spusei tot ce se întâmplase, cum regina încercase să-l mituiască pe Galyon și cum, după ce scăpase de rugămințile ei, avusese un motiv întemeiat să se teamă de răzbunarea ei. Îi explicai unde se ascundea Galyon și îl rugai să-i trimită un mesaj lui Henry, în secret, rugându-l să ne ajute.

Nu mă îndoiam că Will l-ar fi apărat pe scumpul Galyon de regină. La urma urmei, Will îmi spusese că era posibil ca Anne să fi plănuit să-l otrăvească pe Henric Fitzroy. Cuvintele lui îmi răsunaseră în minte. „Oricine îi stă în cale“, spusese el, „devine vulnerabil“. Galyon era într-adevăr o piedică, o amenințare la

adresa ei, deoarece, dacă ar da în vileag încercarea lui Anne de a-l mitui (presupunând că lumea l-ar fi crezut), atunci rolurile s-ar inversa. Galyon ar deveni cel devotat tronului şi succesiunii, iar Anne ar fi trădătoarea.

Will trimise un mesager de încredere la Londra ca să-l găsească pe tânărul Henry şi mă simţii uşurată. Petrecui câteva săptămâni la Wolfhall, încrezătoare că atunci când aveam să mă întorc la sarcinile mele de la palat, totul avea să fie bine.

Cât de tare mă înşelam! Şi ce preţ oribil plătii pentru această încredere greşită!

Trebuie să scriu acum despre cea mai groaznică perioadă din viaţa mea. Mi-e teamă să aleg cuvintele potrivite. Mi-e teamă să le aştern pe hârtie. Dar fără această parte necruţătoare a poveştii mele, tot ce urmă nu ar avea sens. Aşa că sunt nevoită să scriu despre asta.

Fie ca Cerul să aibă milă de mine în timp ce scriu aceste cuvinte amare!

Când mă întorsei la Londra, aşteptai până la căderea nopţii şi apoi mă furişai în grajduri, spre pod, acolo unde-l lăsasem pe Galyon. Îl strigai încet pe nume. Nu răspunse nimeni. Aşteptai şi mai strigai o dată. Dar nu se auzea nici un sunet.

Urcai cu greu, din cauza fustei şi a jupoanelor şi fără ajutorul braţelor puternice ale lui Galyon, în pod, unde găsii doar un maldăr de haine şi rămăşiţele unor platouri cu mâncare, pe ale căror firimituri şi oase se certau nişte şobolani.

Mă cutremurai, ferindu-mi privirea şi temându-mă de ce ar fi putut însemna. Unde era Galyon al meu? Şi unde era Henry?

Deşi era târziu, îl căutai pe Will. El avea să ştie. Poate că-l mutase pe Galyon într-un loc mai sigur cât timp fusesem plecată.

Dar Will, mi se spuse, plecase cu Henric Fitzroy la ţară, într-o excursie de vânătoare, şi nu avea să se întoarcă timp de câteva zile. Presupusei că Henry, în calitate de tovarăş permanent şi protector al prinţului, îi însoţise.

Bolnavă de teamă, revenii în camerele reginei şi mă pregătii de culcare. Eram obosită. Ştiam că nu puteam face mai mult de atât în noaptea aceea. Încercai să dorm.

Dimineaţa următoare, domnişoarele de onoare fură chemate în dormitorul lui Anne. Una dintre ferestre, era, după cum observai,

acoperită cu o draperie groasă de catifea neagră, blocând lumina și făcându-ne pe toate să părem palide.

Anne era în pat și purta o cămașă de noapte de lână moale și o mantie călduroasă de blană. Camera era răcoroasă, în ciuda flăcărilor care licăreau în cămin. Tremuram, atât de teamă, cât și din cauza frigului din camera mare.

Anne ne dădu instrucțiuni. Trebuia să ne pregătim pentru vizita ambasadorului francez și a altor persoane importante de la curtea lui Francisc I. Urmau să sosească, într-o zi sau două, și aveam multe de făcut până atunci, pentru că regele spera să întărească legăturile Angliei cu Franța împotriva amenințării renăscute a împăratului Carol.

– Nu mă simt bine, spuse Anne, obosită.

– Să sperăm că Maiestatea Voastră e însărcinată din nou? întrebă Bridget.

– E posibil. Între timp trebuie pregătit și celălalt dormitor. Nu pot rămâne aici în frigul ăsta.

Servitorii fură trimiși să pregătească încăperea.

– De ce e acoperit geamul acela? întrebă mereu curioasa Anne Cavecant.

Anne clătină din cap, iritată.

– Unul dintre muncitori a căzut pe geam ieri. Un om nesăbuit, un francez.

Inima mi se opri.

– Dar muncitorii sunt mereu atât de atenți, insistă Anne Cavecant. N-am auzit vreodată să cadă vreunul. Se leagă de eșafodaj.

– Ei bine, ăsta nu a făcut-o! se repezi Anne. A încercat să fugă sau să scape de superiorii lui. Se ascundea în grajduri, când era nevoie de el aici! Nu că ar fi contat, dar se pare că era singurul din toată echipa care era în stare să repare fereastra și să pună emblema mea pe ea. Am pus să fie găsit și adus înapoi. Dar a căzut.

– A supraviețuit? mă auzii întrebând cu o voce tremurândă.

Anne dădu din umeri.

– Se pare că nu. Regele e iritat. Va mai dura câteva săptămâni să găsim un înlocuitor pentru el, și, între timp, nu putem arăta camera aceasta francezilor.

Crezui că aveam să mor pe loc. Nu puteam să respir. Inima îmi bătea atât de puternic, încât eram sigură că toți cei din cameră o puteau auzi. Obrajii îmi erau umezi.

Simţii un braţ cuprinzându-mă după umeri şi o auzii pe Bridget spunând:

– Jane, eşti palidă. Haide să bei nişte vin.

Domnişoarele de onoare se împrăştiară şi Bridget mă conduse în camera de alături.

– E vorba de Galyon, Galyon al meu! continuai să şoptesc. Galyon e mort. Şi Anne l-a ucis.

Nici nu mă îndoiam că asta se întâmplase, ca şi când aş fi fost de faţă. Anne îşi trimisese spionii să-l găsească pe Galyon şi să-l aducă la ea. Îi oferise din nou bani – sau poate că nu fusese o ofertă, ci o cerere. Galyon refuzase. Iar apoi – încă simt groaza acelui moment – Galyon, disperat, sărise pe geam. Sau poate că-l încolţise lângă geamul deschis şi, în furia ei, îl împinsese.

Izbucnii în plâns şi alergai spre uşă. Ce voiam să fac? Nu aveam nici un plan, doar o nevoie copleşitoare de a o distruge pe Anne. Dacă aş fi fost bărbat şi aş fi fost înarmat, cred că mi-aş fi împlântat sabia în ea.

Biata Bridget, neştiind ce altceva să facă, chemă străjerii care mă prinseră şi mă ţinură, împiedicându-mă de la fapte nesăbuite, până când doctorul Butts veni şi îmi dădu să beau ceva care mă ameţi şi căzui într-un somn învolburat, ca un iureş, plin de vise deznădăjduite şi disperate.

Lacrimi! Lacrimi de furie, de durere, de suferinţă adâncă, mai ales că trebuia s-o ţin în mine. Voiam s-o omor pe Anne, plănuiam s-o fac într-o mie de chipuri. Dar nu o făcui. În timpul scurs de la acea perioadă oribilă, m-am întrebat mereu de ce nu o făcui. Oare din cauză că în copilărie mi se spusese: „Nu omorî" şi „Răzbunarea e a mea, spuse Domnul"? Oare pentru că îmi era teamă să suport răzbunarea regelui asupra mea şi durerea pe care mi-ar fi provocat-o mie şi celor la care ţineam, dacă aş fi îndrăznit să o rănesc pe Anne?

Sau poate pentru că, nefiind o persoană stăpânită de impulsuri – nu întru totul, cel puţin –, în zilele ce urmară morţii lui Galyon, începui să ticluiesc un plan mai viclean. Un plan prin care să mă răzbun pe Anne, fără a fi bănuită, dar prin care, în timp, să răzbun moartea iubitului meu Galyon.

Nici nu se instalase bine iarna, că fiica lui Anne, care primise numele Elizabeth, fu dată în grija doicii şi trimisă la Hatfield.

Naşterea ei o umilise pe Anne şi îl mâniase pe regele Henric, iar prezenţa ei era o reamintire nedorită a faptului că şansa stăpânea destinul oamenilor – chiar şi al regilor.

– De ce nu a putut Fitzroy să fie fată şi Elizabeth băiat! îl auzii pe rege în timp ce trecea pe lângă mine, târându-şi piciorul dureros după el, prin dormitorul nou al lui Anne, scuturând din cap şi oftând. Ce am făcut de mă pedepseşte Atotputernicul în felul acesta?

Regele era frământat de propriile gânduri, dar tot îmi zâmbi când trecui pe lângă el. Făcui o uşoară reverenţă.

– Ah, Jane, murmură el, aproape ca pentru sine. Jane, singura în care pot avea încredere.

Nu era prima dată când auzeam aceste cuvinte. Mă întrebai de ce mă socotea pe mine demnă de încredere. Sigur, curtea clocotea de viclenie, dar nici eu nu eram fără cusur. Nu eram o ingenuă. Şi dacă regele ar fi ştiut ce înşelăciuni şi răutăţi se învolburau în fanteziile mele, cu siguranţă că nu ar mai fi avut încredere în mine. Totuşi, îl apreciam pentru acest lucru şi nu abuzam. Îmi plăcea şi tovărăşia caldă care răzbătea din zâmbetul lui.

Zâmbetul regelui! Era o privelişte rară în acele vremuri de încercare, care urmară naşterii micuţei prinţese, când regele se plângea cu voce tare de faptul că era asaltat din toate părţile – de nenoroc, de împăratul Carol şi de armatele lui, de noul papă, Paul al III-lea (vechiul duşman al regelui, papa Clement, murise, şi fusese ales succesorul lui, la fel de îndârjit), şi, mai presus de orice, de soţia lui arogantă şi sâcâitoare.

Anne trecuse peste dezamăgire, dar devenise şi mai enervantă ca de obicei.

– Port în pântec următorul rege, anunţă ea celor care o slujeau, cu un chip luminat de triumf şi ţinându-şi mâinile peste abdomen. Cu ajutorul lui Dumnezeu, se va naşte în sezonul recoltei. Pregătiţi camera de naştere.

Extrem de uimiţi, ne supuserăm. Cusurăm metri întregi de catifea purpurie ca să facem perdele noi pentru baldachin. Aduserăm în cameră leagănul sculptat, aurit, cel demn de un prinţ. La ordinul lui Anne, aduserăm o statuie a sfintei Margareta, ocrotitoarea naşterilor, şi o aşezarăm în cameră, chiar dacă unele domnişoare de onoare protestară spunând că venerarea sfinţilor era o chestiune papistăşească şi, deci, nepotrivită.

– Călugăriţa din Kent s-ar bucura să vadă statuia, spuse Anne Cavecant când văzu silueta zâmbitoare, înveşmântată în albastru. Sfânta Margareta ar vorbi cu ea, probabil.

– Nu fi absurdă! spuse o altă domnişoară de onoare. Statuile nu vorbesc.

– Şi presupun că nici păduchii nu pot apărea brusc cu miile. Dar s-a întâmplat. I-am văzut. Păduchi peste tot. Călugăriţa are puteri, puteri remarcabile, cred eu. Ne-ar putea distruge pe toţi.

– Şi vorbăria l-ar face pe rege să se înfurie, iar asta ar fi şi mai rău, spusei, sperând să le distrag de la bârfele acelea.

– Bridget, continuai, unde ai pus cuvertura reginei? Va întreba de ea.

– Vrei să spui că o va cere. O să rog un valet s-o aducă.

Când pregătirăm camera lui Anne ne gândirăm şi la faptul că aşteptam o iarnă extrem de friguroasă. Grădinarii regelui ne preveniră că cepele pe care le scoaseră în toamna aceea aveau foi foarte subţiri şi, cu cât foaia era mai subţire, cu atât mai grea avea să fie iarna ce venea. Puserăm pături călduroase pe paturile de scânduri pe care urmau să doarmă cele şase moaşe care aveau de regulă grijă de Anne. Aduserăm coşuri de jar şi comandarăm o cantitate mai mare de cărbuni.

Făcurăm toate pregătirile cu atenţie, ştiind prea bine că Anne era foarte superstiţioasă când venea vorba de naşterea copilului ei. Vechiul dormitor – cel în care murise Galyon – fusese închis şi ferecat. Aducea ghinion, spunea ea, să dormi într-o cameră în care murise cineva în urma unui accident. Desigur că nu fusese nici un accident, eram sigură de asta, iar faptul că Anne ezita să intre în cameră se datora unei conştiinţe încărcate şi temerii de a fi pedepsită pentru asta.

Anne nu numai că „purta copilul regelui", cum repeta deseori, dar era pe cale să repete triumful de la curtea franceză. Împăratul ameninţase din nou să invadeze Anglia, şi avea sprijinul noului papă. Din această cauză, şi ca să fie sigur că legăturile fragile cu regele Francisc se menţineau, regele Henric decise să-şi ia curtenii pe continent încă o dată, pentru o nouă întâlnire cu francezii.

Nimic nu o încânta pe Anne mai mult decât perspectiva unei noi garderobe, şi insistă să i se facă una pentru călătoria în Franţa. Domnul Skut şi asistenţii săi munciră zi şi noapte la noile rochii, în culorile preferate ale lui Anne, trandafiriu şi purpuriu puternic, cafeniu-deschis şi roşu-cafeniu. Erau jupoane noi

și fuste după ultima modă, mai lungi și mai ample decât pe vremea când Caterina era regină, tivite cu dantelă, mâneci largi, cămăși de noapte fine, papucei de catifea și un nou soi de bonetă, spiralată în dreptul urechilor. Toate veșmintele fură pregătite ținând cont de forma rotunjoară a lui Anne, chiar și bonetele în formă de melc („Ca să atragă atenția asupra urechilor, și nu asupra pântecului", spuse domnul Skut și Anne fu de acord cu el.)

După prima mișcare a fătului, în mijlocul iernii, curtea regală își reluă activitatea cu frenezie, și avu loc și o ceartă. Henric, pururi capricios și schimbător, ordonase ca prințesa Mary, fiica reginei Caterina, care avea acum optsprezece ani, să se alăture suitei reginei Anne.

– Nu voi accepta una ca asta! plânse Anne, exasperată. Nu o voi primi lângă mine pe fetișcana aceea, încăpățânată, cu aerele ei de catolică!

Mary, întotdeauna devotată mamei ei, refuza să accepte rezultatul procesului de anulare și schimbarea oficială a statului mamei ei la cel de prințesă văduvă. Continua să se gândească la mama ei ca la o regină și se considera prințesă, neavând nici o reținere în a o numi pe fiica lui Anne bastardă. Eu eram de părere că Mary era foarte curajoasă și, în secret, o admiram pentru că își apăra convingerile, dar nu puteam să nu mă gândesc că era și necumpătată. Așa cum îmi dădui seama în lunile de după moartea lui Galyon, confruntarea cu un dușman puternic ducea la distrugerea de sine. Era mai indicat să câștigi atacând inamicul în secret, din culise, pe căi ocolite.

Așa cum prevăzusem, insistența încăpățânată a lui Mary de a fi numită prințesă și faptul că refuza să accepte orice poziție subordonată copilei Elizabeth (care nici măcar nu se afla la curte în acea vreme) o înfurie pe Anne.

– Fata aceasta are nevoie de o bătaie! strigă Anne. Ori va învăța să se supună, ori va fi aruncată în temniță!

Avură loc numeroase certuri între Anne și rege, lungi tăceri, înstrăinări. Mary se bucura – se desfăta cu victoria ei de scurtă durată, care devenise o sursă de neliniște pentru detestata rivală a mamei ei –, dar în cele din urmă, Anne câștigă. La urma urmei, era însărcinată cu următorul rege al Angliei, lucru pe care-l repeta la nesfârșit. Iar regele Henric, deși putea deveni extrem de mânios și gălăgios, era un bărbat hărțuit, care avea un picior dureros și voia din tot sufletul ca soția lui să-i ofere un fiu.

Mary fu trimisă de la curte. Iar Anne, în momentul ei de triumf, mai făcu o solicitare. Călugăriţa din Kent, spuse ea, trebuia executată de îndată. Înainte să facă rău băiatului care avea să se nască în curând.

Prea epuizat ca să mai reziste certurilor, Henric fu de acord. Călugăriţa fu trasă pe roată, trupul ei fragil fiind torturat până când ţipă de durere şi imploră să fie lăsată să moară. Regele spuse că, în agonia ei, mărturisise că nu era o vizionară şi că Domnul nu vorbise cu ea sau prin ea. Călugăriţa fusese plătită de ambasadorul Chapuys, ca să profeţească sfârşitul Casei Tudor, să-i stârnească pe englezi împotriva conducătorului lor şi ca să-l pedepsească pe Henric pentru că o înlăturase pe soţia lui spaniolă.

Execuţia lui Elizabeth Barton, cunoscută drept Călugăriţa din Kent, fu hotărâtă pentru sfârşitul lunii aprilie, şi Anne anunţă că ea şi toate domnişoarele de onoare aveau să fie prezente.

Capitolul 19

Deşi soarele era sus pe cer şi lumina acea zi de primăvară, aerul era răcoros. Un vânticel uşor bătea dinspre râu în timp ce ne ocuparăm locurile în cea mai ascunsă curte a turnului, în spatele spânzurătorii. Nori subţiri alergau pe cer. În spatele meu, Anne tremura. Era hotărâtă să o vadă pe călugăriţă murind. Dar o deranja poziţia incomodă şi nu-i plăcea să aştepte. Îşi trase mantia cu blană mai strâns în jurul trupului, bătu cu piciorul în pavajul prăfuit, şi o încruntătură îi umbri trăsăturile obosite.

După o aşteptare ce păru o veşnicie, soldaţii formară un şir dinspre temniţa ascunsă, cu halebardele ascuţite strălucind în soare, şi apoi făcură un semicerc în jurul prizonierului pe care-l păzeau. Acesta era o femeie măruntă, îmbrăcată într-o rochie zdrenţuită, murdară, gri cu verde, desculţă. Se împletici în timp ce mergea, ţinând capul plecat, cu chipul ascuns de părul ei lung şi închis la culoare. Slăbise destul de mult faţă de prima dată când o văzusem la Sf. Agnes, slabă cât o coadă de mătură, şi ţinea un braţ sfrijit în faţă ca şi cum ar fi cerut ajutor sau făcea sforţări să nu se prăbuşească.

La sunetul puternic al tobelor, părăsi cercul de soldaţi şi urcă tremurând pe platforma unde era montat eşafodul; două plăci în picioare care sprijineau o bârnă, structura solidă, groaznic de simplă, care avea să-i ia viaţa. Un preot urcă treptele şi se aşeză lângă ea în timp ce ea se întoarse spre mulţimea care murmura.

Apoi ceva uimitor se întâmplă. Cu un gest dramatic, Călugăriţa îşi dădu capul pe spate, descoperindu-şi chipul plin de vânătăi roşietice, dar luminat din interior de o strălucire stranie. În acelaşi moment, se văzu un fulger orbitor şi, curând, se auzi bubuitul clar al tunetului. Primele picături enorme şi grele de ploaie se loviră de eşafod, de pavaj, de soldaţi şi de Călugăriţă.

Praful de sub picioarele noastre se transformă în noroi pe măsură ce ploaia se înteți, devenind potop, apoi torent. Tunetul bubui și mai tare. Curând furăm cu toții leoarcă, dar Anne rămase locului, lângă mine, tivul rochiei ei devenind din ce în ce mai negru din pricina noroiului, papucii ei distruși, și restul grupului nostru – zece domnișoare de onoare în total – rămaseră cu ea.

– Ploaie din senin! îi auzii pe oameni exclamând. Călugărița face un miracol! E un semn!

Un crainic se ivi pe platformă, adăpostindu-se de ploaie cu ajutorul unei pânze groase pe care doi servitori o țineau deasupra capului său, și dădu citire unui document.

– Elizabeth Barton, cunoscută drept Călugărița din Kent, ai fost declarată vinovată de trădare. Deși te-ai dezis de falsele viziuni și ai recunoscut că ai fost plătită de dușmanii regatului ca să afectezi și să subminezi autoritatea Maiestății Sale, regele Henric, ești condamnată la moarte prin spânzurătoare pentru fărădelegile comise. Ai ceva de spus înainte să îndeplinim sentința?

– Da, strigă Călugărița cu o voce puternică și răsunătoare, și Dumnezeu să mă ajute în timp ce vă spun mesajul Lui!

Simții cum cei din jurul meu se trăseseră în spate de uimire când Călugărița vorbi, iar ploaia se domoli îndeajuns cât să se poată auzi cuvintele ei. Mi se păru, deși sunt sigură că fusese vorba doar de o iluzie, că se uită la Anne când vorbi.

– Bolile vă vor chinui! Dezastrul vă va urmări, dezonoarea vă va lovi și, în cele din urmă, moartea vă va găsi! psalmodie ea. Ticăloaso, cu tine vorbesc, primul tău fiu nu va trăi!

O simții pe Anne tremurând și știam că nu doar de frig, ci și de frică.

– Uitați-vă!

Călugărița arăta cu degetul în sus, spre cerul întunecat.

– Văd... văd un înger.

Toți cei din jurul meu urmăriră cu privirea degetul ei, inclusiv Anne. Nu vedeam decât nori grei, care picurau ploaie. Eram conștientă că mă simțeam neplăcut și că mă udasem până la piele, și îmi doream ca femeia să isprăvească tirada, iar execuția să continue.

În schimb, Călugărița părea să atragă tot mai mulți privitori în viziunea ei – cea în care descria un înger, cu aripile deschise, coborând asupra Londrei. Auzii icnete, plânsete de uimite, de parcă oamenii împărtășeau viziunea cu ea, în timp ce mie îmi era clar că cerul și norii erau doar ceea ce păreau a fi. Vizitatorii din rai erau de nevăzut.

– Vă iert pe toți, zicea Călugărița, repetând, potrivit spuselor ei, cuvintele îngerului. Deși luați parte la o fărădelege, reducând-o la tăcere pe femeia aceasta sfântă care e un trimis divin. Vă iert pe toți!

Îl auzii pe crainic lătrând o poruncă. Doi dintre soldați o prinseră pe Călugăriță și îi trecură sfoara peste cap. Aceasta continuă să vorbească cu hotărâre.

– Vine la mine să o duc la Domnul.

Femeia zâmbi.

– Văd o pajiște verde, începu ea, dar apoi vocea i se opri, pentru că plăcile de sub picioare fuseseră îndepărtate și corpul ei căzu brusc, într-un mod violent.

Gâtul i se frânse.

Mulți dintre cei prezenți se aruncară în genunchi în noroi, făcându-și cruce și murmurând rugăciuni. Unii arătau spre cer, alții se grăbiră spre spânzurătoare să atingă trupul Călugăriței și să smulgă bucăți din hainele ei, relicve prețioase.

Dar, în mijlocul haosului, aerul se umplu brusc de roiuri de purici care se ridicau în nori negri, năpădind și mușcând orice bucățică de piele expusă. Oamenii strigară și loviră invazia de gângănii. Începui să omor creaturile mici pe care le simțeam mușcându-mă de față, urechi și gât, târându-se pe sub haine.

Exasperată din cauza puricilor, Anne încerca să fugă, tremurând, trăgând de mantie, de rochie, abia fiind în stare să se miște din cauza învălmășelii. Nebunia ne cuprinsese, oamenii fugeau în toate direcțiile, încercând să scape de purici și unii de alții, lovindu-se în haosul creat, strigând, îmbrâncind.

Crezui că aveam să murim acolo. Că aveam să fim călcate în picioare.

Apoi simții cum cineva mă trage cu putere de braț. Mă întorsei să văd cine era, și dădui de chipul hotărât și rigid al lui Will, cu buzele strâns lipite.

– Vino, strigă în mijlocul zarvei, trăgându-mă prin mulțimea dezlănțuită, prin roiurile de purici și zgomotul asurzitor, printre brațele care loveau și trupurile care se zvârcoleau.

Instinctiv, o apucai pe Anne de braț și o trăsei după noi.

Următoarele momente fură un amestec de confuzie și panică. Eram conștientă că pășeam peste corpuri care se zvârcoleau și nu puteam să mă opresc pentru a le ajuta. Auzii vocea lui Will și simții strânsoarea lui puternică. O auzii pe Anne plângând și

gâfâind şi avui impresia că aud tropăitul unor cizme. Simţii că leşin, dar trăsei în piept cât de mult aer înmiresmat de ploaie putui, îmi plecai capul şi continuai să merg, ascultându-l pe Will. În cele din urmă, când zgomotele şi confuzia se liniştiră, mă simţii trasă pe un coridor întunecos, cu torţe prinse pe pereţii de piatră, unde sunetul haosului slăbi.

– Stai aici, îmi ordonă Will, aşezându-mă în grabă pe o bancă tare. Trebuie să mă întorc după ceilalţi.

Rămăsei unde mă aşezase, ameţită şi cu răsuflarea tăiată, prea slăbită şi uimită ca să fac orice altceva decât să aştept ca Will să se întoarcă, bucuroasă că fusesem salvată din haosul acela.

*

Sosirea la curte a unui sol special din partea împăratului Carol era o veste bine-venită. Nobilul era un bărbat corpolent, solid, cu atitudinea şi manierele rafinate specifice unui curtean cu experienţă. Părul lui blond spre alb şi ochii albaştri fură o surpriză plăcută pentru noi. Îi confereau un aer de sinceritate, chiar cavaleresc, în timp ce ambasadorul Chapuys era mic de statură, întunecat şi şiret.

Regele Henric îl primi pe german cu o bonomie atipică. Ştiui de îndată că era o uneltire la mijloc. Aruncai o privire în jurul meu. Ambasadorul Chapuys era prezent, la fel şi Thomas Cromwell şi un preot pe care nu-l recunoşteam, împreună cu alţi câţiva curteni din casa regelui şi o suită de funcţionari şi valeţi.

Henric îmi ceruse să fiu fiu de faţă, motivând că eram prietena preferată a prinţesei văduve, Caterina, care era, desigur, mătuşa împăratului. Când aflai că mi se solicita prezenţa, îmi adusei aminte vorbele regelui, că se încredea în mine, că eram singura în care se încredea. Nu mai fusesem niciodată atât de conştientă de acest fapt până în acea după-amiază.

– Aţi călătorit bine? îl întrebă regele pe sol.

– Pe cât de bine se poate în marea triremă a stăpânului meu, veni răspunsul germanului.

Zâmbi, arătându-şi dinţii înnegriţi.

– E cel mai nou vas al lui, are douăzeci şi şapte de grupuri de vâslaşi. Nu am călătorit niciodată mai repede cu o navă. Parcă zboară pe apă.

– Şi eu am comandat o corabie cu o sută de grupuri de vâslaşi, se lăudă Henric. Constructorii lucrează la ea chiar acum. Nici o galeră nu e mai rapidă sau mai mare.

Henric radia.

– Dar până la urmă, continuă el, nu am nevoie de corăbii. Marile fortărețe de la Calais și de la Dover sunt atât de puternice, că nici o armată nu ar putea să traverseze marea să cucerească Anglia.

– Dacă Maiestatea Voastră asta crede, fu răspunsul afabil al germanului. Cât despre corabie, cred că se știe deja că Maiestatea Voastră are o înclinație înnăscută spre tot ce e nou și ciudat.

– Cum ești și tu, de exemplu, răspunse regele Henric imediat. Tu ești nou și ești ciudat, nu-i așa?

Râse în hohote, apoi îl bătu pe străin pe spate. Ambasadorul Chapuys și cancelarul râseră, și un zâmbet fals se iți pe buzele germanului.

– Sunt o noutate, desigur, spuse el, îndepărtându-se subtil de rege, dar nu sunt ciudat de loc. De exemplu, eu nu am un inel magic și nici o mantie a invizibilității, cum se spune că are Maiestatea Voastră.

Regele Henric, surprins, se uită în jur, la ceilalți bărbați din cameră, dar nici unul nu îi susținu privirea. Toți știau că se lăudase cu un inel care aparținuse cardinalului Wolsey, un inel cu o piatră făcătoare de minuni, care funcționa ca talisman protector și sursă a unei puteri oculte. Ducele de Norfolk se plângea că regele își răsucea inelul pe deget și mormăia o incantație, fermecându-l și punând un demon să-l bântuie.

Cât despre mantia invizibilității, chiar eu îl văzusem pe rege lucrând la ea în camera lui din turn. Era o bucată de piele de căprioară care, îmi explicase regele, după ce urma să fie tratată cu o tinctură specială din vin, oase de cal și pulbere de sticlă, avea să-l ascundă pe cel care o purta.

– Văd că nu păstrăm nici un secret la curte, spuse Henric îmbufnat. Ca de obicei, doar în Jane pot să mă încred cu adevărat.

Fu servită o gustare și bărbații se așezară la masă ca să se învioreze.

– Dacă Maiestatea Voastră consimte, spuse solul, aș dori să vă împărtășesc dorința Alteței Sale Imperiale ca cele două regate să se unească într-o cruciadă împotriva inamicilor creștinismului, turcii păgâni.

– Ah, da, vechiul vis al împăratului, să-i învingă pe necredincioși. Ar fi nevoie de foarte multe trireme pentru asta. Ah, înfrunt destule greutăți oricum în lupta împotriva rebelilor din

Irlanda. Nu pot să mă alătur unui plan atât de îndrăzneț împotriva turcilor.

– Maiestatea Sa Imperială va fi dezamăgită să audă asta, spuse germanul. Mai ales că i-ați făgăduit să trimiteți armate în est, să lupte alături de ale sale.

– Chiar am făgăduit, nu-i așa? medită Henric. Asta, pe când Carol a venit în Anglia să-și viziteze mătușa, pe Caterina. Acum mulți ani. Era doar un băiat pe atunci. Un băiat idealist.

– Un băiat care moștenise jumătate de lume, completă ambasadorul Chapuys. Un băiat foarte bogat.

– Dar tot un băiat, i-o reteză Henric. Obișnuia să îngenuncheze în fața mea, să-mi ceară binecuvântarea. Îmi spunea *Bon Père*, bunul lui tată.

– Nu putem porni o cruciadă împreună împotriva turcilor, bunule tată? mă întreba el. Era un băiat neîndemânatic, cu un chip grav. Îmi aduc aminte că se ruga prea mult și nu era un călăreț iscusit. Nu se descurca nici la turniruri.

– În orice caz, mă întreba dacă nu putem călări împreună împotriva turcilor și îmi aduc aminte că i-am spus că regele Franței e cel mai mare turc. Și chiar era. Încă este. Dar asta s-a întâmplat acum mult timp, înainte ca Martin Luther să se ridice printre noi. Unii spun că el e cel mai mare turc acum.

Bărbații băură și mâncară. Henric îi amuză cu povești și glume, și în cele din urmă îl chemă pe astrologul John Robyns.

– Robinul[1] meu aici de față, spuse el, ridicându-se, mi-a captat interesul citind cerul nopții. A studiat stelele și mai ales cometele. Vorbim adesea despre ele, nu-i așa?

Robyns, un bărbat deșirat și cu început de chelie, cu o frunte lată și ochi mari și luminoși, le relată celorlalți despre o cometă cu coadă lungă pe care o urmărea.

– Se poate să prevestească nașterea unui fiu de către regină, spuse el, făcându-l pe rege să zâmbească și să încuviințeze. Sau poate prevesti o calamitate. Nimeni nu poate fi sigur.

Regele se încruntă.

– Nu fi macabru, Robin. Fii optimist.

– Cerurile nu răspund speranțelor noastre, așa cum v-am spus deseori, Sire, zise Robyns, pe un ton ferm. Tot ce putem

---

[1] Robin Goodfellow – spiriduș benefic din folclorul englez. (n.red.)

face e să observăm şi să urmărim schimbările corpurilor cereşti, şi să notăm ce vedem.

– Robyns scrie un tratat despre comete, ne informă Henric. Despre cât de mult timp le ia să reapară. Mă interesează foarte mult.

– Maiestatea Sa Imperială, împăratul, are şi el astrologi care citesc cerurile, remarcă solul. Am putea aranja o întâlnire.

Robyns făcu o plecăciune.

– Dacă e dorința Maiestății Sale, sunt pregătit să mă consult cu alții care cercetează cerurile.

– Precum în cer, aşa şi pe pământ, veni răspunsul enigmatic al lui Henric. Se uită în jur la ceilalți. Dacă putem ghici ce se întâmplă în ceruri, atunci vom şti la ce să ne aşteptăm pe pământ.

Comentariul straniu fu întâmpinat de tăcere. Era un truism vechi, apreciat de ghicitori şi de cei care se ocupau cu magia. Era nepotrivit.

Îmi recăpătai glasul.

– Dacă tot vorbim despre ce se întâmplă pe pământ, citeşte cineva de aici în palmă? întrebai şi îmi întinsei mâna.

Preotul, pe care nu-l cunoşteam, veni spre mine cu un zâmbet blând pe chip.

– Eu am acest talent, domnişoară Seymour, spuse el.

– Ah! Minunat! exclamă regele. Acum ne vom amuza. Spune-ne, ce-i aduce viitorul lui Jane?

Bărbatul se uită în jos la palma mea, apoi se trase în spate. Îmi dădui seama imediat că văzuse ceva care îl tulburase.

– Trebuie să mă ierți, spuse el cu vocea stinsă. Talentul m-a părăsit cu această ocazie. Poate dacă aşteptăm până la cădere nopții şi consultăm stelele...

– Bătrân nesăbuit! Regele se înroşi la față. Scuteşte-ne de talentele tale proaste!

Și, făcând un semn preotului să plece, strigă să se aducă mai mult vin şi o tipsie cu mrene pe care începu să le mănânce zgomotos şi cu lăcomie, muşcând capetele fiecăreia de parcă îşi revărsa întreaga mânie asupra lor.

În vara aceea, vara anului 1534, vitele de pe câmpuri şi caii din grajduri începură să moară.

La început, pieriseră doar vitele cele mai uscățive şi caii cei mai bătrâni, răpuşi, gloabele cu oasele moarte, care nu ar fi trecut oricum peste iarnă. Dar apoi, pe când primele recolte fură

culese, vacile sănătoase începură să moară, deopotrivă cu viţeii lor şi taurii puternici, şi caii de tracţiune care trăgeau căruţele grele, ba chiar şi caii de rasă şi cei de turniruri, care puteau purta în spate un om în armură completă.

Molima lovi brusc, omorând tot – dar numai după ce animalele sufereau zile la rând, behăind şi nechezând, şi mugind, o agonie de nesuportat pentru cei care încercau să le îngrijească. Regele Henric îşi iubea caii şi, când începură să se răspândească veştile despre molimă, el încercă să salveze caii cei mai de preţ, trimiţându-i în susul râului pe bărcile casei regale. Dar se părea că nici un loc nu era ferit. Caii regelui ajunseră la Reading doar ca să moară după câteva zile. Regele îi deplânse, retrăgându-se în camera lui şi evitând pe toată lumea. Când în cele din urmă ieşi, era chinuit de remuşcări.

– Nu trebuia să îngădui ca femeia aceea să moară, îl auzi Ned pe rege, apoi îmi spuse cuvintele lui. Nu ar fi trebuit să ascult cererile soţiei mele. Ce alte molime se vor abate asupra noastră? Oare o să sufăr şi eu şi o să mor ca şi caii mei?

– Fii prudentă, surioară, mă atenţionă Ned. Ai scăpat de năpastă deocamdată, dar toţi cei din jurul reginei Anne sunt ameninţaţi. Aş vrea să poţi părăsi serviciul ei.

– Dacă aş putea... Dar lui Anne îi place compania mea... Dumnezeu ştie de ce. Mă ţine aproape de ea şi regele mă doreşte de asemenea la curte. Îi place să vorbească cu mine. Spune că are încredere în mine.

– Ştii, desigur, că oamenii o învinovăţesc pe regină că a ameninţat-o pe Călugăriţa din Kent, idolul lor.

Cuvintele lui Ned îmi răsunară în minte săptămână după săptămână, cât persistă molima. Odată cu îngrozitoarea epidemie, porniră şi poveştile, răspândindu-se printre londonezi şi oameni de la ţară, ţesute în jurul Călugăriţei despre care se spunea că nu ar fi murit şi că spiritul ei trăia în continuare – că blestemele pe care le proferase asupra capului regelui şi al lui Anne, ca şi asupra tuturor englezilor, aveau să se împlinească. Existau zvonuri despre forma ei fantomatică ce fu văzută plutind deasupra capitalei, deasupra palatelor regale, bântuind odaia pregătită pentru copilul lui Anne.

Anne nu putea dormi de îngrijorare. Se chircea într-un colţ al patului enorm, doar cu micul Pourquoi alături, iar câinele se lipea de ea sub mormanul de pături, scheunând şi fornăind în

somn. Câinele refuză să mănânce, deşi Anne îl tentă cu platouri pline de creveţi şi cremă dulce şi boluri de budincă, care îi plăcuseră întotdeauna. Dar mâncarea rămânea neatinsă. Zi după zi suferea, în timp ce Anne îşi făcea griji şi plângea, ocărându-i pe cei care aveau grijă de câinii de la palat şi care nu reuşeau să-l ajute.

În cele din urmă, Anne se duse la rege, condusă de toate doamnele ei, şi îi spuse că trebuia să-l ducă pe Pourquoi la ţară, departe de otrăvurile capitalei.

Henric ne privi pe toate calm şi ascultă cererea lui Anne.

– Crezi că asta îl va salva, când eu nu am putut să-mi salvez caii? Nu ştii că nu există leac pentru molima aceasta?

– Îl voi duce undeva în siguranţă, insistă Anne. Îl voi apăra. Nu voi lăsa nici un alt animal lângă el. Sau vrăjitori, sau ghicitori, sau falşi vizionari plătiţi de ambasadorul Chapuys.

– Ţi se apropie sorocul, spuse regele. Nu poţi pleca niciunde până nu se naşte fiul nostru.

– Nu pot să-l pierd pe micul Pourquoi, spuse Anne cu încăpăţânare. Vrei să-l nasc pe fiul nostru în timp ce îl jelesc pe el, dacă preaiubitul meu câine moare?

– Va muri oricum destul de curând, chiar dacă nu e lovit de epidemie. E bătrân. Acum destul, nu vreau să mai discut despre asta.

Dar Anne, ca întotdeauna, insistă. În cele din urmă, regele îşi aruncă braţele în aer şi îi spuse că poate să meargă la cabana lui de vânătoare de la Lornford, lângă Cheam, şi să ia doar un grup restrâns de servitori şi patru domnişoare de onoare. Ea mă alese pe mine, pe Anne Cavecant, pe Bridget şi, la insistenţele regelui, pe Bess Holland, amanta ducelui de Norfolk, unchiul lui Anne.

– O încercare prostească! îl auzii pe rege mormăind. Câinele va muri după o zi şi va termina şi cu moftul acesta.

Pe tot drumul spre Lornford, Anne ţinu câinele în braţe, sub mantie, vorbindu-i pe un ton calm. Fu o călătorie tristă, peste câmpuri pline de vite moarte sau muribunde, mirosul greu al morţii îmbâcsind aerul. Prin oraşele prin care treceam, pieţele erau pustii, în afară de câteva păsări sfrijite şi câteve raţe care măcăneau.

– Unde sunt toţi câini? îl întrebă Anne pe străjerul oraşului, undeva lângă Cheam.

– Sunt toţi morţi, Alteţa Voastră, veni răspunsul. Aţi face bine să vă păziţi câinele să nu cadă grav bolnav, ca şi ceilalţi.

Când ajunserăm la Lornford, ploua şi era frig. Nu fuseseră aprinse focuri în vechea cabană de vânătoare şi aveau să treacă ore bune până ce camerele s-ar fi încălzit şi ar fi fost pregătite, astfel încât să putem face patul lui Anne. Ea încercă să-i dea de mâncare câinelui, dar Pourquoi, slăbit, zăcea sub cearceafurile de satin pe care le aduseserăm cu noi, tremurând şi scheunând.

Vreme de două zile, în timp ce de pe acoperiş se prelingea neîncetat apă, Pourquoi deveni tot mai slăbit şi îi aşteptam sfârşitul. Anne stătea lângă el, nedormită, şi insista să spună rugăciuni la căpătâiul lui, de parcă ar fi fost un suflet creştin în ultimul stadiu al bolii, nu un câine mic şi negru, cu o dungă gri pe bot. În cele din urmă, în a treia noapte, Pourquoi eliberă un ultim scheunat slab şi căzu pe podea.

Aproape în acelaşi moment, Anne scoase un vaiet şi se prinse de stomac.

– Moaşele! insistă ea. Am nevoie de moaşe.

Dar nu le aduseserăm cu noi la Lornford. Regele le ordonase să rămână la Whitehall, gândindu-se că nu aveam să stăm mult la ţară.

Eu şi Bridget o aşezarăm pe Anne în pat şi încercarăm s-o liniştim. Unul dintre valeţi fu trimis la Whitehall să aducă moaşele, dar ştiam că aveau să treacă multe ore de aşteptare, fiind evident, între timp, că durerea lui Anne avea să se înteţească. Fusesem prezentă la destule naşteri cât să-mi dau seama că acele spasme pe care le avea nu erau durerile încete şi progresive ale travaliului. Spasmele erau bruşte şi ascuţite, precum împunsăturile unui cuţit, şi o făceau să urle de spaimă.

Nu putui să nu mă gândesc la faptul că durerea ei era încă un semn al răzbunării Călugăriţei.

– Va muri? o întrebă Bess Holland pe Bridget cu ochii mari. Şi noi vom fi învinovăţite dacă moare?

Dar Bridget doar pufni batjocoritor şi îşi flutură mâna, ignorând-o pe Bess, apoi îi dădu lui Anne vin – şi nu vin îndoit cu apă, cu care eram obişnuite, ci vin amestecat cu opiul pe care îl purta mereu la ea Anne Cavecant ca să-şi ostoiască durerea pricinuită de tumoarea pe care o avea.

Amestecul păru să o ameţească pe Anne, dar spasmele de temut nu dispărură, ci se înrăutăţiră, scoţând-o brusc din letargie şi făcând-o să smulgă păturile de durere, să urle şi să ne blesteme până când ne simţirăm copleşite de neputinţa noastră.

– Nu e bine, spuse Bridget în cele din urmă. Trebuie să găsim o moașă în Cheam.

După o căutare grăbită prin oraș cu doi servitori de la curte, care dădeau de veste, în numele regelui, că se căuta o moașă urgent, găsirăm o femeie speriată, ciufulită, într-un șorț murdar, care abia îndrăznea să se uite la noi, darămite să aibă grijă de Anne. Era neîndemânatică și mâinile îi tremurară când se apropie de pat, bereta ei murdară era strâmbă și stătea cu gura deschisă, nevenindu-i să creadă.

Se uită în jos la Anne, și văzu nu doar chipul ei, schimonosit de durere, dar și mâna stângă cu degetele lungi și subțiri și vestita unghie dublă.

– E târfa! strigă ea. E târfa regelui! Poartă însemnul diavolului!

Și, înainte să o oprim, fugi din cameră, pe lângă servitori, țipând de parcă un demon se afla pe urmele ei.

Ce se întâmplă apoi îmi dă fiori chiar și acum, când povestesc. Cu ajutorul lui Bridget și a lui Anne Cavecant, și a unei ucenice de bucătăreasă, o tânără vânjoasă care nu tresări deși ceea ce văzu și auzi era într-adevăr îngrozitor, o scăparăm pe Anne de povara care o făcea să sufere.

O ajutarăm la naștere, deși ce ieși din pântecul ei umflat după ce leșinase din cauza agoniei nu era un făt, ci o creatură anormală, o grozăvie înspăimântătoare, precum cele pe care le vedeau însoțitorii Călugăriței și pe care le primeau drept semne de pedeapsă și judecată divină.

Nu voi insista asupra mărimii sau a formei ciudate, a modului în care capul mare și chel se mișca incontrolabil și cum brațele și picioarele i se bălăbăneau de-a dreptul grotesc. Voi spune doar că icnirăm toate de groază și de faptul că nu trăi. Eu și Bridget ne uitarăm una la alta, dădurăm din cap și înfășarăm creatura într-un cearșaf. Fu pusă rapid într-o cutie de lemn și o duserăm într-una din clădirile exterioare. Nu știurăm ce altceva să facem, așa că o lăsarăm acolo.

Când Anne își reveni a doua zi, o informarăm doar că fătul nu supraviețuise. Din fericire, nu ne puse nici o întrebare. Parcă ar fi simțit și ea că ceva teribil se întâmplase și că unele lucruri rămâneau mai bine nespuse. Noi, cele patru care fuseserăm prezente la naștere – Bridget, Anne Cavecant, ajutorul de bucătăreasă și cu mine –, eram singurele care știam adevărul. Ne înțeleserăm să nu spunem altceva decât că fătul nu trăise.

În noaptea aceea, în timp ce Anne dormea şi noi ne odihneam, ieşii în întunecimea pădurii şi mă gândii la tot ce văzusem mai devreme. Ramuri şi crengi căzute trosniră sub picioarele mele pe măsură ce înaintam, păsările de noapte cântau şi auzii şi alte sunete care mă înspăimântară. Ştiam că pădurea era un loc periculos, mai ales noaptea. Era plină de fiare, urşi şi lupi, şi oameni care trăiau în pădure, ferindu-se de lumina soarelui, care aţineau calea călătorilor şi oamenilor lipsiţi de apărare.

Dar, în timp ce mă plimbam, ceea ce îmi atrase atenţia nu erau sunetele nopţii sau ameninţările ei, ci lumina slabă a stelelor care sclipeau printre crengile copacilor înalţi, lumină ce licărea pe frunzele căzute şi pe crengile rupte. Ajunsei la un luminiş şi mă oprii. Îmi ridicai privirea şi mă uimi strălucirea puternică a stelelor. Atât de multe stele sclipitoare, formând modele pe care le ştiam de mică, de când Ned mă lua de mână şi mă ducea afară, în nopţile de vară, şi mi le arăta.

Precum în cer, aşa şi pe pământ, spusese regele Henric. Destinele ne sunt scrise în stele. Astrologul lui urmărea o cometă cu coadă lungă, care străbătea cerurile. O cometă care, spusese el, ar fi putut prevesti dezastre. Ei bine, în acea noapte la Lornford, dezastrul lovise şi eu îl văzusem. Cu toate acestea, cerurile de deasupra mea păreau blânde, nu ameninţătoare. Nu zării nici o cometă, nici un semn prevestitor de moarte. Doar un câmp nesfârşit de lumini scânteietoare, aruncate asupra noastră, a tuturor, indescifrabile şi nepăsătoare faţă de soarta noastră.

Anne se mai odihni încă două zile la cabană, apoi plecarăm toţi spre Richmond, unde se afla regele, revenind la sarcinile noastre obişnuite.

Anne era palidă şi tăcută. Nu se întrevedea nimic din aroganţa ei obişnuită, din certurile cu regele, care, văzând că nu mai avea pântecul umflat, se mânie peste măsură, apoi se ţinu departe de ea.

În liniştea camerei în care dormeam noi, domnişoarele de onoare, acelea dintre noi care ştiam secretul ţinurăm legământul de tăcere. Când celelalte ne întrebară ce se întâmplase la Lornford, le spuserăm doar ce era evident – că Anne nu mai purta copilul regelui în pântec. Dar când eram sigure că nu ne putea auzi nimeni, vorbeam între noi, şi în sufletele noastre ne întrebam ce putea să însemne acea creatură – ce Anne însăşi nu ştia. Oare creatura monstruoasă pe care o născuse era un semn de rău augur, un semn de la Dumnezeu – sau de la diavol –, ca să ne avertizeze asupra a ceea ce urma?

Capitolul 20

După cele întâmplate, nimic nu mai reveni la normal. Mariajul regal se înrăutăți, persecuțiile și execuțiile se înmulțiră. Anglia se afla sub un giulgiu. Ne era teamă de viitor. Luai parte la nunta lui Ned și a lui Will, și le urai, lor și nevestelor lor, toate cele bune, dar cinstit nu aveam sentimentul că aveau să o ducă bine. Propria mea viață părea suspendată: nu-l mai aveam pe Galyon și îl jeleam. Îmbătrâneam – curând aveam să împlinesc treizeci de ani –, iar plăcerile tinereții nu-mi mai erau la îndemână. Domnișoare de onoare mai tinere se alăturau suitei lui Anne, stăteau cu ea câteva luni, apoi se căsătoreau. Văzui întâmplându-se asta întruna, iar eu nu găseam pe nimeni; nici nu puteam să-mi imaginez că aș mai fi iubit pe cineva ca pe Galyon. Se nășteau copii, unii trăiau, alții mureau. Aveam să devin vreodată mamă? Probabil că nu. Uneori plângeam pentru copiii mei pierduți, pentru speranțele mele deșarte. Și o învinuiam pe Anne. O învinuiam, și mă desfătam cu suferința ei. Și așteptam momentul în care să mă răzbun.

Între timp, din ce în ce mai multe victime ale dreptății regelui – mulți îi spuneau injustiția regelui – își pierdeau viețile, iar capetele lor secerate rânjeau de pe podul Londrei. Se spunea că tot mai mulți spioni ai regelui ne urmăreau și ne ascultau fiecare cuvânt, dându-le de veste lui Cromwell și acoliților săi. Oamenii erau arestați, scoși din casele lor și aruncați în temnițele regale de unde nu aveau să mai iasă în veci. Nimeni nu știa cine urma, pentru că, așa cum spunea Anne deseori, erau ochi și urechi peste tot.

Cuvântul de temut era „trădare". Trădători. Cine putea ști ce minciuni aveau să fie rostite, ducând la acuzații false de trădare și apoi la moarte? Cine avea să fie următoarea victimă? Nimeni

nu era cruţat, nici măcar preoţii evlavioşi, precum episcopul Fisher, sau oameni ai legii înţelepţi, precum Thomas More, sau călugării evlavioşi, puri şi neprihăniţi, care erau cercetaţi atent de spionii regali.

În aceste împrejurări, regele îşi neglija soţia şi îşi petrecea timpul cu Madge Shelton, preferata lui, dansând cu ea cum o făcuse odată cu Anne, curtând-o şi sfătuindu-se cu consilierii săi despre modul în care ar putea scăpa de Anne şi căsători cu o femeie ca Madge, care-i putea dărui un fiu puternic. Mica Elizabeth, care nu conteni să-i uimească pe toţi datorită faptului că supravieţuise, era doar o fetiţă, şi mulţi considerau naşterea ei întinată de adulterul regelui. Iar Mary cea fragilă şi blondă, fiica Caterinei, deşi nu mai era numită prinţesă, era şi ea doar o copilă, grav bolnavă. Henric Fitzroy, mărunt, firav şi lipsit de curaj regal, nu avea să trăiască mult, se spunea; şi chiar dacă ar fi făcut-o, erau şanse mici să devină un rege puternic.

Conspiraţiile prindeau viaţă, cu toţii ştiam asta, chiar şi Anne. Trădarea plutea în aer. Tremurai când regele mă chemă la el şi mă întrebă ce zvonuri îmi ajungeau la urechi, cine răspândea poveşti calomnioase despre el sau despre Anne.

– Jane, trebuie să fiu sigur de ceva, îmi spuse el într-o dimineaţă, când era sigur că nu aveam să fim deranjaţi. Ştiu că pot avea încredere în tine să-mi spui adevărul.

– Da, Sire.

– Ce s-a întâmplat la cabana de la Lornford?

Întrebarea mă luă pe nepregătite şi mă tulbură. Îi dădui răspunsul fără să mă grăbesc. Nu îi spusesem niciodată regelui, şi nimănui de fapt (în afară de cele trei femei care fuseseră prezente), adevărul despre naşterea oribilă. Evenimentul era prea groaznic. Şi nu voiam să fiu învinuită pentru rezultat. Sau pângărită de el. Într-o oarecare măsură, nu puteam să-mi explic de ce, dar eram sigură că fătului i se făcuseră vrăji.

Dar dacă păstram secretul, trădam încrederea pe care o avea regele în mine, şi asta mă irita. Voiam să fiu demnă de încredere, deşi asta era un lucru rar la curte. Dar când venea vorbea de Anne şi de copilul ei, nu îndrăzneam.

– De ce întrebaţi? spusei până la urmă, lingându-mi buzele nervos. Copilul nu a trăit.

Regele umbla de colo-colo, irascibil.

– Anne refuză să vorbească despre asta și Norfolk spune că a aflat de la Bess Holland că nu a fost nici un făt – nimic. Că a fost o fantezie a lui Anne. Știu că se poate întâmpla una ca asta, că femeile care își doresc cu ardoare un copil pot să pară însărcinate, și să se îmbolnăvească, ba chiar să treacă și prin travaliu. Dar să nu fie nici un copil. Asta s-a întâmplat? Am încredere în tine că îmi spui adevărul.

Clătinai din cap.

– Nu vă pot minți, Sire, dar îmi pare foarte rău că m-ați întrebat pe mine. Mi-aș dori ca adevărul să rămână îngropat la Lornford.

Regele se opri, se aplecă și îmi luă chipul între mâinile lui mari și aspre, apropiindu-și fața de a mea.

– Jane ! Asta e cea mai importantă chestiune care ți se va cere vreodată! E vorba de succesiunea la tronul Angliei!

Ne privirăm ochi în ochi și simții că mă încălzesc. Dintr-odată îmi era teamă, tulburată de forța lui, atrasă de el, pentru prima dată, deopotrivă ca bărbat și ca rege pe care îl cunoscusem îndeaproape de ani. Eram moale ca o cârpă în mâinile lui puternice.

Îmi dădu drumul și îmi dresei vocea.

– Dacă aș putea să beau niște vin, Sire...

Regele strigă după un servitor și aproape imediat fu adusă o tavă cu pocale și cupe. Trăsei de timp să-mi adun gândurile.

– S-a întâmplat în felul următor, începui după ce luai o gură de vin. Nu am știu în acel moment, dacă a fost o creatură a diavolului sau un simplu accident, o greșeală a naturii care i se putea întâmpla oricărei femei. Am fost foarte speriate. Doar patru dintre noi știm de copil. Am găsit o moașă în Cheam, dar când a văzut degetul despicat al lui Anne, s-a speriat și a fugit înainte să se nască acea creatură.

– Creatură?

Alarmat, regele se așeză lângă mine, atent la chipul meu, la cuvintele mele.

– Anne suferea crunt, atât de tare, că a leșinat. Nu și-a văzut fiul deloc – dacă într-adevăr a fost un băiat.

Acum regele se arătă neîncrezător. Continuai.

– Așa cum spuneam, eram doar patru, eu, Bridget, Anne Cavecant și ajutoarea de bucătăreasă, care a fost foarte curajoasă și puternică. După cele întâmplate, am jurat să ținem secret ceea ce știam despre Anne și creatura pe care o născuse.

– Dar ce era? ceru să ştie el, cu vocea tremurându-i. Era un demon?

– Era un ghemotoc hidos de carne, izbutii să spun, care nu a trăit.

– Arăta ca un făt, cel puţin?

– Nu pot să vă spun.

– Am văzut mânji care se nasc fără picioare, şi căţei abia fătaţi dintre care unul iese mort, deformat, pipernicit...

– Creatura nu semăna cu nimic din ce am văzut până acum.

– Deci trăia, nu era moartă.

Mai luai o gură de vin şi apoi închisei ochii, încercând în zadar să îmi şterg din minte imaginea aceea.

– Se mişca. Capul se clătina şi gura deformată era deschisă. Apoi a înţepenit.

Simţii că mi se face rău, neputând risca să vărs în faţa regelui. Mă dusei la fereastră şi trăsei aer în piept.

– E în ordine, Jane, spuse regele şoptit. E destul. Şi crezi că era mai degrabă un băiat decât o fată.

Încuviinţai.

– A fost botezat înainte să moară?

– Nu, Sire. Nu era... demn de un botez.

În tăcerea care se lăsă, nu putui să plâng, pentru că nu simţeam milă pentru fătul monstruos pe care-l născuse Anne. Dar evenimentul groaznic mă afectase oricum. Parcă m-aş fi apropiat de ceva misterios – nu un mister spiritual, miraculos, oricum ceva magic. O raritate.

Simţii braţul regelui în jurul umerilor.

– Trebuie să te odihneşti, Jane. Ai suferit un şoc.

– Nu am mai spus nimănui despre asta.

– Te cred.

Regele rămase locului pentru câteva momente, căzut pe gânduri, cu braţul în jurul meu, alinându-mă.

– Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa, Jane?

– Profeţia Călugăriţei din Kent a fot îndeplinită. Primul fiu al lui Anne va muri.

– Asta ar zice oamenii, fără îndoială, dacă ar şti adevărul. Dar eu mă refer la ceva mai grav. Înseamnă că sunt căsătorit cu o femeie care nu-mi poate oferi un moştenitor. Dacă ar mai avea un copil – zece copii –, toţi ar fi monştri. Sunt blestemat, Jane. Dumnezeu m-a blestemat pentru că m-am căsătorit cu această

femeie afurisită. Trebuie să scap de ea, înainte ca blestemul să cuprindă întreaga curte și întreg regatul!

De acum încolo, propriul meu destin deveni clar.

Regele mă făcuse confidenta lui, iar eu aveam încredere în el. Formasem o legătură. Din acel moment, scopurile noastre se uniră și lucrarăm împreună pentru un țel comun, pentru a asigura tronul Angliei.

Dar asta nu se întâmplă imediat, ci în timp.

Pentru început, regele mă trimise la castelul Kimbolton, unde se afla Caterina.

– Se aude că e foarte bolnavă, îmi spuse regele. S-ar putea să moară curând. Știu că ții la ea. Ai permisiunea mea s-o vizitezi. Vezi în ce stare o găsești. Dacă nu mai are mult de trăit, s-ar putea să fie dispusă să mă ierte și să-mi facă o ultimă favoare.

– Care?

– Să se călugărească într-un final. Ceremonia poate fi efectuată neîntârziat, dacă dau poruncă. Nu e nevoie decât ca o soră din ordin să fie prezentă, și un preot. După ce se călugărește, nu mai reprezintă un obstacol în calea mea.

– Dar căsătoria cu ea a fost declarată nulă acum mult timp.

– Da, dar când căsătoria mea cu Anne va fi dizolvată, așa cum sunt hotărât să fac, nu trebuie să existe nici o uniune anterioară care să mă împiedice să mă însor din nou. M-am sfătuit cu Cromwell și cu ceilalți consilieri regali.

Nu făcui nici un efort să înțeleg aceste complicații. Problema căsniciei regelui, acea problemă mare și tenebroasă care pusese pe jar curtea și mare parte din lumea creștină atât de mult timp, părea să fi revenit. Dar eu aveam doar o sarcină; s-o vizitez pe Caterina, bolnavă și asaltată cu o prietenie plină de afecțiune, și să îi cer ajutorul.

Dormitorul dărăpănat al Caterinei de la castelul Kimbolton era mic și întunecat, podeaua era deformată și pereții vechi de piatră erau crăpați, lăsând aerul rece să intre prin ei. Lumina de la focul care pâlpâia dezvălui privirii un pat jos, mic, cu perdele vechi – singurul ornament din toată camera –, scăunelul de rugăciune al reginei, pe care-l brodase chiar ea în tinerețe și pe care-l adusese din Spania cu ani în urmă. Aromele grele de lavandă și opiu se amestecau cu mirosul bolii și al descompunerii și, în timp ce-l priveam pe aprodul Caterinei, Griffith Richards,

punând pe foc un lemn dintr-o grămăjoară de lângă cămin, inima mi se frânse.

Devenii conştientă atunci că prinţesa văduvă, care fusese odată Caterina de Aragon, fiica frumoasă şi mândră a marii regine Isabela a Spaniei, îşi trăia ultimele zile.

Mă aşezai pe o banchetă lângă pat. Când camera se lumină datorită flăcărilor care săltau în cămin, observai că nu eram singură. Maria de Salinas, vechea prietenă şi doamnă de onoare a Caterinei, cu mult îmbătrânită de când o văzusem ultima dată, şedea tăcută într-un colţ, iar un servitor tânăr în altul.

– De cât timp e aşa? o întrebai pe Maria, uitându-mă în jos la chipul tras, palid, care dormea pe o pernă împodobită cu dantelă.

– De la Ziua Morţilor, veni răspunsul. E de la hidropizie... şi din cauza inimii rele.

Un foşnet de aşternuturi îmi atrase atenţia spre mâinile ridate, străbătute de vene albastre ale prinţesei văduve, care strângeau de un rozariu din mărgele de fildeş.

O auzii rostindu-mi numele.

– Jane.

– Da, prinţesa mea.

Îmi făcu semn să mă apropii.

– Caterina. Numele pe care mi l-a dat mama. Zâmbi slab. Te rog.

– Caterina atunci.

Îmi luă mâna şi o aşeză pe capul ei.

– Perie-mi părul, Jane.

Mă uitai la Maria de Salinas, care luă o perie cu spatele de argint dintr-un cufăr de lemn şi mi-o aduse. Începui să perii părul grizonant şi rărit al Caterinei. Ea îşi închise ochii de plăcere.

– Ai fost întotdeauna o fată bună, spuse. Ai fost bună cu mine.

Continuai să o perii.

– Regele m-a trimis aici cu un mesaj.

Ochii i se măriră. Îmi dădui seama că, deşi era obosită şi slăbită, mintea îi era întreagă.

– Mă cheamă înapoi? Are să mă facă regină din nou?

Cuvintele ei erau demne de milă, dar încercai să nu mă las tulburată.

– E îngrijorat pentru sănătatea ta. Îţi cere să-i faci marea favoare de a te călugări.

Ea înlemni şi trăsei peria brusc.

– Niciodată, spuse ea simplu.

Îmi dădui seama, după tonul ei hotărât, că nu avea rost să încerc să o conving.

– Va fi dezamăgit, spusei.

Caterina scoase un sunet slab. Îmi dădui seama că râdea.

– Sunt sigură de asta, spuse. Cum e?

Reluai periatul.

– Chel. Nervos. Răgușit de la cât de mult țipă. Îl doare capul, îl doare piciorul. Merge cu ajutorul unui baston auriu.

– Încă poartă săculețul acela prostesc în jurul gâtului?

Încuviințai.

–Ah. Se teme de sudoare.

– Și nu numai, spusei imprudent.

Caterina deveni mult mai atentă când începui să vorbesc despre rege. Încercă să se ridice, dar se prăbuși la loc pe perne. Ochii îi străluceau și erau ațintiți asupra mea.

– Oh?

– E neliniștit de căsnicia cu Anne.

– Deci de aceea vrea să mă călugăresc! Sunt o piedică în calea lui. Vrea să o îndepărteze pe Anne și să se căsătorească din nou. Iar eu îi stau în cale.

Maria de Salinas se ridică și se apropie de pat.

– Domnișoară Seymour, cred că Maiestatea Sa e obosită. Ar trebui să o lași să se odihnească.

Remarcai că încă se referea la Caterina ca la o regină.

– Desigur.

Mă ridicai de pe banchetă.

– Vei veni și mâine, Jane?

– Dacă doriți să vin, draga mea doamnă Caterina.

Caterina îl chemă pe Griffith Richards și îi porunci să pregătească o cameră pentru mine.

– Și să te asiguri că are destule lemne pentru la noapte.

– Dar Maiestate, avem atât de puține, începu aprodul.

– Unde ți-e simțul ospitalității, bătrâne? Întâi avem grijă de oaspeți, apoi de noi înșine.

Camera mea era rece ca gheața și păturile erau subțiri. Griffith Richards își ceru iertare.

– Avem foarte puține provizii, spuse el. Ni se trimit puține de la curtea din Londra. Regele nu e deloc generos. Spune că regina

i se opune şi că nu-i dă ascultare, cum ar trebui. Se aşteaptă ca ea să se întreţină singură, dar nu mai are bani...

Îmi scosei punga şi îi dădui câteva monede lui Richards. Argintul se revărsă în mâinile lui.

– Trebuie să fie lemn de foc din plin în sat. Şi mâncare, şi vin, şi orice altceva de trebuinţă. Du-te repede!

Abia dacă putea să-şi exprime mulţumirea, atât de recunoscător îmi era. Dar îl zorii şi apoi chemai o servitoare să-mi facă focul şi mă urcai în pat.

Dimineaţa următoare, focul aproape că se stinsese, zorii mohorâţi apăreau. Frigul mă trezi. Dar nici nu începusem bine să mă spăl şi să mă îmbrac, când fură aduse alte lemne şi se făcu un foc puternic. Curând, veni şi Griffith Richards şi-mi spuse că regina voia să servesc ceai şi pâine cu ea. Avea o atitudine solemnă, ca întotdeauna, dar în timp ce mă conducea în dormitorul prinţesei văduve, mişcările lui părură sprintene şi vioaie, având o privire jucăuşă. Un nou vânt de speranţă adia prin Kimbolton, în ciuda bolii grave a celui mai important locuitor.

Spre uimirea mea, o găsii pe Caterina şezând în capul oaselor în pat, cu părul adunat sub o bonetă şi cu un şal albastru de lână în jurul umerilor ei osoşi. Îmi zâmbi, fericită, când intrai în cameră şi îmi arătă unde să mă aşez. În timp ce luam micul dejun, înfruptându-ne copios din pâinea caldă, untul şi mierea de pe masă, îmi dădui seama că avea poftă de mâncare şi că satisfacţia ei era evidentă, iar ridurile formate de durere şi griji care îi brăzdaseră fruntea în noaptea precedentă erau mai puţin vizibile în lumina zilei.

– Spune-mi, Jane, mă întrebă ea după ce termină de mâncat şi îşi şterse gura cu un şervet curat de pânză de in, de ce vrea regele să scape de târfă?

Mă gândii o secundă.

– Se ceartă, începui. Îl jigneşte şi...

Caterina se aplecă în faţă, nerăbdătoare.

– Şi ce?

Mă oprii din nou. Cât de mult să-i spun despre căsnicia lor? Apoi mă gândii, ce era rău în a-i spune adevărul acestei femei muribunde? Deşi, în acel moment, nu arăta ca o femeie pe moarte, era îmbătrânită şi istovită, dar avea o vitalitate în ea pe care nu o mai văzusem din zilele când o slujeam ca domnişoară de onoare.

Ce se putea întâmpla dacă-i spuneam adevărul, mă gândii din nou? Doar dacă nu-i trezea vechi suferințe. În cele din urmă, îi spusei.

– Anne a dat naștere unui... copil foarte ciudat, anormal, care a murit.

Caterina încuviință.

– Profeția Călugăriței. A spus că primul fiu al lui Anne va muri.

– Da, și regele e convins că nu poate să-i mai ofere un moștenitor sănătos la tron.

O vreme, nici una din noi nu zise nimic.

– Dacă vrea să scape de ea, spuse Caterina, atunci există o cale sigură.

Așteptai să continue, gândindu-mă ce satisfacție trebuia să simtă văzând că rivala ei e îndepărtată, femeia care îi luase locul și care o umilise, provocându-i atâta suferință. Dar apoi îmi amintii că nu Anne fusese cauza decăderii Caterinei, ci doar instrumentul. Regele Henric fusese cel care o exilase, și acum încerca să repete același lucru, de data aceasta Anne căzând victimă a nemulțumirii sale.

– Înainte ca biata Jane Popyngcort să plece din Anglia, spuse Caterina, mi-a mărturisit certitudinea pe care o avea că Henric se culcase nu numai cu sora lui Anne, Mary – asta știe toată lumea –, dar și cu mama ei. Consilierii mi-au spus că, după legea canonică, un astfel de incest ar face orice căsătorie între Anne și Henric nulă. Jane mi-a dat o declarație scrisă în care jură că tot ce a văzut și auzit e adevărat, declarație pe care i-am arătat-o doar cardinalului Campeggio. Ar putea deveni importantă dacă soțul meu decide serios să renunțe mariajul cu Anne.

– Și mai e ceva, adăugai. Ceva pentru care sunt pregătită să jur că a avut loc. Ceva ce am ținut ascuns în inima mea pentru mult timp, așteptând momentul când Anne are să sufere pentru răul făcut.

Îi relatai Caterinei povestea mea de iubire cu Galyon și încercarea lui Anne de a-l plăti să se culce cu ea, astfel încât să pară că poartă copilul regelui. Îi spusei cum el îmi mărturisise tot, cât era de speriat. Și apoi, cum a murit. Ucis, eram sigură.

Continuarăm să vorbim despre zvonurile care spuneau că Anne pusese la cale moartea lui Jane Popyngcort și despre felul

în care Anne complotase cu un bucătar să-l otrăvească pe Henric Fitzroy.

– E disperată, spuse Caterina. Va face orice ca să obţină ce vrea. Dar nu face altceva decât să-şi înrăutăţească situaţia. În curând, va fi prinsă în propria pânză. Aşa am văzut-o întotdeauna, ca un păianjen viclean, dar mortal, stând în centrul propriei pânze şi aşteptând ca victimele să vină la ea. Acum chiar ea va prinsă în capcană. Şi de data aceasta nu va mai scăpa.

CAPITOLUL 21

În acea vară, regele Henric, extrem de binedispus şi simţindu-se mai sănătos decât oricând, îşi aruncă bastonul auriu şi plecă într-o călătorie cu cei mai apropiaţi bărbaţi din anturajul lui.

Anne rămase acasă, bosumflată, nici măcar Madge Shelton – durdulia Madge, cu gropiţe, partenera lui preferată de joc – nu îl însoţi pe rege când plecă să călărească sau să vâneze, cu o fervoare demnă de un bărbat mult mai tânăr, prin pădurea deasă, întorcându-se în fiecare seară cu vânat proaspăt şi cu o poftă şi mai mare.

Călătoria regală continuă săptămâni de-a rândul până când, la invitaţia lui Ned, regele şi tovarăşii lui veniră să stea la Wolfhall, casa noastră părintească, unde vânătoarea fu formidabilă, mai ales în parcul nostru şi în pădurile din apropiere. Acolo, într-o seară, regele Henric se înconjură de oamenii cei mai apropiaţi, Charles Brandon şi Thomas Cromwell, fratele meu şi Nicholas Carew, arhiepiscopul Cranmer şi alte feţe bisericeşti şi avocaţi, care jucaseră roluri importante în procesul de anulare şi în separarea de Roma.

Scopul regelui era, pe lângă faptul că voia să se bucure de o seară plăcută, să îi adune pe toţi cei care erau în stare să-l ajute să se elibereze de Anne. Şi, în parte, din cauză că Wolfhall era casa mea, aşa cum era şi a lui Ned, dar şi pentru că regele afirmase deseori că avea încredere în mine şi mă trata cu o afecţiune ieşită din comun, mă aflam şi eu printre cei adunaţi în marea sală, deşi stăteam singură şi izolată de ceilalţi, menţinând o distanţă respectuoasă, fără a interveni în discuţii cum ar fi făcut Anne dacă ar fi fost acolo.

Până şi puternicul duce de Norfolk se afla acolo în noapte aceea, deşi regele nu-l simpatizase niciodată şi nu avea încredere

în el. Ducele se asigurase că toată lumea știa că o considera pe Anne o rușine pentru familie și că era nemulțumit de ea, ca de altfel de toate rudele din familia Boleyn. Această ruptură creată în familia ducelui îl determină pe rege să-l aducă pe Norfolk în cercul său interior, îmi spusese Ned.

Când cina se apropie de sfârșit, vinul curse din belșug și regele ținu toast după toast.

– Pentru Coeurdelion! strigă el, cinstindu-și armăsarul preferat care, în mod miraculos, scăpase de epidemia ucigătoare. Și pentru multe turniruri care au să vină!

Bău, și ceilalți i se alăturară.

– După cum vedeți, piciorul mi se vindecă...

– Și cel de-al treilea picior de asemenea! se auzi o voce obscenă, iar ceilalți râseră zgomotos. Indiferent ce zic alții!

Reproșurile disprețuitoare ale lui Anne despre lipsa de virilitate a regelui erau bine-cunoscute și deseori auzite și repetate.

– Madge știe că nu e așa! Întrebați-o pe Madge! Unde e Madge?

În timp ce camera hohotea de râsete zgomotoase și glume răgușite, mă făcui mică în firida unde ședeam, pe partea dinspre rege. Eram mult prea conștientă de faptul că eram singura femeie prezentă – și doar pentru că regele îmi ceruse să rămân.

Rușinată, îmi făcui griji că bărbații, care băuseră destul de mult, aveau să ceară să le fie aduse femei spre satisfacerea poftelor, o orgie fiind pe cale a se dezlănțui. Dar înainte ca acest lucru să se întâmple, regele ceru să se facă liniște și băgă mâna în buzunarul interior al pieptarului.

– Am aici, spuse el, o tragedie. O piesă la care lucrez. Nu am scris niciodată o piesă. E despre soția mea. Se cheamă „Izabela"[1]. În ea, soția mea se dă în spectacol cu o sută de bărbați.

Un râs zgomotos veni drept răspuns la remarca lui. Henric o denigra pe Anne în fața prietenilor și a consilierilor săi de luni întregi, așa că nimeni nu fu surprins de conținutul piesei.

– Și acum lăsați-mă să vă dau alte vești bune. Crum, aici de față – spuse el și arătă spre Cromwell, solid și cu fața rotundă, care rânji – mi-a adus un premiu!

---

[1] Regina Izabela este prezentată în *Vechiul Testament* drept un personaj negativ, care l-a îndepărtat pe regele Ahab de religia iudaică, a reintrodus politeismul, a făcut jertfe omenești – l-a ars de viu chiar și pe propriul său fiu – și i-a persecutat pe proorocii iudaici. (n.red.)

Ușile duble se deschiseră și intrară câțiva soldați, ținând un om mărunt și cu părul tuns scurt, legat de mâini și de picioare și cu un căluș în gură. Omul se zvârcolea în captivitate. Era roșu la față de frică.

– Ce avem aici? Un francez!

Hohote de râs răsunară în cameră.

– Și nu orice francez, ci un bucătar francez!

– E unul dintre cei o sută de bărbați? întrebă Charles Brandon.

Brandon fusese numit recent mare maestru al personalului curții regale.

– Acest prăpădit e un bucătar pe care soția mea l-a adus de la curtea regelui Francisc.

Henric se îndreptă amenințător spre omul care tremura.

– Imaginați-vă ce i-a spus bucătarul lui Crum când a fost torturat, forțat, și tras pe roată până când membrele aproape că i-au fost smulse din încheieturi!

Regele se opri.

– A mărturisit că soția mea l-a plătit să pună un josnic amestec italian în supa fiului meu! O otravă care a ucis trei bieți cerșetori după ce au mâncat supa și care l-ar fi ucis și pe Henric Fitzroy dacă nu ar fi scuipat lichidul cu gust groaznic!

– Și acum, maestre bucătar, ce zici să te înfrupți și tu din preparatul italian?

La un semn al lui Henric, fu adusă o supieră cu un lichid fierbinte aburind și, în timp ce i se întinse bolul, scoase un flacon din buzunar și îl turnă în supieră.

Călușul bucătarului fu scos și bolul adus la gură.

– Haide! strigă regele. Mănâncă! Poftă bună!

Bietul om se zvârcoli și se luptă, ținându-și buzele strânse, încercând să-și întoarcă fața dinspre lichidul otrăvit. Se luptă așa de tare de crezui că aveau să-i sară ochii din orbite. Trebui să-mi întorc privirea.

– Haide, spuse regele în batjocură, așteptăm cu toții!

Într-un final, îl lovi pe om peste față.

– Nu? Nu ți-e poftă de otravă. Atunci nu am de ales decât să te omor prin alte mijloace.

Vocea îi crescu la un nivel periculos și zgomotos.

– Fierbeți-l pe omul acesta în ulei! strigă el.

La porunca regelui, soldaţii se apropiară şi îl luară pe bărbatul care vomita şi care se smiorcăia, în timp ce ceilalţi bărbaţi din cameră aplaudau şi fluierau aprobator.

– Soţia mea, murmura regele. Iubita mea soţie, cea pură şi nevinovată! Asta a făcut ea. Asta, şi alte lucruri mult mai rele.

După acest moment dramatic, Cromwell se ridică în picioare din nou.

– Toţi cei prezenţi aici trebuie să înţeleagă că nu putem face nimic ca să o aducem pe regina Anne în faţa justiţiei cât timp prinţesa văduvă încă trăieşte. Nu trebuie să existe nici o obiecţie nedorită la o posibilă nouă căsătorie a Maiestăţii Sale.

– Dar prinţesa văduvă e slăbită şi bolnavă, nu-i aşa, Jane? îl întrerupse regele. Când ai vizitat-o, sănătatea ei era şubredă, nu-i aşa?

Vorbii mai tare.

– Da, era. Este.

– Nu va prinde încă un an, eşti de acord?

Clătinai din cap.

– Nu pot să-i urez să piară mai iute, Maiestate. Pot doar să mă rog pentru ea, ca voia Domnului să se facă, ori să-i prelungească viaţa, ori să o ia la el.

Regele chicoti şi se îndreptă spre mine, îmbrăţişându-mă cu afecţiune.

– Ai vorbit ca o fiică a Bisericii, micuţă Jane. Pururi devotată şi credincioasă fostei tale stăpâne.

Celorlalţi le spuse:

– Crum are dreptate, trebuie să aşteptăm ca prinţesa văduvă să părăsească această lume – ceea ce se va întâmpla curând.

Dar Caterina trecu şi peste iarnă şi, cât timp era în viaţă, aşteptările curţii regale se modificară din nou, brusc.

Schimbările veneau asupra noastră de peste tot, în timp ce anul 1535 se apropia de sfârşit, regele Henric, care se răzgândi brusc şi îşi uimi toţi consilierii – chiar şi pe înţeleptul meu frate, Ned –, făcu o învoială (una cinică, bineînţeles) cu împăratul şi permise ca alianţa cu francezii să se destrame. Anne anunţă triumfătoare că era însărcinată din nou. Stejarul enorm din pădurea Servernake, copacul despre care mulţi spuneau că fusese plantat de William de Normandia cu cinci sute de ani în urmă, căzu în timpul unei furtuni. Şi, cea mai uimitoare veste – Madge

Shelton se logodi, dar nu cu regele, potrivit aşteptărilor tuturor, ci cu Sir John Everthorpe, un bărbat în vârstă, de şaptezeci şi unu de ani, cu o moşie modestă.

În timpul postului Crăciunului, un zvon se răspândi rapid la curte, referitor la faptul că atunci când regele îi chemase pe părinţii lui Madge şi le spusese că voia să se însoare cu fiica lor, aceştia îl preveniră să nu o facă. În termenii celei mai însemnate deferenţe, îi mărturisiseră că o căsnicie cu Madge l-ar fi dezamăgit. Consultaseră moaşe, şi toate ajunseseră la concluzia că Madge nu era fertilă. Nu avea să îi ofere niciodată un moştenitor la tron. Curând după această întrevedere, fu anunţată şi logodna lui Madge cu Sir John. De vreme ce bărbatul avea deja cinci fii şi câteva zeci de nepoţi, infertilitatea lui Madge nu avea să reprezinte un impediment.

– E un şiretlic, cu siguranţă, îmi spuse Bridget. De fapt, ce s-a întâmplat a fost că, văzând toate intrigile şi comploturile din jurul lui Anne, Madge a decis că nu vrea să devină următoarea victimă a regelui. A zis chiar ea că dacă regele a putut să alunge două soţii, de ce nu ar alunga-o şi pe a treia? Oricum, regele miroase din cauza rănii de la piciorul bolnav şi a leacurilor pe care le ia, aşa a spus. Şi poartă păianjeni în pat. Aşa că le-a zis părinţilor să-i găsească alt soţ.

Toate acestea se întâmplau în timp ce Anne se lăuda că poartă un prinţ în pântec, iar Henric ba punea ceva la cale, ba râdea cu tovarăşii săi conspiratori şi făcea glume despre adevăratul tată al copilului lui Anne – asta, dacă într-adevăr era însărcinată. Nu ştiam ce să cred. Era regele tatăl copilului, în ciuda insistenţei lui de a dezminţi acest fapt? Noi, cei din suita ei, chiar credeam că era însărcinată, dar mi-era teamă că ar fi putut să dea naştere unui alt copil monstruos. Şi nu voiam să fiu prezentă la naştere.

Aş minţi dacă aş spune că perioada aceea de Advent a fost doar ciudată. A fost ca o linişte sinistră de dinaintea unei furtuni teribile, o furtună care în cele din urmă se abătu asupra curţii regale cu o furie pe care nimeni nu o putea îmblânzi.

Dar, în timpul acelei perioade liniştite, viaţa mea se schimbă într-o clipită, parcă.

Petreceam Crăciunul cu familia mea, la Wolfhall, când, la câteva zile după ce aflasem că Madge Shelton nu era potrivită pentru statutul de regină, regele Henric veni să mă viziteze şi-mi aduse un dar – un şirag lung de perle strălucitoare.

– Dragă Jane, ce fermecător arăţi, îmi spuse el în timp ce-mi prindea şiragul la gât. Perlele îţi pun în evidenţă frumuseţea delicată a pielii.

Nu îmi mai făcuse niciodată complimente în legătură cu înfăţişarea mea, comentase doar privitor la virtuţile mele. Şi nu-mi mai dăruise nimic până atunci. Devenii brusc vigilentă.

– Noi doi am vorbit deschis unul cu altul, Jane. Trebuie să fac asta şi acum. Spune-mi sincer, dacă moaşele regale te-ar examina, ar spune că eşti fertilă?

La început, crezui că face vreo glumă nelalocul ei. Nu ştiui ce să răspund. Îmi îndreptai spatele. Îmi aranjai fusta.

– Haide, Jane. Trebuie să ştii.

– Nu am nici un motiv să cred că nu ar face-o, reuşii să răspund, după ce îl privii pe rege preţ de încă un minut, încurcată.

– Nu trebuie să-ţi explic de ce întreb. Am nevoie de un fiu. Mi-am imaginat-o pe Madge ca mama moştenitorului meu. Dar acum totul s-a schimbat. Madge nu-mi va deveni soţie, şi trebuie să caut pe altcineva. Să-ţi povestesc o viziune care mă bântuie, continuă el, care mă ţine treaz în nopţile lungi. Îmi îngădui să ţi-o împărtăşesc?

Încuviinţai.

– Mor, începu el.

– Cum?

– În viziunea mea, mor. Aş putea să mor, ştii asta, oricând. Piciorul meu... s-ar putea umfla şi m-aş putea îmbolnăvi, atât de tare că nu aş mai putea respira. Sau aş putea să am un accident în timp ce vânez sau aş putea conduce armate în luptă şi să fiu omorât. După moartea mea, Henric Fitzroy preia tronul, continuă el. Dar e slab, tuşeşte mereu şi, oricum, orice îl sperie. În viziunea mea, el moare la scurt timp după mine. Urmează prinţesa Mary pe tron – Elizabeth e prea tânără –, şi armata imperială îi apără poziţia. Iar Mary distruge toată munca mea din ultimii zece ani. Anglia redevine o ţară papistaşă. Mary îmi calomniază numele! Oamenii mei mă urăsc!

– Dar Sire, te urăsc şi acum! mă auzii spunând, surprinsă de îndrăzneala mea. Mai ales cei care au ascultat profeţiile Călugăriţei din Kent. Oamenii spun că sunteţi cârtiţa deformată, blestemul malefic al Angliei, prevestită în legende. Dacă suntem sinceri unul cu celălalt, trebuie să vă mărturisesc că supuşii

Maiestății Voastre încă vă dau ascultare, în mare parte, dar din ce în ce mai mulți tânjesc după... un rege nou.

– Tocmai de aceea am nevoie de un fiu puternic. Ca să le dau speranță.

Regele îmi luă mâna într-ale lui.

– Jane, îmi vei dărui un fiu? Vrei să faci asta?

Speriată, îmi retrăsei mâna și spusei primul lucru care îmi veni în minte – că trebuia să vorbesc cu Ned.

– Pot să-ți spun de pe acum ce va spune fratele tău. Te va felicita pentru inteligența de care ai dat dovadă seducându-l pe rege.

– Dar nu am făcut nimic ca să vă seduc, Maiestate. Adevărul e că mi-e teamă de Maiestatea Voastră. Și nu m-am gândit niciodată să mă căsătoresc din alte motive decât din dragoste.

– Nu mă iubești nici măcar un pic? Eu am ajuns să țin foarte mult la tine.

– Am iubit doar doi bărbați toată viața, pe Will Dormer și pe un altul pe care îl jelesc și care nu se va întoarce niciodată la mine. Aș minți dacă v-aș spune că v-aș iubi ca pe un soț.

– Atunci trebuie să ne mulțumim cu o afecțiune reciprocă.

Avui nevoie de câteva ore ca să-mi revin după conversația cu regele. Nu închipuisem vreodată că avea să mă ceară de soție. Pe mine, Jane de Wolfhall. Jane cea sensibilă. Jane care nu era o frumusețe. Jane care avea aproape treizeci de ani.

Jane, cea în care regele avea încredere.

Clătinai din cap, încercând parcă să-mi recapăt sănătatea mintală și rațiunea.

După câteva ore, ideea nu mai păru atât de lipsită de logică.

Pesupunând că eram în stare să port în pântec un copil sănătos, aș fi putut să fiu într-adevăr o soție potrivită pentru rege. Nu eram de viță nobilă, dar nu aveam nici rude arogante. Nu eram autoritară și nici o fire capricioasă. Îl știam pe rege destul de bine și nu aveam diferențe de opinie. Aș fi fost o prezență tăcută, liniștitoare în viața lui și, spre deosebire de Anne, aș fi fost demnă de încredere.

Cu toate acestea, mă întrebai, oare nu ar trebui să procedez la fel ca Madge Shelton și să găsesc o cale de a refuza onoarea pe care mi-o făcea regele? Era Madge mai înțeleaptă ca mine?

Atât de multe gânduri mă speriau – îmi reamintii momentele când regele urla la Caterina și modul grosolan cu care o trata.

Faptul că refuzase să-i asigure confortul când se îmbolnăvise ultima oară. Putea fi atât de răzbunător, de temut! Furia părea să crească în el ca o furtună din senin, şi când era mânios, putea fi atât de necruţător. Mă gândii la scena oribilă la care asistasem, când regele încercase să-l facă pe bucătarul francez să bea otravă şi apoi pusese ca omul să fie fiert de viu. Mă gândii la călugării şi oamenii bisericii, şi la ceilalţi care fuseseră executaţi pentru că sfidaseră dorinţa regelui.

Dacă mă căsătoream cu regele, şi apoi regatul era invadat? Sau oamenii se răsculau? Dar apoi mă gândii că Ned m-ar proteja. Ned ar prevedea pericolul şi s-ar asigura că sunt apărată.

Aşa cum prezisese şi regele, când mă dusei să vorbesc cu el, Ned nu conteni cu laudele.

– Gândeşte-te ce ar însemna asta pentru familia noastră, Jane, fu răspunsul lui. Familia Seymour va avansa în rang. Următorul rege, fiul tău, va aduce sângele familiei Seymour în linia tronului. Gândeşte-te ce mândre vor fi toate rudele noastre şi cum regele le va acoperi cu onoruri şi slujbe.

– Te gândeşti inclusiv la tine, bineînţeles.

– Mai ales la mine. Ţi-aş mulţumi însutit pentru asta.

– Bineînţeles că nu îl iubesc, spusei, ştiind prea bine că lui Ned nu îi păsa, pentru că el privea dragostea ca pe o piedică în calea fericirii, şi nu ca pe o comoară care valora cât toate celelalte comori la un loc.

Ned căzu pe gânduri o clipă.

– Ai deja o legătură cu regele, spuse el după o pauză. Are încredere în tine, spune des asta. Să nu te îndoieşti de asta, încrederea e esenţială pentru doi oameni care trăiesc împreună şi le îmbunătăţeşte viaţa amândurora, iar lipsa ei devine sursa unei dureri şi a unei iritări constante; ştiu asta prea bine.

Ştiam că Ned se referea la vechiul scandal din familia noastră, la modul în care răposatul nostru tată o sedusese pe Cat şi la faptul că Ned îşi respinsese cu cruzime soţia şi copiii.

– Mai trebuie să te gândeşti la ceva, Jane, spuse el meditând. La bătrânul rege. Tatăl lui Henric.

– Ce e cu el?

– Devenise... foarte violent, aproape că-şi pierduse minţile la bătrâneţe. Oamenii spun că regele nostru va fi la fel.

– Crezi că regele Henric va înnebuni?

– Aşchia nu sare departe de trunchi.

– Dar tu nu semeni deloc cu tatăl nostru, Ned. El era un om lipsit de scrupule și nu și-a administrat proprietățile cum trebuie. Nu-i păsa deloc de arendașii lui...

– Da, e adevărat, dar...

Un gând brusc îmi trecu prin minte. Îl întrerupsei pe Ned în mijlocul propoziției.

– Ned, spusei pe un ton grav, trebuie să înțelegi că dacă accept propunerea regelui și devin regină, nu poate exista nici un scandal mocnit legat de numele familiei Seymour. Va trebui să ajungi la o înțelegere cu familia pe care ai abandonat-o, cu soția ta, Cat, și cu singurul tău fiu, Henry.

Ned se uită la mine, uluit.

– Ce vrei să spui, cum adică singurul meu fiu? Nu că aș crede vreo clipă că băieții lui Catherine Fillol erau ai mei, înțelegi...

– Catherine Fillol Seymour, îl corectai. Și vreau să spun, Ned, că băieții tăi au fost loviți de boală acum opt ani și doar Henry a supraviețuit.

Mă uimi expresia care cuprinse chipul lui Ned. Nu-l mai văzusem niciodată suferind sau măcinat de remușcări. Vorbi cu o voce stinsă.

– Era preferatul meu, micul John, spuse el.

Așteptai, amintindu-mi moartea mizerabilă a lui John, copiii care se adunaseră în jurul patului său de muribund, patosul de nesuportat al acelei ultime scene, suferința.

– Am fost alături de el. Will la fel. Am făcut tot posibilul să îi salvăm pe amândoi, dar Henry a fost mai puternic. A devenit un băiat bun, un băiat care ar aduce onoare oricărei familii. Și îți seamănă, Ned. Ești tatăl lui. Tu și numai tu. Dacă decid să devin soția regelui, îmi promiți să-l recunoști ca fiul tău și să-l iubești ca pe fiul tău?

Fratele meu, de regulă atât de îngâmfat și sigur pe sine, acum își lăsă capul în jos și încuviință.

– Ai cuvântul meu, Jane. Mulțumesc, spuse el și mă cuprinse într-o îmbrățișare frățească.

Mai aveam de făcut o vizită înainte să-i dau răspunsul meu regelui. Călătorii încă o dată până la Kimbolton, deși era groaznic de frig și drumul era mărginit pe ambele părți de nămeți de zăpadă.

O găsii pe prinţesa văduvă foarte slăbită, dar cu toate acestea îmi oferi un zâmbet. Doctorul ei, Michael de la Sa, îmi atrase atenţia politicos că pacienta lui obosea foarte repede şi că trebuia să-mi scurtez vizita.

– Catalina, spusei, aplecându-mă să o sărut pe obraz, am venit să-ţi cer binecuvântarea. Regele m-a rugat să-i devin soţie.

Bătrâna femeie încuviinţă uşor.

– Da, Jane, mă voi ruga...

Se opri să-şi tragă răsuflarea. Îmi dădeam seama că fiecare cuvânt rostit o obosea.

– Mă voi ruga ca tu să-i dăruieşti fiul pe care eu nu i l-am putut dărui.

Îi făcu un semn Mariei de Salinas şi vorbi cu ea, şovăind, în spaniolă. Maria se îndreptă spre scaunul de rugăciune brodat al Caterinei, care stătea rezemat de un perete. Ridică piesa grea de mobilier şi mi-o aduse.

– Vrea să ţi-l dăruiască ţie. Îţi cere să te rogi pentru sufletul ei.

Încuviinţai printre lacrimi şi privii spre pat. Dar prinţesa văduvă adormise înainte să-mi iau rămas-bun de la ea.

Capitolul 22

– Draga mea Jane, spuse Henric în timp ce călătoream în josul fluviului la bordul bărcii regale, în timp ce un vânt rece și tăios biciuia apa, iar o ploaie începuse să cadă încet, acum că ai acceptat, vreau să te muți în conacul acela.

Îmi arată cu degetul un conac elegant și vechi în stânga noastră, cu o pajiște și grădini care se întindeau până la mal.

– A fost construit de bunica mea, continuă el, dar ea nu a locuit aici niciodată. A fost mereu un loc în care erau găzduiți vizitatorii, de regulă cei străini. Cardinalul Campeggio a locuit aici când a venit să prezideze asupra curții papale. Haide, vreau să îți arăt conacul.

Debarcarăm la treptele dinspre râu și urcarăm pe pajiște. Luminile străluceau în casă, iar servitorii ne întâmpinară cu pompă, îngenunchind în fața regelui și plecându-se în fața mea. Știam că trebuia să mă obișnuiesc cu asta, dar mi se părea ciudat. Eu, Jane, eram acum o persoană importantă. Eram domnișoara care urma să se mărite cu regele.

Casa era spațioasă și plăcută, iar mobilierul era pe gustul meu. Era evident că Henric își dăduse toată silința să-mi facă pe plac.

– Vreau să fii mulțumită și să te simți bine în casa aceasta, spuse el, și să rămâi aici, adăpostită, departe de curte, până la căsătorie.

Părăsisem casa lui Anne de Crăciun, imediat după ce acceptai propunerea regelui, și locuisem la Wolfhall. Dar Henric mă voia mai aproape de el, destul de aproape cât să poată să mă viziteze oricând dorea. Noua mea locuință era poziționată perfect din punctul acesta de vedere, liniștită și intimă, dar destul de aproape pentru ca regele să vină să mă vadă și să se întoarcă rapid de la Whitehall.

Prințesa văduvă murise în pace cu doar câteva zile în urmă, chiar la începutul noului an, și îl întrebai pe Henric dacă puteam să-i invit pe câțiva dintre foștii ei servitori și oficiali să facă parte din suita mea. El încuviință și începui prin a-l desemna pe Griffith Richards aprodul meu. Curând, urmară și ceilalți – grădinarii, spălătoresele, servitorii care aduceau apă, muzicanții, valeții și patiserii.

Aveam o mulțime de lucruri de făcut și zilele îmi erau pline. Nu mai avusesem niciodată o gospodărie doar a mea și, deși știam cum se administrează lucrurile la palat, responsabilitatea supravegherii întregii case nu fusese niciodată a mea. Mă bizuii pe Griffith Richards și pe oamenii aleși de el să angajeze servitorii necesari și să aranjeze toate încăperile casei, astfel ca totul să funcționeze cum trebuia.

Aproape din ziua în care murise Caterina, începui să fiu asaltată de scrisori, de cereri și de vizite din partea tuturor celor care voiau să-mi intre în grații. Curenții mereu schimbători ai puterii și ai influenței erau rapizi și dădeau roade. Era clar pentru toată lumea că, odată cu moartea prințesei văduve, Anne avea să fie înlăturată curând, și eu aveam să devin soția regelui. Era doar o chestiune de timp. Devenii centrul atenției și al speranțelor ambițioase venite din toate părțile. Și, deși nu eram surprinsă, lucrul acesta mă apăsa. La urma urmei, o jeleam pe Caterina, pe care o iubisem. Și o parte din mine aștepta îngrozită ziua în care urma să-mi iau rolul în primire.

Mă îngrozeau și evenimentele care știam că aveau să aibă loc, pentru că nu încăpea îndoială, viitorul meu soț intenționa să o condamne pe Anne și să o dezonoreze. Cât de departe intenționa să meargă nu știam și nu voiam să știu.

Mă bucura faptul că noile mele sarcini ca stăpână a casei mă țineau ocupată ca să nu mă gândesc tot timpul la bârfele venite dinspre curte. Încercai să mă izolez de conversațiile servitorilor, pe cât posibil. Dar, ori de câte ori o barcă venea în josul fluviului cu provizii pentru cămări sau cu o scrisoare ori un mesaj, sau un dar de la rege, aducea și veștile de ultimă oră. Nu puteam să mă refugiez nici măcar în grădină, așa cum speram să pot face, întrucât grădinarii cleveteau cu barcagiii și cu cerșetorii, astfel că fluviul era cea mai mare sursă de bârfe.

Aflai că regele căzuse în timp ce călărea în arena pentru turniruri de la Greenwich și că zăcuse inconștient câteva ore. În timpul

acelor ore teribile, consilierii lui crezură că avea să moară și se înțeleseră să-l susțină pe Henric Fitzroy ca succesor al regelui, și nu pe copilul nenăscut al lui Anne.

Aflai că la câteva zile după vindecarea miraculoasă a regelui, Anne intră în travaliu, deși copilul mai avea câteva luni până la soroc, și că micuța făptură nu supraviețuise. Auzii ce se spunea despre ea după pierderea sarcinii, că blestemul Călugăriței din Kent încă atârna asupra lui Anne și că nu avea să o părăsească niciodată.

Curând după aceea, regele veni să mă vadă și îmi aduse bijuterii și saci cu monede de aur, o barcă aproape plină de mătăsuri și catifele, metri de dantelă și fir de aur, și țesături de argint.

– Slavă Domnului că v-ați revenit după căzătură, Sire, îi zisei după ce mă sărutase și mă îmbrățișase, zâmbind fericit. Vindecarea Maiestății Voastre e un dar pentru supușii regatului.

Regele nu ținu seama de faptul că pomenisem de accidentul periculos.

– Poate nu ai observat că sunt destul de rezistent și greu de omorât. E nevoie de mai mult decât un cal care să cadă peste mine ca să părăsesc această lume.

– Chiar așa? îl tachinai. Țin minte că mi-ați zis contrariul nu de mult.

Remarcai că îi plăceau tachinările mele, dar în timp ce mergeam spre casă, pe pajiștea lată, văzui că șchiopăta din nou din cauza durerii de la picior și că părea puțin instabil, ținându-se de brațul meu.

– Să vorbim despre lucruri mai plăcute. De nunta noastră, de pildă, și de viața pe care o vom împărți. E timpul să-ți comanzi o rochie de mireasă și rochii pentru însoțitoarele tale. Ce spui de o ceremonie de nuntă la biserică? Sau preferi o ceremonie restrânsă la Whitehall, în cabinetul reginei?

– Oriunde vă face plăcere, Sire.

– Ah, Jane cea bună.

Își frecă mâinile, semn că era binedispus, și porunci ca barca plină de țesături fine să fie descărcată. Îi făcu plăcere să ridice metri de pânzeturi și dantele din coșuri și să le țină în lumina zilei, astfel încât culorile acestora să fie vizibile, iar firele metalice să arunce scântei de foc.

– Ce mireasă frumoasă vei fi, Jane, continuă el. Voi fi mândru să stau lângă tine când ne vom spune jurămintele.

– Henric, începui, dar el îmi acoperi buzele cu mâna masivă.

– Ştiu ce vrei să spui, draga mea Jane. Te supără faptul că Anne va trebui să îşi înfrunte acuzatorii în faţa legii curând şi că va fi adusă în faţa justiţiei. Că nunta noastră trebuie să aştepte până când va fi plătit pentru trădarea ei.

Aproape că-mi scăpă gândul care-mi trecea prin minte în acel moment, şi anume că avea să fie o căsnicie unită cu sânge, dar tăcui.

Mă uitai în ochii lui Henric şi văzui în ei acelaşi lucru dintotdeauna: înţelepciune, viclenie, căldură, satisfacţie de sine şi cruzime. Ne ştiam destul de bine cât să ne ghicim şi gândurile.

– Nu există nici o altă cale? întrebai în cele din urmă.

Regele îşi coborî privirea spre sulul de mătase pe care îl ţinea în mâini.

– Nu, Jane. Nu există. Trebuie să-şi înfrunte destinul. Dar nu e nevoie să fii prezentă şi nici să faci parte din asta. Eşti nevinovată. Vreau ca nimic să nu umbrească mariajul nostru.

– Şi eu.

Îmi luă mâinile într-ale lui, un gest pe care-l făcea deseori când eram împreună.

– Gândeşte-te la mine, Jane, nu la fosta ta stăpână şi la numeroasele ei păcate. Bucură-te împreună cu mine. Mă simt de parcă aş fi fost eliberat de o vrajă întunecată. Ca şi cum aş fi ajuns din iad în rai. Şi tu, draga mea, eşti îngerul meu păzitor.

În dimineaţa în care domnul Skut veni să-mi ia dimensiunile pentru rochia de mireasă, fluviul gemea de bărci şi drumurile erau înţesate de oameni.

– Se spune că va muri în dimineaţa asta, remarcă domnul Skut. Fosta regină. Nu i-am dorit niciodată răul. De ce-aş fi făcut-o, îi plăceau modelele mele. Îi eram în graţii.

Încercai să nu dau ascultare vorbelor domnului Skut şi nu îl îmboldii să-mi povestească mai multe. Dar mulţimea de voci, caii care galopau şi tobele care băteau, zgomotul urletelor şi al huiduielilor care răzbăteau până la noi, deşi stinse, din susul apei, mă convinseră de cele ce se petreceau la turn. De fiecare dată când încercam să discut despre altceva decât despre soarta reginei Anne, domnul Skut relua acelaşi subiect detestabil.

– Am auzit că mulţi bărbaţi au fost bănuiţi că au avut legături trădătoare cu ea, spuse el. George Taylor, administratorul ei, şi croitorul din gospodăria ei, Henry Webb, şi Thomas Wyatt, şi Richard

Page. Îți închipui! Se spune că au fost zeci de bărbați, și că îi ascundea în dulapul cu dulciuri.

Clătinai din cap.

– Sunt doar zvonuri. Sunt sigură că e vinovată, dar cât timp am servit-o ca domnișoară de onoare nu a fost ascuns nici un bărbat în dulapul cu dulciuri!

– Nici unul de care să știi tu, spuse domnul Skut. Se spune că era deșteaptă. Probabil că i-a ascuns de voi.

Ridică o bucată de material lucios.

– Ce spui de satinul ăsta pal, de culoarea piersicii, pentru corsaj și de damascul ăsta roz-închis pentru fustă? mă întrebă el după un timp. Regele mi-a trimis un mesaj în care spunea că-i place să te vadă în roz sau culoarea piersicii.

– Sunt fericită cu orice preferă soțul meu.

Domnul Skut oftă.

– Tocmai de aceea nu semeni deloc cu fosta regină. Când îi făceam câte o rochie, alegea mereu culorile care-i displăceau regelui. Ca să-l sfideze, bănuiam.

Nu avui ce să-i răspund.

– Ai face bine să nu i te opui, știi, adăugă croitorul. Nu-i plac femeile îndărătnice.

– Da, știu.

Domnul Skut lucră în tăcere o vreme. În cele din urmă spuse:

– Îți dai seama, era unchiul ei. Măria Sa, ducele de Norfolk, a prezidat procesul. Se spune că avea lacrimi în ochi când au condamnat-o, dar nu cred. La urma urmei știa că e vinovată. Se spune că a avut amanți și la curtea franceză. Crezi că e adevărat?

– Nu știu.

Mă gândeam la Galyon. Anne îl dorise, cu siguranță, deși dacă râvnise la el sau doar crezuse că avea să-i dăruiască un copil cu același ten ca regele Henric, asta nu aveam să o aflu niciodată.

Galyon! Cu siguranță că Anne merita să moară pentru ce-i făcuse. Plătea prețul uciderii lui acum, sau al faptului că-l silise să sară. Anne moare astăzi pentru că l-a omorât pe iubitul meu, îmi spusei. Moartea ei e doar o pedeapsă.

– Ce zici de ciucurași aurii din Flandra pentru tivul rochiei? mă întreba domnul Skut. Am unii foarte frumoși, foarte costisitori. Regele mi-a dat mână liberă să cheltuiesc oricât pentru rochia ta de mireasă.

Încuviințai.

– Atunci trebuie să avem ciucuraşi aurii. La urma urmelor, este prima şi ultima dată când mă căsătoresc.

Auzindu-mă, domnul Skut se opri brusc şi îmi zâmbi.

– Dacă pot să îţi mărturisesc ceva, domnişoară Seymour. Sunt atât de fericit că în sfârşit te căsătoreşti. Nu mi-aş fi imaginat niciodată, atunci când m-ai rugat să pun deoparte rochia pe care ţi-o făceam acum mulţi ani – cea albastră cu crem, ţii minte –, că într-o bună zi voi croi rochia de mireasă pentru nunta ta cu regele. E o bucurie pentru mine să fac asta, şi o onoare.

– Mulţumesc, domnule Skut. Nici eu nu mi-am imaginat că aveam să ajung aici. Dar haide să sperăm şi să ne rugăm că totul va fi bine. Voi avea, desigur, cea mai frumoasă şi elegantă rochie de mireasă din câte s-au văzut vreodată la curtea regală.

Regele trimise cel puţin douăsprezece moaşe să mă examineze, şi toate căzură de acord că puteam să-l port în pântec pe următorul moştenitor la tron. Trimise şi astrologi care să-mi facă horoscopul, şi ei traseră concluzia că viitorul meu avea să-mi aducă doar evenimente de bun augur.

O singură umbră întuneca veselia viitoarei noastre căsnicii, şi la momentul acela nu-i dădui prea multă importanţă.

În noaptea de dinaintea nunţii, regele dădu un banchet, glumind pe seama faptului că sărbătorea „ultima noapte de libertate".

Simţii un fior de teamă când auzii cuvintele respective.

– Ce vrei să spui, Sire? îl întrebai cu blândeţe. Ai impresia că te-am ademenit în mrejele mele?

Îmi amintii spusele sale când îi mărturisisem că trebuia să vorbesc cu Ned. Zisese că Ned avea să mă felicite pentru că l-am sedus.

– Doar prins în pânza ta de aur, scumpa mea Jane, fu răspunsul lui, dar simţii o urmă de ranchiună care mă îngrijora.

– Dacă vrei, continuai, putem amâna căsătoria până în sezonul recoltei. Poţi să te bucuri de libertate toată vara.

Dar el mă trase lângă el, îmbrăţişându-mă prieteneşte şi ţinându-mă atât de strâns că pandantivul enorm pe care-l purtam la gât aproape îmi străpunse carnea.

– Ne vom căsători acum, spuse el cu putere. Nu mai târziu. Şi nu voi mai avea pe nimeni altcineva.

Cu toate acestea, la banchet, văzui că remarcă două tinere frumoase, surori, şi că le acordă o atenţie deosebită. Erau fiicele

lui Sir Richard Wigmore, blonde și cu gropițe, ca Madge Shelton, dar mult mai tinere și mai zvelte, cu o timiditate care știam că-l atrage pe rege.

Regele flirtă cu ambele tinere și dansă cu ele. (Eu sunt o dansatoare neîndemânatică, recunosc, și prefer să nu îmi afișez stângăcia în fața curții; regele mă cruță în acest sens.) Dar el continuă să râdă și să glumească, nu departe de mine în tot acest timp, până când începui să mă simt dată la o parte. Îl văzusem adesea făcând la fel cu Anne, ignorând-o intenționat și umilind-o în timp ce era interesat pe de-a-ntregul de alte femei. Îl văzusem făcând la fel și cu Caterina când venii la curte. În asemenea situații, scopul lui era clar: să rănească, să își arate nemulțumirea.

Mă întrebai dacă mă înșelam eu? Oare interpretam greșit atenția pe care le-o oferea? Era posibil ca regele să nu dorească să mă ofenseze, ci doar să fie binedispus și să își manifeste excesul de desfătare printr-un flirt prefăcut? Era nerăbdător să arate curții cât de atras era, nu doar de viitoarea lui mireasă, ci și de tinerele fete?

Apoi auzii un comentariu care mă duru.

Ambasadorul Chapuys trecea pe lângă mine, destul de aproape cât să-i aud cuvintele. Vorbea cu un tânăr, Charles Stansbie, unul dintre noii curteni ai regelui, un om pe care nu-l cunoșteam, și râdeau împreună. Vorbeau pe un ton scăzut, dar muzica încetase în acel moment și eu am un auz foarte bun. Auzeam ce spunea.

– E un nimeni, crescută din nimic, spuse el. E doar primul pântec care i-a ieșit în cale.

Desigur că ambasadorul vorbea despre mine. Eram sigură.

Lacrimi începură să-mi curgă pe obraji, deși le ștersei rapid. Asta credea curtea regală despre mine? Și, mai important, era adevărat? Henric mă alesese după ce se convinsese că Anne nu putea să-i poarte fiii, doar pentru că eram fertilă, de nădejde și la îndemână? Deoarece credea că aveam să fiu – spre deosebire de Anne – loială și supusă?

Regele se apropie și îmi ștersei ochii din nou, în grabă, ca să nu vadă că plânsesem. Înainte să ajungă la mine, se întoarse spre cele două surori.

– La revedere, fetelor, strigă el cu veselie. Îmi doresc să vă fi cunoscut înainte să o aleg pe domnișoara Seymour ca soție!

Ele râseră, la fel şi el, şi făcui tot posibilul să-i intru în joc. Îmi spusei că dorea doar să le flateze, nu să mă înjosească pe mine. Tonul lui era uşor şi jucăuş, nicidecum lasciv.

Cu toate acestea, simţii o împunsătură. Cumva, ştiam că, în adâncul sufletului, viitorul meu soţ vorbea serios. Chiar şi acum, în noaptea de dinaintea nunţii noastre, începea să regrete că se prinsese în pânza mea şi voia să se elibereze de mrejele ei sufocante.

Capitolul 23

Nunta fu una liniştită, ţinută în cabinetul reginei de la Whitehall, dimineaţa foarte devreme. Era luna mai, şi camera mică fu umplută cu flori şi verdeaţă, cu buchete bogate care atârnau de pereţi şi urne înalte umplute cu flori ce miroseau dulceag. Henric îmi aduse o cunună de flori de piersic ca să o port în părul despletit, care-mi ajungea până la talie, aşa cum îi plăcea cel mai mult.

Rochia mea de mireasă fu admirată, aşa cum ştiam că avea să fie, şi puţinii oaspeţi şi martori care participară la ceremonie spuseră lucruri frumoase despre înfăţişarea mea, deşi eram sigură că ar fi fost mai expansivi dacă Madge Shelton s-ar fi aflat în locul meu.

– Dulcea mea, timida mea fată, spuse Henric şi mă sărută pe obraz. Acum suntem o singură fiinţă şi abia aşteptăm să avem o familie mare.

Propria noastră relaţie de familie – legătura noastră de sânge – reprezentase o problemă de ultim minut înainte de ceremonie. Genealogul regal descoperise că eram verişori de gradul al treilea. Dacă ne-am fi aflat încă sub autoritatea episcopului Romei, ar fi trebuit să obţinem o dispensă papală ca să ne căsătorim. Dar cum episcopul Romei nu mai avea autoritate în Anglia, Henric ignoră problema, considerând-o minoră.

Dintre toate femeile din noua mea casă regală, alesei trei să-mi fie domnişoare de onoare la nuntă: Bridget Wingfield, Anne Cavecant şi – după ce obţinui permisiunea regelui – fosta mea cumnată, Catherine Fillol Seymour. Dar, până la urmă, doar Bridget reuşi să participe, ceea ce şi făcu, conştiincioasă, cu un zâmbet încordat pe chipul ei sălbatic. Făcu ce o rugasem, cu devotament, dar cu reţinere. Anne Cavecant era prea bolnavă; tumoarea

din talie crescuse şi părea să o stoarcă de putere şi energie. Cât despre Cat, când îi scrisei şi îi cerui să-mi fie alături la nuntă, îmi trimise un mesaj, spunând că nu i s-ar fi permis să vină, dar voia să mă vadă şi spera că aveam să o primesc. Încuviinţai, fără şovăire.

Când sosi, mă surprinse înfăţişarea ei. Purta plastronul călugăriţelor şi vălul de novice. Se călugărise la Sf. Agnes.

Cat îngenunche şi o ridicai în picioare, îmbrăţişând-o.

– Cat, draga mea Cat, lasă-mă să te privesc! Mereu am crezut că s-ar putea să te călugăreşti. Fie ca alegerea ta să fie binecuvântată.

Cat mă sărută şi îmi ură o căsnicie fericită.

– Maica superioară mi-a permis să vin aici şi să vorbesc cu tine, Jane, spuse ea când ne liniştirăm. Am venit să apelez la pietatea şi bunătatea ta. Făcu o pauză, apoi continuă. Am aflat că regele vrea să închidă Sf. Agnes şi să vândă terenul. Crede că va obţine un preţ bun datorită sfintei noastre surori Elizabeth, cunoscută tuturor drept Călugăriţa din Kent şi naturii sfinte a vieţii ei, precum şi miracolelor petrecute în mănăstire. E un loc cu adevărat binecuvântat, un loc sfânt. Nu trebuie să pice în mâini profane. Nu trebuie pângărit.

– Noi îndrăgim în special una dintre relicvele sfintei Elizabeth, continuă ea. Una care a făcut multe miracole şi care continuă să-i vindece pe bolnavi şi pe muribunzi chiar şi acum, deşi sfânta Călugăriţă nu mai e printre cei vii. Credem că o parte din puterea ei se află în această relicvă. Dacă ar fi mutată sau deranjată, s-ar putea să-şi piardă puterile.

– Poate că noul proprietar va preţui relicva la fel de mult, spusei, ştiind cât de puţin probabil era asta.

– Dacă am putea fi siguri de asta, Jane. Dacă noi, novicele şi surorile, ne-am putea duce în continuare viaţa în mănăstire şi îndeplini vocaţiile. Apelez la tine, Jane, pentru că regele te iubeşte, convinge-l să păstreze casa noastră deschisă şi să nu o sacrifice, mai are atât de multe altele.

Rugămintea lui Cat mă înduioşă pentru că, deşi nu am tendinţe papistăşeşti şi eram fiica bisericii în noua ei formă, privesc misterele divinului cu admiraţie. Şi, printre ele, se aflau şi miracolele de la altarele sacre.

Eram conştientă de faptul că soţul meu poruncea distrugerea tot mai multor aşezăminte religioase şi multe erau demolate sau transformate în conace laice. Ned îmi povestise cum banii obţinuţi din vânzarea acestor foste pământuri ale Bisericii îmbogăţeau

trezoreria regală. Funcționarii de la trezorerie numeau noile bogății „bani călugărești", spuse Ned cu un zâmbet.

Ned profitase și el când regele îi dărui câteva foste mănăstiri cu multe hectare de pământ. Fratele meu nu doar că se înavuți de când mă căsătorisem, dar primi și titlul de viconte de Beauchamp. Nu se lăuda cu titlul primit, dar știam că era mândru de el. Se ținu de cuvânt în privința fiului său, Henry, și îl luă pe băiat în casa sa, cum îmi promisese că avea să facă. În timp, speram eu, moșiile Seymour, onorurile și „banii călugărești" aveau să treacă spre nepotul meu.

Deși mesajul lui Cat și necazul în care se aflau clădirile de cult mă îngrijorau, trebuia să mărturisesc că și eu profitasem de pe urma transferului pământurilor bisericești în cuferele regale. Când ne căsătorisem, regele îmi dăruise peste o sută de conace și tutela a cinci castele, la care se adăuga mult pământ împădurit. Scopul acestui dar nu îl înțelesei la început, dar cu timpul mă obișnuii cu faptul că eram o femeie foarte bogată, ca regină, și îi pusei pe împărțitorii mei de pomeni și daruri să facă asta cu generozitate.

Cerșetorii care se adunau dimineața și seara la porțile palatului, oamenii săraci din Londra, care se adunau în curtea bisericii Sf. Paul, sătenii nevoiași din preajma capitalei, toți se obișnuiră cu generozitatea „bunei regine Jane", cum îmi spuneau, și inima îmi sălta de bucurie că puteam să-i ajut, chiar și puțin.

Dar, în același timp, știam, și regretam enorm, faptul că mare parte din bogăția pe care mi-o acordase regele era formată din „bani călugărești", și acum aflasem de la Cat că mănăstirea Sf. Agnes urma să fie vândută pentru profit și dărâmată, la fel ca alte multe așezăminte religioase.

– Draga mea Cat, voi face tot posibilul, o liniștii pe femeia tulburată din fața mea.

Dar tocmai când rostii cuvintele, simții cum mi se frânge inima. Toate instinctele îmi spuneau că pentru rege, Sf. Agnes era doar un alt locaș care urma să fie închis și vândut celui care oferea cel mai mult, iar profiturile aveau să ajungă în trezoreria regală.

Henric făcea planurile pentru sezonul de vară. Urma să călătorim în zone în care vânatul era din belșug, vânătoarea fiind singura preocupare a regelui vara. Dar, mă asigură el, nu aveam să călătorim departe, nedorind să mă obosească, și spera să-i dau în curând vestea bună că așteptam un copil.

Şi eu speram acelaşi lucru, desigur. Voiam, mai presus de orice, să-i dăruiesc lui Henric un fiu – doi fii, o liotă de copii, dacă Domnul ne ajuta. Şi, în primele săptămâni de căsnicie, îndoielile pe care le aveam cu privire la abilitatea regelui de a procrea îmi fură infirmate. Îmi amintii ce spusese Anne despre lipsa de virilitate a regelui, dar când veni în patul meu, se dovedi energic şi dornic să facă dragoste. Ca să folosesc o expresie preferată a lui, se înscrisese pe listele iubirii şi câştigase.

– Îţi place acest mod de a petrece timpul, sfioasa mea Jane? mă întrebă el după ce se desfătă cu mine şi se întinse după pocalul cu vin de lângă pat.

Mereu îl asiguram că iubirea lui mă bucura şi că eram o soţie fericită, adăugând invariabil şi faptul că speram să devin mamă curând. Părea că voia să audă asta şi, după ce îl linişteam, se rostogolea de pe mine şi sforăia aproape imediat.

Desigur că nu pot să descriu tot ce simţeam. După ce cunoscusem frumuseţea şi bogăţia iubirii lui Galyon, împerecherea sârguincioasă, dar neinspirată a regelui (pentru că asta era, doar poftă sălbatică) mi se părea lipsită de plăcere. Şi lipsită de graţie, de afecţiune, de tandreţe, de legătura adâncă dintre două inimi şi trupuri care să devină unul singur. Cunoscusem acest gen de pasiune – şi tocmai de aceea nici un alt bărbat nu mi-o mai putea oferi vreodată. Sau aşa credeam.

Tot ce speram să obţin din căsnicia cu regele era un moştenitor pentru tron şi apoi un frate pentru el, iar pe urmă – orice ne hărăzea destinul. Speram că astrologii aveau dreptate şi că aveam să fim binecuvântaţi în acest sens.

Plecarea noastră la ţară fu amânată în favoarea iniţierii unei sarcini extrem de importante: pregătirile şi planurile complicate pentru încoronarea mea. Henric îmi spuse că voia cą festivităţile să fie cele mai grandioase din câte aveau să vadă londonezii pentru mult timp de acum încolo.

– Mai fastuoase decât cele de la încoronarea lui Anne? întrebai.

Amintirea acelei zile era foarte vie în mintea mea – carnavaluri fastuoase, sute de bărci pe râu, soldaţi şi muzicanţi şi mulţimile destul de tăcute de pe marginea drumurilor, reţinându-şi manifestările entuziaste pentru că o condamnau pe Anne.

– Mult mai grandioase, spuse regele. Şi mult mai vesele. Vreau ca această ceremonie de încoronare să fie splendidă, una de care

nu a mai avut parte o regină vreodată. Voi compune chiar eu muzica. Vom avea zece carnavaluri – ba nu, douăsprezece. Întotdeauna am vrut să scriu o piesă pentru muze. Cele nouă muze.

Regele își mângâie bărbia gânditor.

– Imaginează-ți! Nouă femei încântătoare, una mai frumoasă decât alta...

Pentru o vreme, se pierdu în fantezie.

– Ai putea fi Calliope, Jane. Cea mai mare dintre muze. Dar ea era cântăreață și tu nu poți să cânți nici măcar o notă muzicală.

Avea dreptate, nu aveam ureche muzicală. Aveam tendința să orăcăi precum o broască.

– Nu contează! Vom găsi pe cineva care să stea lângă tine și să cânte. Iar Madge poate fi Erato, muza poeziei de dragoste...

–De ce Madge? De ce nu Bridget sau una dintre domnișoarele mele de onoare?

Nu voiam ca Madge Shelton, fosta amantă a soțului meu, să revină la curte. Chiar dacă era căsătorită, nu eram sigură că regele și-ar fi înfrânat poftele și nu-mi făceam iluzii că avea să-mi fie fidel. Nu ne căsătoriserăm din dragoste, mai degrabă din afecțiune, și eram mult prea conștientă de faptul că Henric nu fusese credincios nici unei femei, cu atât mai puțin soțiilor lui.

– Foarte bine, Bridget atunci. Nu contează oricum. Iar Frances, fiica drăgălașă a lordului Wycherley, cea care parcă plutește când dansează, ar juca admirabil rolul Terpsihorei.

Regele continuă, găsind fiecărei muze echivalentul unei doamne atrăgătoare de la curte, până când îl rugai să se oprească.

– Dar nu înțelegi, acesta va fi cel mai bun spectacol oferit vreodată oamenilor din Londra. Îl vor adora – și mă vor adora pe mine. Vei vedea, Jane. Voi chema constructorii regelui să făurească cele nouă scene. Toți pictorii și meșteșugarii mei vor lucra la asta. Vom avea coruri de copii și acrobați, și actori...

Se opri și mă fixă cu privirea.

– Jane, ce zici? Să prezint și piesa mea? Izabela? Nu am terminat-o încă, desigur. Va trebui să o finalizez, să fac o repetiție cu actorii, să găsesc figuranți care să joace rolurile celor o sută de amanți ai lui Anne...

Scuturai din cap.

– Mai bine să uităm întâmplările din trecut.

– Da, ai dreptate, desigur. Îi voi cere și părerea lui Crum.

Eram sigură că maestrul Cromwell avea să fie de acord cu mine că era de prost gust reprezentarea unei piese despre fosta regină. Speram ca regele să nu continue cu acest moft macabru.

În cele din urmă, pregătirile pentru încoronare se încheiară și, spre sfârșitul lunii iunie, plecarăm în călătorie; înaintam greu din cauza sutelor de căruțe și care, a escortei călare, a cuferelor grele, a coșurilor și lăzilor pe care le transportam și a proviziilor casei regale – mai multe decât în toți anii petrecuți la curte. Numai cortul de vânătoare al regelui, cu mobilierul și capcanele, ocupa douăzeci de căruțe, care trebuiau mutate din loc în loc, deși îl folosea rar.

Întâi merserăm la castelul Dover, unde Henric se plimbă pe fiecare centimetru de fortificații, asigurându-se că totul era în ordine. Dover avea să fie un punct de interes pentru o armată invadatoare, nu voia zidărie căzută sau tunele subterane ascunse, care să permită unui inamic să cucerească fortăreața și să aducă soldați străini pe pământ englezesc. După câteva zile de vânătoare merserăm mai departe, deși ploaia torențială inundase drumurile, spre Rochester, apoi spre o serie de conace ai căror proprietari se străduiră să ne ofere găzduire cât mai bună.

Vânatul era slab și regele era într-o dispoziție proastă. Cu toate acestea, îl abordai sperând că îl puteam convinge să facă un ocol și să mă lase să vizitez Sf. Agnes.

– Sire, vreau să te întreb dacă, din bunătatea inimii tale, ai accepta să mergem la mănăstirea de la Sf. Agnes, unde se află o relicvă făcătoare de minuni, care a aparținut lui Elizabeth Barton. Vreau să merg acolo în pelerinaj și să-l rog pe Domnul să îmi sporească rodnicia.

– Elizabeth Barton? Afurisita de Călugăriță din Kent?

– Multe femei sterpe spun că după ce vizitează altarul ei dau naștere unor fii puternici.

Henric se uita la mine cu scepticism.

– Călugărița din Kent a fost o unealtă a imperialiștilor. Era malefică.

– Cu toate acestea, dacă îmi faci acest moft, aș vrea s-o iau cu mine și pe Anne Cavecant, domnișoara mea de onoare, care suferă din cauza umflăturii de la talie.

Îmi aruncă o privire. Era obosit. Vru să mă refuze, dar apoi renunță.

– Dacă trebuie, Jane, spuse, și își flutură mâna. Dar nu-mi place că aduci ofrande acestei false profetese. Ești regină acum și tot

ce spui și faci e auzit și urmărit. Fiecare cuvânt și faptă ale tale trebuie să facă cinste tronului, nu să pară că i se opun. Și toată lumea știe că am executat-o pentru trădare.

În ciuda avertismentelor, mersei, conștientă că îmi făcea plăcere să fac ce voiam, în ciuda obiecțiilor soțului meu. Ajutată de servitori, o așezai pe Anne Cavecant într-o căruță și făcurăm scurta călătorie spre mănăstire.

Curtea de la Sf. Agnes era plină de pelerini, toți sperând să atingă racla aurită pentru moaște în care se afla peticul de pânză însângerată, sfâșiată din hainele de bumbac pe care le purtase Călugărița în ziua în care fusese executată. În acel petic de pânză, eram sigură, sălășluia o putere divină miraculoasă.

Sosirea mea stârni agitația. Oamenii roiau în jurul meu, strigând „Buna regină Jane!", cereau favoruri și pomană sau mă implorau să vorbesc cu regele în numele lor. Mă obișnuisem cu rugămințile și doleanțele lor, și cu faptul că oamenii mă abordau cu diverse petiții. Îi ascultai, dar nu mă lăsai distrasă. Venisem să o văd pe Cat, și speram ca domnișoara mea de onoare să beneficieze și ea de puterea tămăduitoare a altarului.

Intrai în mănăstire și mă îndreptai spre camera în care se afla racla aurită pentru moaște, poruncindu-le servitorilor să o aducă pe Anne în urma mea și să o așeze pe un pat de scânduri lângă altar. Era palidă și tăcută, ținea ochii închiși și avea respirația slabă. De câteva săptămâni mă chinuia sentimentul că nu mai avea mult de trăit, deși doctorul regal o examina și spunea doar că era atinsă de hidropizie și nu avea ce să-i dea.

O senzație de pace și serenitate mă cuprinse în timp ce stăteam în camera micuță. Simții cum mușchii mi se relaxează și grijile dispar. Un sentiment dulce de relaxare și o scânteie de speranță începură să mă învăluie. În jurul meu, oamenii veneau și plecau – o mamă tânără cu un copilaș ce plângea, o femeie care îl conducea pe un bărbat orb, cupluri, un biet suflet care se târa pe genunchi încet și cu durere spre raclă –, dar eu rămăsei tăcută și nemișcată. Doar când îmi auzii numele șoptit și o văzui pe Cat, în straiele ei cenușii de călugăriță, îngenunchind respectuos lângă mine, mă trezii din tihna binevenită.

O îmbrățișai imediat.

– Dragă Jane... adică Maiestate ...

– Te rog, Cat, hai să fim surori, ca în trecut, fără etichetă.

Cat zâmbi.

– Soră scumpă, vrei să vii cu mine la copac, unde putem vorbi?

Mă conduse într-o grădină mică unde liniştea era întreruptă doar de alte călugăriţe care treceau pe lângă noi. Îi vorbii despre Henry, fiul ei, despre faptul că Ned îl luase în casa lui şi făcea tot posibilul să fie un tutore bun pentru el.

– Îţi datorăm foarte mult, Jane, spuse Cat. Dacă nu ai fi fost tu, aş fi rămas şi acum în celula aceea şi cine ştie ce viaţă ar fi dus Henry?

Nici una din noi nu pomeni de John, dar ştiam că ne gândim amândouă la el.

Cat se opri o clipă apoi trase aer în piept.

– Jane, spuse ea cu seriozitate, poţi salva mănăstirea? Poţi salva Sf. Agnes?

– Nu ştiu. Nu am vorbit încă despre asta cu regele. Trebuie să fiu chibzuită şi să aleg momentul potrivit ca să-l abordez. E convins că toate mănăstirile şi locaşurile religioase sunt bârloguri de depravare şi merită să fie distruse. Faptul că profită de pe urma distrugerii lor mai că i se pare o virtute.

Oftai.

– E inteligent. Poate să îţi spună că într-o zi cu soare e furtună, şi să te convingă.

– Şi nu greşeşte întru totul, recunoscu Cat. Au fost comise fărădelegi printre călugări şi există depravare, negreşit. Dar locaşurile religioase au făcut şi mult bine. Am văzut asta cu ochii mei şi acum fac parte dintr-o comunitate de surori care îşi îndeplinesc misiunea caritabilă cu multă sârguinţă. Mănăstirea Sf. Agnes a fost un refugiu pentru sătenii flămânzi atunci când nu s-au făcut recoltele. Un adăpost pentru servitorii speriaţi atunci când stăpânii lor se certau. Casa aceasta a stat în picioare ca un bastion al milei, un simbol al iubirii lui Dumnezeu pe pământ, în ciuda lipsurilor şi a cruzimii, timp de aproape trei secole. Şi are şi un altar făcător de minuni. Dacă regele o vinde şi noul proprietar o dărâmă – şi sigur o va face – ce îi va lua locul? Unde vor merge sătenii pentru ajutor şi adăpost? Şi pentru vindecare? Pentru că între aceşti pereţi se află forţe vindecătoare, Jane. Am văzut cu ochii mei.

– Voi încerca să fiu la fel de elocventă cu soţul meu precum ai fost tu acum, îi spusei lui Cat. Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

*

Ne întoarserăm în camera în care Anne Cavecant zăcea întinsă pe pat. Îngenunchearăm şi ne rugarăm împreună, apoi Cat plecă şi eu rămăsei, pierdută în meditaţia tăcută, desfătându-mă din nou cu atmosfera din cameră, seninătatea şi absenţa grijilor umane. Când se lăsă seara, mi se oferi ospitalitatea mănăstirii pentru o noapte şi dormii pe un pat tare, sub o pătură subţire, în aerul răcoros al nopţii.

A doua zi, mă dusei la Anne şi văzui, spre fericirea mea, că avea puţină culoare în obraji. Îşi deschise ochii şi păru să se bucure de atenţiile servitorilor mei care o spălară, o îmbrăcară şi îi oferiră mâncare. Cu fiecare oră devenea din ce în ce mai plină de viaţă, chiar sub ochii mei, întinsă pe patul de scânduri în faţa raclei, iar eu îmi reluai veghea în apropiere. Eram complet nepăsătoare la trecerea timpului, atât de fericită eram să o privesc cum se întremează, cum ochii i se luminează şi trupul începe să-i revină la viaţă.

În ziua următoare, se ridică şi încercă să păşească, nemaifiind chinuită de durere, şi remarcai o forţă în mişcările ei împleticite pe care nu o mai văzusem de mult timp. Şi, mai mult decât atât, minunea minunilor, când mă lăsă să-i ating talia, simţii că tumoarea nu mai era la fel de mare şi nici atât de sensibilă. În intimitatea camerei mele, îşi desfăcu corsajul şi îmi arătă, fără ruşine, locul în care fusese umflătura întinsă. Tot ce mai rămăsese era o băşică înroşită, cât o nucă.

– Lăudat fie Domnul! ţipai, tulburând liniştea din mănăstire.

Dar fui iertată şi Cat îşi aduse surorile să vadă vindecarea remarcabilă a lui Anne.

În dimineaţa următoare, plecarăm şi ne alăturarăm grupului regal din nou, simţind o bucurie ce nu o pot socoti drept sfântă. Eram convinsă că puterea divinului ne înconjura, o putere care sălăşluia în locul în care trăise Călugăriţa din Kent şi în care părea să trăiască în continuare. Mă rugai să am putere pentru a-l convinge pe rege să protejeze acel loc sfânt, astfel ca şi alții să îl poată onora cu prezenţa şi să primească binecuvântarea vindecătoare pentru generaţiile ce aveau să vină.

*

Când, nu după mult timp, ne alăturarăm curţii regale care călătorea, nu pierdui timpul şi o dusei pe Anne să-l vadă pe rege.

Îl găsii şezând lângă o fereastră, înconjurat de câini şi de îngrijitorii acestora, privind ploaia cum cade şi îi strică ziua de vânătoare. Anne era toată numai un zâmbet şi strălucea de sănătate. Contrastul dintre apatia ei de dinainte şi vitalitatea actuală era cât se poate de evident, şi regele recunoscu acest fapt.

– Sunt foarte fericit să te văd refăcută, îi spuse lui Anne, încercând să adopte un ton curtenitor. Sper să te recuperezi în totalitate. Aş vrea doar să existe un leac şi pentru afurisitul meu de picior! adăugă el sumbru.

– Trebuie să mergeţi la Sf. Agnes, Sire, se scăpă Anne. Altarul vă va vindeca.

Privirea pe care i-o aruncă regele fu plină de iritare.

– Credinţa nu are nevoie de un altar, spuse el tăios. Credinţa ta te-a vindecat. Dumnezeu şi credinţa ta. Nu o călugăriţă moartă.

Anne ne părăsi la un semnal al meu şi ieşi tăcută din cameră. Ar fi trebuit să plec cu ea, având în vedere dispoziţia proastă a soţului meu şi nervozitatea care punea stăpânire pe el când îl chinuia piciorul, dar eu încă mă aflam sub puterea minunii şi a fericirii care era vindecarea lui Anne. Simţeam că trebuia să-mi deschid inima şi mintea în faţa lui. Lăsai ca exuberanţa să pună stăpânire pe raţiune.

– Cu voia ta, Sire, îi spusei, arătându-i că voiam să mă aşez în faţa lui.

El încuviinţă scurt.

Deşi nu era uşor să mă stăpânesc, rămăsei tăcută o vreme, aşteptând momentul potrivit. Henric se uita la ploaia de afară, şi mâna lui mângâia alene capul unuia dintre câini, care venise spre el cu limba scoasă.

– Chiar contează cum s-a vindecat Anne, Sire? întrebai şoptit. Tot ce ştiu e că a fost pusă în faţa altarului şi acum îi merge bine. Cine poate spune ce alchimie divină e la mijloc? Nu crezi că relicvele sfinte sunt pline de forţă spirituală?

– La fel sunt şi demonii. Şi vrăjitoarele.

Era morocănos. Nu se uită la mine, continuă să mângâie urechile câinelui şi să privească ploaia. Brusc, se ridică în picioare, tremurând şi schimonosindu-se din cauza durerii. Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse spre mine.

– Nu mai contează, oricum, îmi spuse cu asprime. Sf. Agnes a fost vândută lui Sir Henry Bedingfield. Va fi demolată în mai puţin de o lună.

– Nu ! Nu se poate!

Sării în picioare și îngenuncheai în fața lui Henric cu mâinile strânse în semn de rugăciune.

– Mănăstirea e un loc sfânt. E diferit de oricare altul. Sute de oameni au fost vindecați acolo. Am simțit puterea vindecătoare a Domnului. Am văzut cu ochii mei cum Anne și-a revenit. E o minune. A fost ca o... înviere. O înviere sfântă. Un miracol... nu trebuie să distrugi miracolul...

Începeam să mă bâlbâi în graba mea.

– Destul! tună regele. Nu mă provoca, Jane! Nu sunt dispus să mă cert cu tine!

Chipul i se înroși și se uită în jur.

– Unde e afurisitul de baston?

Unul dintre valeți ieși din cameră.

– Ridică-te!

Mă ridicai în picioare. Fața îmi era scăldată de lacrimi și inima îmi bătea cu putere. Boneta îmi alunecase de pe cap.

– Tu și scăunelul de rugăciune! Tu și rugăciunile tale pioase! scuipă el, și câinii se speriară și fugiră. Nu știi nimic? Ai trăit la curte atâția ani și nu ai învățat nimic? Nu înțelegi că toți banii care intră în trezorerie din vânzarea acestor case de criminali, a acestor fațade pentru fărădelegi, unde păcatul și desfrâul au continuat nestingherit timp de secole întregi – nu înțelegi că toată bogăția asta ține armatele împăratului departe de regatul nostru? Cum crezi că sunt echipați soldații și cum crezi că se repară fortărețele? Crezi că aurul pică din cer, ca mana cerească?

– Dacă trebuie să te rogi, Jane, atunci stai în genunchi și roagă-te pentru corăbii și arme, pentru bandele călite și mercenarii de peste mare! Ăsta e singurul miracol de care are nevoie Anglia! Călugării și călugărițele, și relicvele lor prețioase pot să ajungă pe fundul oceanului din partea mea!

Valetul se întoarse gâfâind și îi aduse regelui bastonul aurit. Henric îl smulse din mâna lui.

Mă dădui la o parte și îl lăsai pe furiosul meu soț să treacă de mine, iar el lovi cu bastonul în podele de parcă se afla chiar dușmanul imperial sub ele.

– La naiba cu insistențele tale! îl auzii mormăind în timp ce ieșea pe ușă. Poți să uiți de încoronare. Mi-a pierit pofta deocamdată!

Capitolul 24

În acea vară, în toiul unei nopţi întunecate, în timp ce locuiam la conacul Colehill, auzirăm scârţâitul şi huruitul unei căruţe care era trasă în curte.

Neliniştit, Henric mă trezi. Auzind voci în curte, ne duserăm la geam şi îi zărirăm pe gardieni aprinzând torţe şi trezindu-i pe cei din casă. Luna, aflată în primul pătrar, tocmai răsărise, şi îmi dădui seama că mai erau câteva ore până la răsăritul soarelui.

Unul dintre curteni bătu discret la uşa noastră şi îi spuse regelui că era chemat de urgenţă la grajduri. Făcându-le un semn celorlalţi servitori să se retragă, regele, în cămaşa lui de noapte, şi eu, în halat, înveliţi în pături ca să ne încălzim, ieşirăm şi traversarăm curtea, acolo unde căruţa dărăpănată, umplută cu paie, era pe jumătate ascunsă sub o streaşină.

În timp ce priveam, paiele fură date la o parte, dând la iveală un cilindru lung, cenuşiu, lipsit de ornamente şi pe care nu era scris nimic.

– Este prinţul, şopti curteanul. Instrucţiunile dumneavoastră au fost îndeplinite. Corpul neînsufleţit va fi transportat la Thetford şi îngropat acolo.

– A fost vreun preot cu el atunci când şi-a dat sfârşitul?

– Nu ştiu, Sire. Era foarte bolnav. Mi s-a spus că nu a mai rămas aproape nimic din el.

La auzul veştilor sumbre, soţul meu se posomorî.

– Dă-i drumul, atunci, spuse el după un timp. Nu are nevoie de nici o ceremonie sau de vreo piatră funerară. Puneţi-l în criptă. E pământ sfinţit.

Fără să-şi mute privirea, se dădu la o parte în timp ce paiele de pe coşciugul de fier erau înlocuite, iar căruţa fu trasă din curte.

*

Bolnăviciosul Henric Fitzroy murise într-un final, iar decesul lui neaşteptat aruncă o umbră asupra grupului nostru de călătorie. Soţul meu dăduse ordine să nu fie dată nici o confirmare a morţii; nu ar fi fost înţelept ca inamicii săi să afle că regele nu avea nici un moştenitor, legitim sau nelegitim, şi că atât Mary, în vârstă de douăzeci de ani, cât şi Elizabeth, care avea trei de ani, fuseseră declarate bastarde de către Parlament.

Toţii ochii fură aţintiţi asupra mea. De ce nu purtam în pântece copilul regelui? Era ceva în neregulă cu mine? Avea regina să dezamăgească din nou monarhia şi regatul?

Aş fi vrut să le spun celor care aruncau ocheade pântecului meu că eram căsătoriţi doar de puţină vreme. În curând. Se va întâmpla în curând. Îngenuncheai pe scăunelul de rugăciune al Caterinei şi mă rugai divinităţii să îi dăruiască un băiat soţului meu.

De câteva zile era cuprins de frică. Moartea lui Henric Fitzroy îi alimentase şi mai mult temerile superstiţioase atotprezente, făcându-l să creadă că blestemul Călugăriţei din Kent nu dispăruse odată cu execuţia ei, chiar dacă binecuvântarea puterilor ei vindecătoare continua să dăinuie în relicvele care îi aparţinuseră.

– Nu ar fi trebuit să o vând, nu-i aşa Jane? spuse el în timp ce luam cina împreună.

Cu o noapte înainte să fie adus cadavrul lui Henric Fitzroy la conacul unde stăteam, deşi eram pe cale să plecăm spre următoarea destinaţie, Henric se răzgândise în legătură cu călătoria. La auzul morţii fiului său, regele spusese că avea nevoie de mai mult timp de odihnă. Trebuia să se recupereze măcar o zi sau două. Aşa că mai zăbovirăm puţin, iar la amiază ne aşezarăm să luăm prânzul.

– Am dreptate, nu-i aşa? A fost o greşeală teribilă să vând acea mănăstire.

Observai că soţul meu abia se atinsese de mâncarea ce îi fusese adusă pe farfurii de argint, carnea zăcea într-un morman suculent, bucata de pâine albă fină era încă întreagă, iar pocalul de vin era aproape plin. Faţa sa, de obicei rozalie, era cenuşie, precum cerul care era înnourat de multe zile. Ridurile din jurul ochilor şi al gurii păreau că se adânciseră din pricina pierderii grele, iar chipul întreg i se deformase suferinţă.

– Mă asculţi, Jane? se repezi el. Cum poţi să mănânci? De ce nu jeleşti moartea prinţului? De ce nu eşti îmbrăcată în negru?

Pusei pe masă cuţitul şi bucata de pâine. Îmi ştersei mâinile şi gura cu un şervet şi aranjai juponul fustei arămii.

– Iartă-mă, Maiestate, dar ne-ai cerut să nu purtăm haine de doliu pentru prinţ, să nu organizăm o înmormântare şi nici să nu rostim rugăciuni la mormântul său din Thetford.

– Ştiu ce am zis! Să te îmbraci imediat într-o rochie neagră! Mă simt insultat de cea arămie.

Făcui întocmai, sperând că între timp avea să se calmeze. Dar când mă întorsei la masă, îmbrăcată în mătase neagră, şi mă aşezai pe scaun, era evident că încă era cuprins de mânie. Se uită încruntat la mine.

– Deci? Nu ai nimic de spus?

– După cum vezi, am făcut ce mi-ai cerut, Sire. M-am îmbrăcat în doliu.

– Dar nu ai nimic de spus despre mănăstire?

– Doar că mi-aş fi dorit să nu fi fost vândută.

Regele se ridică de la masa grea de stejar, prinzând cu mâinile marginile şi scuturând-o. Pocalul meu cu vin se răsturnă.

– De ce nu ai zis asta mai devreme!

Era o cerere, nu o întrebare. Ştiind că orice aş fi zis sau orice aş fi făcut, mânia soţului meu nu s-ar fi domolit, mă ridicai să plec.

– Dacă Maiestatea Voastră îmi permite să plec, începui.

– Stai jos, Jane, şi răspunde-mi.

Rugându-mă în sinea mea să am răbdare, mă aşezai la loc. Spre uşurarea mea, şi regele făcu la fel.

– Am încercat să te conving că Sf. Agnes nu ar trebui vândută. Dar nu mi-ai acordat atenţie. De fapt, te-ai înfuriat, ca acum.

– Trebuia să insişti, mormăi el, dar acum tonul său se mai domoli.

Umplu un pocal cu vin şi îl bău pe tot dintr-o suflare.

– Nu vezi ce ai făcut? Nereuşind să mă convingi, ai permis să se întâmple lucrul de care îmi era cel mai frică. Din cauza ta, furia Călugăriţei s-a abătut asupra mea. Din cauza ta, linia de sânge a Casei Tudorilor a fost întreruptă.

Era mai mult decât puteam să îndur. Mai mult decât orice soţie ar trebui să îndure. Înlemnii.

– *Eu* am eşuat! *Eu* am permis ca fiul tău să moară! Eu cred, Sire, că tu ai eşuat! Ai eşuat să-mi asculţi rugăminţile. Ai eşuat să asculţi de avertismentele Călugăriţei din Kent. Sau să respecţi puterile divine pe care le stăpânea. Eu nu am făcut altceva decât

să fiu soția ta iubitoare și ascultătoare. Nu poți să mă învinuiești pe mine!

În timp ce vorbeam, regele se uita la mine, întrebător la început, apoi cu o mirare crescândă și interes.

– Jane! Câtă pasiune! Nu te-am văzut niciodată atât de stârnită. Dar nu contează dacă ești desfrânată sau umilă, tot ce contează acum este că am tulburat altarul acelei femei răuvoitoare și răzbunătoare, acea Elizabeth Barton, și ea m-am pedepsit blestemându-mi fiul și apoi ucigându-l.

După un moment de gândire, continuă:

– Fără îndoială că a aruncat o vrajă asupra ta, Jane, că să te facă stearpă.

– Nu sunt stearpă, insistai zgomotos. Moașele m-au asigurat că pot să am copii. Sigur, e doar o chestiune de timp. Suntem căsătoriți doar de câteva luni.

– Vacile de rasă rămân grele la prima împerechere.

– Și taurii de rasă nu produc viței bolnăvicioși care mor înainte de vreme!

Vorbii fără să gândesc. De îndată ce auzii cuvintele ieșindu-mi din gură, îmi lipii palma de buze. Simții cum mi se înfierbântă chipul. Cum îmi puteam permite să rostesc asemenea cuvinte dureroase în timp ce regele suferea și jelea moartea fiului său.

– Nu contează, Jane, spuse el de îndată pe un ton mohorât. Sunt pedepsit. Ce mai contează câteva vorbe fără inimă în comparație cu suferința mea și cu frica ce o simt pentru viitorul nostru?

*

Oricât de tragică fusese moartea prințului și oricât de îngrijorător fusese eșecul meu de a pricepe acest lucru, evenimentele ce urmară se dovediră a fi și mai rele. În toamnă, după ce ne întoarserăm în capitală, iar vremea se înrăutăți, la palat veniră soli cu vești alarmante – locuitorii din Lincolnshire și din regiunile din jur puneau la cale răzmerițe.

Oamenii mergeau pe străzi și protestau, ba mai mult, aveau loc manifestații furioase și atacuri armate organizate de către cei care se considerau pelerini, dar despre care regele declară mânios că nu erau mai breji decât rebelii și trădătorii, care meritau să fie spânzurați. În fiecare zi primeam vești despre pelerini purtători de stindarde – protestele lor erau încurajate de ambasadorul Chapuys și de sinistrul său aliat, părintele Bartolomeu – care

condamnau distrugerea mănăstirilor şi doreau reîntoarcerea la vechile rânduieli religioase. Oamenii aceştia răspândeau zvonuri despre profeţii mitice legate de sfârşitul lumii, poveşti despre netrebnicia regelui Henric, şi născoceau minciuni legate de dări noi şi legi mai aspre. În toiul frământărilor clocotitoare, colectorii de dări şi funcţionarii regali fură ucişi, oraşe şi sate întregi fiind asediate.

În acest context, era posibil ca tot nordul Angliei şi, posibil, Scoţia, să devină regiuni sălbatice, nesupuse legilor, unde autoritatea regelui nu ar mai fi avut nici o putere, iar haosul avea să domnească.

Henric urla şi fumega, ameninţând chiar că avea să pornească spre nord în fruntea unei armate, dar rebeliunea continuă să ia amploare şi să ameninţe liniştea întregului regat. Ned îl avertiză pe Henric că pericolul era mult mai mare decât credea, avertizându-l că o armată imperială se grupa în Flandra şi că exista şansa ca scoţienii să coboare din nord ca să se alăture rebelilor.

Între timp, nu apăru nici un moştenitor legitim la tron, şi simţeam privirile tuturor aţintite asupra mea, aşteptând ca binecuvântarea maternă să se coboare asupra mea sau, după cum erau de părere câţiva dintre supuşii mai vulgari ai soţului meu, chiar regele să se coboare asupra mea şi să mă lase gravidă.

În timp ce un strat gros de zăpadă acoperea nordul ca o pătură, drumurile deveniră impracticabile, iar rebelii se retraseră, împăcaţi cu faptul că Parlamentul le dăduse false asigurări că le vor fi îndeplinite toate cererile. Pe atunci eu eram îngrijorată peste măsură. Începeam să nutresc convingerea că soţul meu, cu toate strădaniile sale conjugale – strădanii care îl lăsau gâfâind şi roşu la faţă din cauza efortului, iar eu tot nu puteam rămâne grea –, avea o problemă de virilitate. Anne avusese dreptate când declarase că regele nu avea nici forţă, nici rezistenţă. Ori asta, ori blestemul călugăriţei chiar se abătuse asupra patului nostru şi din această cauză eu nu puteam rămâne însărcinată.

Gheaţa începu să se depună pe malurile Tamisei, iar pojghiţa subţire se întindea de la o zi la alta către mijlocul învolburat al fluviului, îngroşându-se mai rapid decât puteau curenţii să o măture în aval. Negustorii ambulanţi îşi amenajară tarabele pe apa îngheţată, iar londonezii, distraşi de neasemuita privelişte, ieşiră să danseze pe suprafaţa lucioasă, uitând că le puteau degera degetele şi urechile din cauza frigului năprasnic.

Timp de câteva săptămâni, nu avurăm nici urmă de pește proaspăt, iar grânarele capitalei fură golite. Cerșetorii înghețară pe străzi, iar mulțimile care așteptau la porțile palatului să primească pomeni, precum și pâine, ciolane sau resturi din farfuriile și oalele din bucătăria regală se înmulțiră ca niciodată. Totuși, în tot acea perioadă de Crăciun, un aer de petrecere plutea în aer, și mă bucurai de ea pe deplin, deoarece rugăciunile mele primiră în sfârșit un răspuns – rămăsesem însărcinată.

Un copil! O viață creștea înlăuntrul meu, nădejdea regatului, după cum spusese fericită Bridget. („Era și timpul", remarcă și Ned, deși observai un surâs care îi încolțea în colțurile buzelor.) Toate doamnele de la curte erau fericite, iar astrologii răsuflau ușurați. Camera pentru naștere fusese aranjată, iar moașele se pregăteau să se mute în palat în momentul în care fătul începea să miște.

Să spun că mă simțeam extraordinar de ușurată, după ce luni întregi fusesem stearpă – un cuvânt dur, pe care îl auzisem prea des de când ne căsătoriserăm în primăvara trecută –, ar fi prea puțin. Eram fericită, și nu doar pentru că în sfârșit împlinisem lucrul pentru care fusesem luată de nevastă de către rege, ci pentru că urma să am un copil doar al meu. Un copil iubitor și neprețuit, doar al meu. Chiar și cuvintele pe care le scriu mă încălzesc și îmi provoacă o plăcere imensă.

Cu greu îmi reținui gândurile de la orice lucru ar fi putut interveni ca să strice această perspectivă minunată. Dar, în același timp, eram conștientă că foarte mulți nou-născuți mureau, că unii veneau pe lume neînsuflețiți, și că era posibil ca propriul meu făt să fie, de fapt, o altă prințesă, și nu fiul mult dorit de către Henric. Încercai să nu îmi imaginez nici unul dintre aceste scenarii, dar mai ales că pruncul meu s-ar putea naște monstruos, la fel ca fiul lui Anne.

Împreună cu doamnele și cu domnișoarele de onoare, cusui și brodai lenjerii de pat și perne pentru prunc, în timp ce ascultam lecturi înălțătoare din cărți despre viețile sfinților. Lună de lună, îmi privii pântecul cum se creștea, la început puțin, apoi din ce în ce mai vizibil, mândră de semnele ce anunțau că aveam să devin mamă în scurt timp, simțindu-mă mândră când fu făcut anunțul oficial, în fața întregii curți, că pruncul a mișcat, iar vestea fericită fu trimisă către toate curțile regale străine pentru

a potoli zvonurile despre regele Henric potrivit cărora acesta nu putea să conceapă un copil.

Faptul că sarcina avansa în mijlocul decapitărilor şi al spânzurărilor – consecinţa înfiorătoare a periculoasei rebeliuni nordice – mă întrista, dar nu îmi afectă speranţele fericite. Când avea să vină momentul, fiul meu urma să conducă asemenea unui rege milos, un rege divin, care nu avea să troneze peste un regat dezbinat de rebeliuni, ci peste unul înfloritor şi paşnic. Iar eu aveam să-l privesc cu mândrie şi mulţumire.

Astfel visam eu cu ochii deschişi în timpul acelor luni de aşteptare.

Alături de mine, în tot acest timp plin de speranţă, era dragul meu Will, a cărui datorie, printre multe altele, era să supravegheze domnişoarele şi curtenii care aveau grijă de mine. Credinciosul meu Griffith Richards îmbătrânise şi era bolnav; deşi rămase aprodul meu devotat, deseori trebuia să se odihnească, şi orice efort îl făcea să gâfâie. Avea nevoie de ajutor atunci când îşi ducea la îndeplinire îndatoririle, iar Will fu desemnat să îl ajute.

Supus dorinţelor părinţilor săi, Will se căsătorise cu o femeie mândră, care nu zâmbea niciodată, cu o siluetă delicată şi cu trăsături plăcute, care nu ascundea nimănui faptul că nutrea o aversiune faţă de mine. Căsnicia lor era lipsită de fericire şi de armonie; Will suferea, şi deseori povestea că era ţinut sub papuc. În momentele în care soţia sa devenea o scorpie, el se adăpostea în apartamentele mele, iar eu eram tot timpul încântată să îl văd. Chiar şi când mă simţeam tristă, eram bucuroasă să îl am prin preajmă, mai ales când regele era într-una din dispoziţiile sale rele sau când, în urma rebeliunii, ne certam.

Certurile noastre erau, în esenţă, aceleaşi reluate adesea. Deşi eram sigură că fericirea şi uşurarea soţului meu cu privire la sarcină însemna că el îmi acorda un respect deosebit şi nu m-ar fi abandonat cum făcuse cu Caterina sau cu Anne (cel puţin nu până aveam să nasc), totuşi între noi exista o neînţelegere puternică, sursă nesfârşită de tensiuni şi furie.

Cât despre mine, la fel ca rebelii din nord, mă agăţam de vechile orânduieli ale bisericii – lăcaşe religioase, rituri ancestrale, rugăciuni şi credinţe care supravieţuiseră timp de secole. Nu eram o fiică a papei, şi eram conştientă că papalitatea reprezintă

un pericol politic constant, dar îmi doream ca vechile rânduieli să dăinuiască, în timp ce Henric se simțea sufocat de ele.

– Să scăpăm de tot ce e învechit! zicea el deseori. Autoritatea învechită, ritualurile învechite, superstițiile uzate.

În momentele în care făceam aluzie la rebeliune și la faptul că ea reprezenta un avertisment divin, anume că distrugerea mănăstirilor era contrară dorinței Lui, soțul meu se înfuria.

– Vezi-ți de cusut, Jane, și lasă deciziile acestea în seama celor superiori ție. Fii cu băgare de seamă, dacă te mai amesteci, vei ajunge să jelești, la fel ca Anne!

Când Henric țipa la mine, observam că Will se posomora și devenea iritat, iar acest lucru mă alina. Îmi imaginam că Will era un campion, un apărător. Dacă vreodată aș fi avut nevoie de ajutor, Will avea să fie de partea mea.

Îi mărturisii lui Will ce îmi spusese Ned despre temperamentul tăios și ranchiunos al soțului meu. Îi povestii cum Ned mă avertizase că răposatul tată al regelui, Henric al VIII-lea, devenise uneori atât de violent, încât părea nebun, lucru pe care mulți dintre curteni chiar îl credeau.

– E o boală, această furie, spusese Ned. Se agravează odată cu vârsta. Fără îndoială că fiul tău va moșteni această trăsătură.

– Nu contează, mă liniști Will. Îți promit că, dacă vei avea vreodată nevoie de mine, voi fi aproape și te voi proteja.

Eram convinsă că acest gând, cum că momentul în care trebuia să fiu salvată avea să vină, era doar un capriciu al sarcinii. Aproape toate mamele pe care le știam îmi confirmară această teorie atunci când o împărtășii cu ele și, la rândul lor, îmi relatară gândurile lor stranii. Începui să am schimbări bruște de dispoziție – de la veselie treceam la tristețe. Mi se făcea poftă de gutui. Nu puteam să suport pisicile, deși înainte le iubeam. Cel mai izbitor era faptul că aș fi mâncat prepeliță tot timpul și, drept urmare, dădui dispoziție ca în fiecare săptămână să îmi fie livrate de la țară rezerve proaspete și depozitate în cămările regale.

Pe la mijlocul lui septembrie, veni timpul să mă mut în camera nașterii, și astfel mă retrăsei cu domnișoarele de onoare în apartamentul regal din palatul Hampton, care fusese renovat, la ordinul soțului meu, ca să nasc acolo.

Aș minți dacă aș spune că nu eram înspăimântată. Îmi era frică de durerea care urma sau că se putea întâmpla ceva rău.

Încercai să îmi alung temerile din minte, să mă gândesc doar la fericirea care încununa toate speranţele mele. Mă rugai zilnic ca divinitatea să mă binecuvânteze.

Totul era pregătit. Fătul lovea puternic cu picioarele, iar moaşele îmi pipăiau burta şi zâmbeau.

– Oamenii se roagă zilnic pentru prinţ, îmi spuseră ele. Graţia Domnului s-a pogorât asupra ta.

Mă odihneam, mâncam prepeliţă şi aşteptam să înceapă durerile.

Când, în sfârşit, simţii cum burta mi se strânge şi apoi cum un junghi îmi străbate spatele, îmi dădui seama că nu avea să fie cum îmi imaginasem. Mă durea, dar nu foarte tare. Nu era mai rău ca atunci când ridicam ceva foarte greu sau când călăream pe un cal nărăvaş cu o şa incomodă.

Crezui că aveam să pot suporta durerea.

În decurs de o oră însă, încordarea se transformă într-o sugrumare care mă făcea să gâfâi, iar junghiul din spate era mai puternic decât orice altă durere pe care o simţisem vreodată. Moaşele îmi aduseră un *posset*, ca să mă calmeze, şi puseră o amuletă sub pat să atragă durerea, dar nimic nu reuşi să mă aline, şi aşa zăcui toată noaptea, până a doua zi. Îmi pierdui toată vlaga şi mă simţeam epuizată.

Crezusem că Henric, ştiind despre suferinţa prin care treceam, avea să vină să mă îmbărbăteze şi să îmi ofere mângâiere, dar atunci când îi trimisei un mesaj, mi s-a spus că plecase la Esher pentru a scăpa de ciumă, şi că luase cu el aproape toţi slujitorii.

Mă îngrozii. Dacă aveam să mă îmbolnăvesc de ciumă în timp ce mă chinuiam să dau naştere copilului meu? Dacă el urma să se nască bolnav de ciumă? Oare moaşele aveau să mă părăsească?

Auzii voci de bărbaţi care urlau, glasuri insistente care veneau din altă parte a castelului.

– S-a întors regele de la Esher?

– Nu, este stăpânul Dormer.

– Cheamă-l aici.

– Maiestatea Voastră ştie că este interzis bărbaţilor să intre în camera de naştere.

– Cheamă-l degrabă.

Vocile se auzeau din ce în ce mai tare, şi recunoscui glasul baritonal a lui Will. Provoca o zarvă de nedescris.

Dragul de Will! Cât de fericită eram să îl văd cum își făcea loc cu forța printre noi, zicând că fusese trimis de rege ca să vadă stadiul în care erau durerile reginei.

– Jane!

Se apropie de mine, entuziast și zâmbitor, cu brațele larg deschise.

Zâmbetul său îngrijorat îmi dădu noi puteri. Mă asigură că, dacă adormeam, avea să rămână cu mine până la venirea pe lume a copilului.

– Toți medicii regali au plecat împreună cu regele, spuse el. Le este frică de ciumă. Lașii!

Eram prea epuizată ca să mai pot acuza medicii. Tot ce voiam era ca suferința mea să se încheie. Moțăii între episoadele de dureri și auzii cum Will discuta pe un ton șoptit cu moașa superioară. Îmi dădui seama că discuția era foarte serioasă, dar nu reușii să deslușesc despre ce vorbeau. După o vreme, adormii, sau cel puțin așa cred, până ce mă trezii vocea lui Will.

– Jane, dragă, trebui să vorbesc cu tine. E urgent.

Îmi deschisei ochii și făcui sforțări să fiu atentă la ce zicea.

– Regele nu e aici și nu poate decide ce trebuie făcut, așa că noi doi trebuie să luăm o hotărâre împreună. Ești de acord?

Îmi luă mâna în palmele lui. Îi simții căldura și puterea, dar trebuia să lupt cu oboseala care mă cuprindea și îmi întuneca rațiunea.

Dădui din cap.

– Moașele spun că nu reușesc să prindă copilul cu instrumentele lor și să-l tragă afară. Îți vor administra un preparat din opiu, care te va ajuta să înduri suferința.

Prin mintea încețoșată de moleșeală, îmi străfulgeră imaginea puternică a unei amintiri. Îmi amintii cum mă dusesem în camera de naștere a Caterinei, pe când eram o domnișoară de onoare, și găsisem, lângă patul ei, un leagăn gol. Nu auzisem suspinul sau scâncetele unui nou-născut. În cameră nu era nici un bebeluș. După aceea, îmi amintii cum zărisem cu coada ochiului cearșafurile îmbibate de sânge și, cuprinsă de oroare, înțelesesem că pruncul nu supraviețuise. Camera întunecată, ticsită cu însemnele morții, care duhnea a opiu. Îi administraseră opiu pentru dureri. Opiul îi omorâse copilul.

Dacă l-aș bea acum, fiul meu nu ar supraviețui. Eram convinsă de acest lucru.

– Nu, reuşii să zic. Nu. Voi încerca din nou.

– Moaşele îmi spun că s-ar putea să sângerezi, Jane. S-ar putea să pierzi tot sângele.

Scuturai din cap.

– Salvează-mi pruncul, şoptii. Salvează-mi fiul.

Will se aplecă şi mă sărută pe obraz.

– Draga de tine, draga mea Jane, murmură el. Buna regină Jane.

Din fericire, nu îmi pot aminti ce s-a întâmplat în următoarele câteva ore, dar Will mă asigură că efortul pe care îl depusesem ca să nasc fu unul eroic, însă deznodământul fu incert până la final. Se asigură că nu avea să-mi fie administrat opiu deloc în acea seară, şi insistă ca la curtea regală, credincioşii să se roage pentru mine la lumina torţelor. Năpasta ciumei se întinsese asupra întregii regiuni, iar acest lucru, deopotrivă cu recolta neîndestulătoare, determină pe toată lumea să se aştepte la tot ce era mai rău. Will îmi spuse că aproape toate moaşele credeau că aveam să mor după ce gemusem şi împinsesem ultima oară mâinile care îmi apăsau pe pântece, dar, în final, reuşii să îmi acuc copilul pe lume.

Fiul meu.

Îmi doresc să fiu capabilă a-mi aminti acel moment, dar nu pot. Tot ce ştiu este că lumea se dizolvă în întunericul durerii şi al epuizării, căzând astfel într-un somn bântuit de coşmaruri şi de delir.

Când mă trezii, înfometată şi extrem de însetată, venise dimineaţa. Soţul meu era în cameră, cu o privire satisfăcută, iar băiatul meu era aşezat lângă pat, într-un leagăn aurit. Will stătea alături de maestrul Cromwell, de Ned şi de o mulţime de alţi oameni, toţi îmbujoraţi şi mulţumiţi din cale-afară.

–Edward, repeta toată lumea. Prinţul Edward. Edward al VI-lea.

Era ziua Sfântului Edward, 12 octombrie 1537, iar prin bunătatea Domnului, Anglia avea prinţ.

Capitolul 25

Mă gândisem să îmi închei relatarea în momentul în care fiul meu s-a născut, dar îmi luă patru zile să mă recuperez, suficient cât să continui povestea. Deşi sunt obosită şi nu mă simt bine – moaşele spun că va mai dura cel puţin o lună sau două până când mă voi recupera pe de-a-ntregul –, vreau să scriu despre Edward şi despre încântarea pe care mi-a adus-o mie şi despre bucuria pe care o resimte regele, care ordonă petreceri şi banchete.

În primul rând, trebuie să spun că, deşi fiul meu e foarte mic, iar tămăduitorii care îl examinează îşi şoptesc unul altuia că şi-ar dori să aibă mai multă culoare în obraji, e un prunc zdravăn, iar plânsetele lui umplu toată încăperea. Doica mă asigură că băiatul se hrăneşte cu poftă. Deja îl aud pe Cromwell cum le zice celorlalţi bărbaţi din cealaltă cameră că trebuie cât de curând să mai aduc pe lume un băiat, în cazul în care Edward nu supravieţuieşte. Mă cutremur când aud asemenea vorbe. Normal că Edward va supravieţui şi sper ca la timpul potrivit să aibă şi un frate. Mulţi fraţi şi surori. Dar nu chiar acum. Chinul meu a fost atât de dureros – Will spune că aproape am murit. Fără prunci pentru o vreme.

În plus, Edward al meu este perfect. Ador să îl privesc în timp ce doarme. Obrajii lui rotunzi, smocurile rare de păr roşcat-maroniu. Genele lui lungi. Guriţa precum un boboc de trandafir. Are faţa îngustă şi ochii oblici ai familiei Seymour. Sper că, odată cu trecerea timpului, va avea corpul musculos şi atletic, cu umerii laţi ai tatălui său, deşi, dacă îl priveşti acum, nu ţi-ai putea închipui că va fi vreodată suficient de robust ca să participe la un turnir ori să alerge, să călărească, însoţit de câinii de vânătoare.

Sper că va avea înclinaţii muzicale, la fel ca tatăl său. Încerc să îi cânt şi îmi imaginez că exact când încep, genele sale flutură puţin. Adormi adânc în timp ce băteau clopotele, în timp ce mulţimile strigau la auzul veştii naşterii sale, chiar şi în timp ce tunurile

bubuiră în continuu, ore întregi. Nu sunt foarte multe tunuri aici, la palatul Hampton; Ned îmi spuse că în Londra, de îndată ce vestea că născusem ajunse la turn, marile tunuri trăseseră focuri neîncetat, o zi şi noapte, de sute de ori. Un asemenea salut, zise el, nu a mai fost auzit de o sută de ani. Ned e extrem de mândru de micul său nepot, prea mândru.

Ieri a fost botezul lui Edward. Nu am participat, desigur, deoarece nu mi s-a făcut molifta şi am rămas în cameră. Dar am auzit toate detaliile de la Bridget, de la Will, de la Anne Cavecant şi de la alţii despre felul în care micul prinţ a rămas tăcut şi liniştit pe tot parcursul lungii ceremonii din capelă. Mary, sora lui vitregă i-a fost naşă, iar cealaltă soră vitregă, Elizabeth, care de-abia a împlinit patru ani, i-a purtat pânza de botez. Astrologii au fost şi ei prezenţi, îmbrăcaţi în mantii noi oferite de rege, cu zâmbete largi, pline de satisfacţie, sau cel puţin aşa mi s-a spus.

Ce mult mi-ar fi plăcut să aud proclamate titlurile fiului meu: „Edward, fiul şi moştenitorul regelui Angliei, duce de Cornwall şi conte de Chester" şi alte câteva zeci. Aş fi fost atât de fericită să aud corul şi rugăciunile. Şi apoi, în timp ce trompetele cântară o fanfară, iar tunurile bubuiră din nou, să îl văd pe Edward sanctificat şi adus în sânul credinţei sub Domnul nostru şi sub protecţia şi îngrijirea Sa milostivă.

După botez, fu adus înapoi la mine în cameră, îmbrăcat în hainele de botez şi în roba purpurie, şi aşezat în braţele soţului meu, în timp ce, pe rând, ofiţerii şi ceilalţi membri ai curţii ne salutau. Henric nu dorise să îngăduie această mică ceremonie, întrucât ciuma încă bântuia în Esher, o parte dintre slujitorii din bucătărie şi din grajduri muriseră sau se îmbolnăviseră. Dar până la urmă acceptă, iar, în timp ce pruncul dormea, procesiunea curtenilor noştri loiali continuă. La scurt timp după aceea, adormii şi eu.

Când mă trezii, descoperii că pregătirile pentru molifta mea începuseră. Domnul Skut îmi trimisese coşuri întregi cu pânzeturi de diferite nuanţe de albastru, din care trebuia să-mi aleg. Deja îmi croieşte rochia pentru slujbă. Toate domnişoarele mele vor purta rochii noi, şi jachete, şi coroniţe, şi pantofi de satin asortaţi. În timp ce moţăi şi continui să scriu această povestire, servitoarele se amuză cotrobăind prin coşurile domnului Skut şi discutând despre nimicuri: cum fustele făcute în Franţa sunt mai înguste decât cele din anii trecuţi şi despre bijuteriile pe care

poruncise regele să le port la încoronare (deocamdată, se discută din nou despre încoronare, poate că în câteva luni va avea loc).

Ned va fi numit conte de Hertford, o mare onoare. Soțul meu l-a îmbogățit, dar de acum încolo averea lui, mult mai mare, va cuprinde și pământuri și conace din nouă regiuni, precum și veniturile câtorva sute de ferme. E foarte impunător în noile sale robe rafinate și cu pălăriile cu pene. Dar nu este plin de ifose, și eu sunt de părere că este un bun sfetnic pentru soțul meu.

Mâine dimineață le voi permite servitoarelor să mă îmbrace în rochia din mătase fină roșie, garnisită cu blană de hermină, și să mă conducă în salonul de audiențe, unde voi primi felicitările tuturor demnitarilor și ambasadorilor, ale nobililor și ale orășenilor, chiar și din partea copiilor veniți din satele din jur, care vor aduce snopi de grâu în onoarea mea și a fiului meu. Nădăjduiesc că voi avea puterea să primesc toate urările de bine, deoarece vor fi prezenți foarte mulți oameni și va dura mult timp ca să îi ascult pe toți. Will a promis că va sta prin preajmă, la fel și Griffith Richards. Soțul meu a fost ocupat cu organizarea turnirurilor și a banchetelor, a ospețelor pentru londonezi, precum și a unui carnaval în cinstea micuțului Edward, cu care am petrecut atât de puțin timp. Nu cred că va fi alături de mine mâine. El trebuie să se arate în toate satele de aici până în Richmond, deoarece se zvonește că a murit, iar pentru a spulbera această bârfă, trebuie să fie văzut de oameni.

Mărturisesc că mă simt ușurată că nu va fi alături de mine, deoarece poate fi dificil uneori, iar mie mi-a fost greață azi și am vomitat. Medicii spun că asta e bine, că elimin umorile rele din sânge. M-am simțit rău după ce am mâncat o farfurie de prepelițe și am băut vin de Malmsey. Vinul a fost tare, iar prepelițele, trebuie să recunosc, au avut un gust amar foarte ciudat, nu aveau același gust cum au în mod normal prepelițele bune atunci când sunt preparate corect și mâncate imediat după ce au fost omorâte și curățate.

Nu am spus nimic în acel moment, ca să fiu sigură. Nu vroiam să o jignesc pe Lady Lisle, care trimisese prepelițe tocmai din Calais. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă vasul care le-a adus a fost întârziat de vremea rea sau pentru că a așteptat vreun pasager important care trebuia să ajungă în port. Vasele sunt oprite deseori înainte să treacă. În caz că au mâncare la bord, aceasta se strică.

În timp ce scriu aceste cuvinte, nu pot să mă abțin să nu îmi apăs stomacul. Sunt bolnavă din cauza prepelițelor. Trebuie să mă purific...

Palatul Hampton, 13 noiembrie, 1537

Regina Jane s-a oprit din scris în noaptea în care a suferit un atac de dizenterie şi a trebuit să se întindă. M-a rugat pe mine să scriu mai departe în cartea ei, să relatez tot ce s-a petrecut în acele prime zile de după naşterea prințului. Mi-a spus să scriu până ce ea se va simți mai bine şi va putea să continue. A avut încredere în mine că voi povesti tot ce s-a întâmplat. Că spun adevărul, ceea ce voi şi face.

Adevărul e că draga mea Jane nu a fost îngrijită cum trebuie. S-a ostenit peste măsură şi nu a fost nimeni care să o împiedice. Am făcut tot ce am putut, dar eu nu eram soțul ei (Doamne iartă-mă, ce-mi doresc să fi fost!). Tot ce am putut să fac a fost să stau prin preajmă, să înlesnesc anumite lucruri pentru ea.

Ştiam că nu ar fi trebuit să petreacă atât de mult timp la recepția celor care doreau să-i facă urări de bine, să stea pe scaunul înalt cu spătar, fără perne, până când a înțepenit şi a obosit. Mi-am dat seama cât de obositor fusese pentru ea ca ore întregi să zâmbească cald şi să adreseze urări de bun venit. Şi-a ascuns bine oboseala, la fel şi foamea, deşi mi-a spus mai târziu că o duruse stomacul şi avusese crampe puternice. Mi-a spus că se simțea de parcă era prinsă într-un cerc de fier care se strângea fără milă şi care nu voia să cedeze.

Era bolnavă, şi nimeni nu o trata. În noaptea aceea i-a fost atât de rău, că abia a reuşit să doarmă. A fost un mesager trimis după rege, dar el nu a venit imediat. Nu a putut, deoarece zvonul că ar fi murit din cauza ciumei se răspândise şi a trebuit să se asigure că oamenii îl văd şi că vestea nu era adevărată. Se temea că supuşii săi din nord aveau să creadă că murise şi să pornească din nou răzmerița.

A durat aproape două zile până când regele Henric a ajuns la Jane, şi nu a rămas foarte mult timp. A văzut că este slăbită şi că ardea din cauza febrei, apoi şi-a întors fața de la ea şi a cerut să îi fie adus prințul. L-a luat pe Edward în brațe şi ni l-a arătat tuturor. Era încântat de băiat, dar abia dacă se uita la Jane, deoarece

văzuse moartea în ochii ei. Sunt sigur de asta. După ce a privit-o, i-a înmânat prințul doicii și a fugit la vânătoare.

Am strigat la moașe, dar ele nu au făcut altceva decât să îi dea opiu lui Jane.

– O va face să transpire, au zis ele.

Dar eu știam că băutura nu era un leac. Nici amuletele pe care le aduseseră să le pună sub pernă, sau lăstarii de lavandă uscată pe care îi legaseră deasupra patului ca să o calmeze.

Dacă rugăciunile ar fi putut-o salva, atunci cu siguranță că ar fi supraviețuit, fiindcă toată lumea de la curte se ruga și, chiar mai mult, în fiecare zi localnicii participau la procesiuni de tămăduire pentru buna regină Jane. Duhovnicul ei era prezent și îi asculta mărturisirile despre păcate și dorința de a fi iertată. Dar ea se amăgea, fiind confuză. Febra o făcea să își imagineze tot felul de lucruri. Credea că a comis păcate înspăimântătoare și plângea din cauza vinovăției pe care o simțea. Am făcut tot ce am putut ca să o consolez, dar ea mi-a strâns mâna cu putere și am văzut groază în ochii ei, fapt ce m-a îngrijorat peste măsură. Nu îmi doream ca mintea ei să sufere precum îi suferea corpul slăbit și tremurător.

Singurul lucru care părea să o liniștească era prințul, care îi fu așezat în brațe timp de câteva minute. Chipul ei se liniștea atunci când îl vedea, iar grijile și frica păreau că dispar.

Nu voi scrie mult despre ultimele zile, atunci când din trupul ei se scurgeau secreții, iar chipul ei dulce era brăzdat de liniile adânci ale durerii. Regele intra și ieșea din cameră, declarând că avea să meargă la Esher să vâneze, indiferent că regina se simțea mai bine sau nu. Atitudinea lui furtunoasă era menită să îi ascundă frica. Adevărul e că nu voia să o vadă pe Jane murind. Știa că eu aveam să stau cu ea până la sfârșit. Nu am vorbit despre asta, dar sunt sigur că știa.

Am auzit cum compania de vânătoare a regelui a plecat dimineață devreme în cea de-a douăsprezecea zi de la nașterea lui Edward. După o oră, duhovnicul lui Jane a sosit lângă patul ei, miruind-o cu uleiul cu care se binecuvântau muribunzii. Nu am suportat să asist la această scenă. Eram prea epuizat și prea trist. Mai târziu, când m-am întors în cameră, am văzut că rămăsese singură. Preotul, duhovnicul și chiar și moașele plecaseră. Cerea apă și i-am ținut un pocal în dreptul buzelor uscate.

Printre lacrimi, m-am uitat în jos la fața ei care strălucea slab în lumina lumânărilor și mi s-a părut fermecătoare. I-am mărturisit acest lucru, și am văzut cum pe buzele palide i-a răsărit un zâmbet palid.

– Galyon, spunea ea. Galyon, dragostea mea.

– Jane! Sunt Will, Jane!

Dar ea se uita prin mine cu ochii ațintiți pe ceva sau pe cineva pe care nu puteam să-l văd. Biata ei minte era chinuită de halucinații.

Știam că nu mai puteam vorbi cu ea, dar mi-am închipuit că tonul glasului meu avea să-i ofere alinare. Așa că i-am vorbit puțin despre cât de diferite ar fi fost viețile noastre dacă am fi fugit la bordul vasului *Eglantine* către Insulele Mirodeniilor și am fi trăit în paradis departe de tot ceea ce știam.

– Cât de diferite ar fi fost viețile noastre, draga mea Jane, am zis, strângându-i mâna și sărutând-o.

M-a strâns de mână și pentru o clipă am crezut că mă recunoaște. Dar apoi degetele ei s-au înmuiat, iar ochii i s-au închis, și am știut că a murit.

Draga mea Jane, buna regină Jane, a murit pe douăzeci și cinci octombrie în anul lui Dumnezeu 1537, un an frământat de foamete și de sălbăticie, un an plin de tristețe pentru mine. Presupun că a fost un an trist și pentru suveranul nostru, regele Henric, dar el nu a purtat doliu și și-a ascuns suferința. Și chiar înainte de a se împlini o săptămână de la moartea ei, și-a trimis ambasadorii în Franța și în Țările de Jos, chiar și în îndepărtatul Cleves, în căutarea unei noi soții. Se lăuda că știa cel puțin nouă domnișoare care ar fi onorate să împartă cu el tronul și patul.

A rămas în seama mea să îi veghez mormântul lui Jane și să îi onorez amintirea cum pot mai bine, și să jur că atunci când fiul ei va crește, îi voi spune povestea mamei sale așa cum doar eu o știu. Nu voi da greș, Jane. Îți promit. Voi face tot ce îmi stă în puteri.

Cuprins

În colecţia Iubiri şi destine
au apărut:

Jean Plaidy, *Lucrezia Borgia. Păcate din iubire*

Jean Plaidy, *Maria Tudor. Povara frumuseţii*

Michelle Moran, *Maria-Luiza. Adevărata dragoste a lui Napoleon*

Michelle Moran, *Nefertiti. Regina Nilului*

C.W. Gortner, *Caterina de Medici. Regina nopţii sângeroase*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

C.W. Gortner, *Isabela de Castilia. Legământul iubirii*

Jean Plaidy, *Anne de York. Iubirea pierdută*

Sandra Gulland, *Iubirea secretă a Regelui Soare*

Anne O' Brien, *Concubina regelui. La curtea lui Eduard al III-lea*

Dora Levy Mossanen, *Curtezane. Magia dragostei*

Dora Levy Mossanen, *O dragoste tragică. Destinul ultimului Romanov*

Brandy Purdy, *Anne Boleyn. Iubirile lui Henric al VIII-lea*

Michelle Moran, *Cleopatra. Moştenirea iubirii*

Jean Plaidy, *Din dragoste pentru o regină. Iubirile lui Filip al II-lea*

Carolly Erickson, *Jurnalul secret al Mariei Antoaneta*

Marina Fiorato, *Iubire şi moarte la Veneţia*

Jane Johnson, *Soţia sultanului*

Anne O'Brien, *O regină în căutarea iubirii. Povestea Caterinei de Valois*

Laurie Graham, *Marea ducesă.* O *viaţă sub semnul iubirii*

Victoria Lamb, *Secretul reginei. Intrigi şi iubiri la curtea Elisabetei I*

IUBIRI ŞI DESTINE

Vieţile celor mai faimoase femei din istorie, cu iubirile, visurile şi pasiunile lor

Născută într-o ambiţioasă familie nobiliară, tânăra Jane Seymour este trimisă la curte ca domnişoară de onoare a Caterinei de Aragon, sotia nu foarte tânără a regelui Henric al VIII-lea. Devotată stăpânei sale, Jane este martora uneltirilor perfide ale lui Anne Boleyn şi asistă la consecinţele pe care farmecele ei irezistibile le au asupra destinului Angliei. Henric îşi alungă sotia de la curte şi se însoară cu Anne, sperând că aceasta îi va dărui un fiu. Speranţele îi sunt însă curmate la scurt timp, iar atentia lui Henric se îndreaptă asupra fostei domnişoare de onoare. Va alege oare Jane să-şi urmeze raţiunea ori se va supune regelui?

Carolly Erickson, istoric reputat, este autoarea a nenumărate opere de ficţiune si nonficţiune. De acelaşi autor, la Editura Litera a mai apărut *Jurnalul secret al Mariei Antoaneta*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-402-8
9 786067 414028

Alma